

IZGLĪTĪBA

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2020. GADA 4. CETURKSŅIM

IZGLĪTĪBA

“Gudrības sākums ir Tā Kunga bijāšana, un izprat, kas svēts, tā ir atzīšana” (Sak 9:10).

Pārdomājiet šo pantu! Tas ietver divus cieši saistītus konceptus: “bailes” kā bijību, kā Dieva spēka un godības apbrīnu, un “zināšanas” kā patiesības mācīšanos par Dieva raksturu. Tāpēc gudrība, zināšanas un izpratne sakņojas pašā Dievā.

Tam ir liela nozīme. Galu galā Dievs ir visas eksistences avots – Tas, kas radīja un uztur visu esošo (Jņ 1:1–3; Kol 1:16, 17). Lai arī ko mēs mācāmies, lai arī ko mēs zinām par kvarkiem, kāpuriem, supernovām, eņģeļiem, dēmoniem, “varām un valdībām Debesu vietās” (Ef 3:10), tas viss pastāv, tikai pateicoties Dievam. Tāpēc visu patieso zināšanu, gudrības un izpratnes avots ir pats Kungs.

Raksti skaidri pasaka: “Dievs ir mīlestība” (1Jņ 4:8), ko paskaidro šis citāts no Elenas Vaitas: “Mīlestība, radišanas un glābšanas pamats, ir arī patiesas audzināšanas pamats. Tas ir skaidri atklāts likumā, ko Dievs ir devis kā mūsu dzīves vadmotīvu. Pirmais un lielākais bauslis ir: ‘Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas savas sirds, ar visu savu dvēseli, ar visu savu spēku un ar visu savu prātu un savu tuvāko kā sevi pašu’ (Lk 10:27). Mīlēt Viņu, bezgalīgo un visu zinošo, ar visu spēku, prātu un sirdi, nozīmē augstāko ikvienas spējas attīstību. Tas nozīmē, ka visā cilvēka būtībā – ķermenī, prātā, kā arī dvēselē – ir jātiek atjaunotai Dieva līdzībai.” (“Audzināšana”, 16. lpp.)

Tā kā Kungs ir visu patieso zināšanu, visas patiesās izglītības avots, visai kristīgajai izglītībai vajadzētu pievērst mūsu prātus Viņam un Viņa paša atklāsmei par Sevi. Dabā, rakstītajā Vārdā, Kristus atklāsmē šajā Vārdā mums ir dots viss, kas mums ir vajadzīgs, lai mēs varētu nonākt glābjošās attiecībās ar mūsu Kungu un patiešām mīlēt Viņu no visas sirds un dvēseles. Pat daba, kas ir tik sabojāta tūkstošiem grēka gadu laikā, vēl joprojām runā, pat ļoti spēcīgi, par Dieva labestību un raksturu, ja to pēta no mums dotās Rakstu perspektīvas. Bet rakstītais Vārds, Bībele, ir pilnīgs patiesības standarts, vislielākā atklāsmē tam, kas ir Dievs un ko Viņš ir izdarījis un dara cilvēces labā. Rakstiem un to radišanas un glābšanas vēstij ir jābūt visas kristīgās izglītības centrā.

Apustulis Jānis teica, ka Jēzus Kristus ir “gaišums, kas nāca pasaulē, kas apgaismo ikvienu cilvēku” (Jņ 1:9). Cītiem vārdiem, tieši tāpat, kā ar Jēzus starpniecību katrs cilvēks dzīvo, tā arī ar Viņa starpniecību katrs cilvēks saņem dievišķās gaismas starus, izpratni par pārsteidzošo patiesību un labestību.

Tomēr mēs visi esam kaujas laukā, lielajā cīņā, kurā dvēseles ienaidnieks čakli strādā, lai bloķētu mūs un mēs nevarētu saņemt šīs zināšanas. Tādējādi, lai arī ko ietver kristīgā izglītība, tai vajadzētu gādāt, lai skolēni iegūtu labāku izpratni par gaismu, ko Dievs mums dod no Debesīm.

Kāds ir cits ceļš? Kā Jēzus teica: “Jo ko tas cilvēkam palīdz, ka viņš iemanto visu pasauli un zaudē savu dvēseli?” (Mk 8:36). Kas labs ir izcila izglītība zinātnē, literatūrā, ekonomikā vai inženierzinātnēs, ja beigās cilvēks piedzīvos otro nāvi uguns jūrā? Atbilde ir nepārprotama, vai ne?

Tāpēc šī ir mūsu ceturkšņa tēma. Ko nozīmē “kristīga izglītība” un kā mēs kā draudze varam vienā vai citā veidā nodrošināt, lai visiem mūsu draudzes locekļiem būtu iespēja šādu izglītību iegūt?

Šo Bībeles izpētes materiālu ir sarakstījuši vairāki Ziemeļamerikas Septītās dienas adventistu koledžu un universitāšu prezidenti.

Bībeles citātos izmantots 1965. gada izdevuma revidētais teksts
un 2012. gadā izdotās Bībeles teksts (norādīts kā JT).

AUDZINĀŠANA ĒDENES DĀRZĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 2:7–23; 1Moz 3:1–6; 2Pēt 1:3–11; 2Pēt 2:1–17; Ebr 13:7, 17, 24.

ATMIŅAS PANTS:

“Redzi, varens ir Dievs, un lielas lietas Viņš veic ar Savu spēku; kas ir tāds lietpratējs kā Viņš?” (1J 36:22).

Lielākā daļa Bībeles pētnieku zina stāstu no 1Moz 1.–3. nodaļas un tās galvenos tēlus: Dievs, Ādams, Ieva, eņģeļi, čūska. Darbības vieta ir krāšņs dārzs paradīzē, ko sauc “Ēdene”. Šķiet, ka scenārijs seko loģiskai notikumu sērijai. Dievs rada. Dievs dod norādījumus Ādamam un Ievai. Ādams un Ieva grēko. Ādams un Ieva tiek izraidīti no Ēdenes. Tomēr, tuvāk aplūkojot dažas pirmās nodaļas no Pirmās Mozus grāmatas, īpaši skatoties caur izglītības prizmu, mēs atklāsim jaunus ieskatus galvenajos tēlos, darbības vietā, stāstā.

“Izglītības sistēmai, kas tika izveidota pasaules iesākumā, bija jābūt par paraugu cilvēkam visos laikos. Lai ilustrētu tās principus, Ēdenē, mūsu vecāku pirmajās mājās, tika izveidota paraugskola. Ēdenes dārzs bija skolas ēka, daba bija mācību grāmata, pats Radītājs bija skolotājs un cilvēces ģimenes vecāki bija skolēni.” (Elena Vaita “Audzināšana”, 20. lpp.^{*)}

Kungs bija šīs pirmās skolas dibinātājs, direktors un skolotājs. Bet, kā mēs zinām, Ādams un Ieva beigās izvēlējās citu skolotāju un iemācījās nepareizās mācības. Kas notika, kāpēc un ko mēs varam mācīties no šī senā izglītības ziņojuma, kas var palīdzēt mums, dzīvojot mūsu laikā?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 3. oktobrī.

*Šeit un turpmāk Elenas Vaitas darbiem norādīti oriģināla lappušu numuri. Tulkojumos latviešu valodā tie parasti norādīti kvadrātieklavās.

Pirmā skola

Lai gan mēs nedomājam, ka dārzs varētu būt klases telpa, tas ir ļoti atbilstošs, īpaši tāds, kāds bija Ēdenē, pilns nesabojātu Dieva radības bagātību. No mūsu šodienas perspektīvas ir grūti iedomāties, cik daudz nekritušās būtnes nekritušā pasaulē, saņemot tiešas mācības no sava Radītāja, mācījās šajā “klases telpā”.

Izlasi 1Moz 2:7–23. Ko tu vari ievērot Dieva mērķtiecībā, radot, ierādot vietu un nodarbinot Ādamu? _____

Dievs radīja vīrieti un sievieti pēc Savas līdzības un deva viņiem mājas un jēgpilnu darbu. Pārdomājot skolotāja un skolēna dinamiku, šis ir ideālas attiecības. Dievs zināja Ādama spējas, jo Viņš viņu bija radījis. Viņš varēja mācīt Ādamu, zinot, ka Ādams var realizēt pilnu savu potenciālu.

Dievs iedeva cilvēkam atbildību, bet Viņš arī gribēja, lai viņš ir laimīgs. Un varbūt viena no metodēm, kas dotu viņam laimi, bija uzticēt atbildības. Galu galā kurš gan negūst gandarījumu – pat laimi – no tā, ka tiek kaut kas uzticēts, un no uzticīgas pienākumu pildīšanas? Dievs pazina Ādama sirdi, un Viņš zināja, kas viņam vajadzīgs izaugsmei, tāpēc Viņš uzticēja Ādamam uzdevumu rūpēties par dārzu. “Un Dievs Tas Kungs ņēma cilvēku un ielika viņu Ēdenes dārzā, lai viņš to koptu un sargātu” (1Moz 2:15). Pazīstot tikai tādu grēku un nāves pasauli, kā mēs to pazīstam, mums ir grūti iedomāties, kāds bija darbs un mācības, ko Ādams, bez šaubām, guva, strādājot savās dārza mājās un tās uzturot.

1Moz 2:19–23 Dievs rada Ādamam dzīvniekus kā draugus, un Viņš rada arī levu ka Ādama sievu. Dievs zināja, ka Ādamam vajag draugu un palīgu, tāpēc viņš radīja sievieti.

Dievs arī zināja, ka cilvēkam ir vajadzīgs būt tuvās attiecībās ar Viņu, tāpēc Viņš radīja intīmu vietu Ēdenē dārza robežās. Tas viss liecina par Dieva mērķtiecību radīšanā un par Viņa mīlestību uz cilvēci. Un atkal – lielā laika attāluma starp mums un Ēdeni dēļ – mums ir grūti iedomāties, kā tas bija. Lai gan mēģināt to iztēloties ir visai interesanti, vai ne?

Lai gan mēs esam pārvietoti tālu prom no Ēdenes, mēs vēl joprojām varam gūt mācības no dabas. Kādas ir šīs mācības, un kā mēs varam gūt labumu no tām, skaidrojot tās caur Svēto Rakstu prizmu? _____

Traucējums

Viens no daudzu skolotāju lielākajiem priekiem ir iekārtot savu klases telpu: pielikt plakātus, izvēlēties mācību līdzekļus un sakārtot klasi visērtākajā veidā. Kad mēs aplūkojam Dieva vīziju klases telpai, kas bija Ēdenes dārzs, mēs redzam, ar kādu rūpību Viņš sagatavoja mācīšanās vidi Ādamam un Ievai. Viņš gribēja, lai viņus apņem skaistums. Mēs varam iedomāties, ka katra puķe, putns, dzīvnieks un koks Ādamam un Ievai piedāvāja iespēju mācīties arvien vairāk par viņu pasauli un Radītāju.

Tomēr no 1Moz 2. nodaļas līdz 3. nodaļai notiek pēkšņa pārmaiņa. Mēs esam uzskaitījuši visu labo, ko Dievs bija radījis ar dievišķu nodomu. Bet 1Moz 3:1 mēs arī redzam, ka Dievs ir nodrošinājis brīvu gribu. Čūska kā "viltīgākās no visiem lauka zvēriem" klātbūtne ienes pārmaiņu valodā, kas lietota līdz šim. Iepriekšējās nodaļās, lai aprakstītu Dieva radību, tika izmantoti tādi vārdi kā "loti labs", "nekautrējās" un "tikams". Tomēr tagad, kad parādās čūska, mainās arī tonis. Vārds "viltīgs" dažās versijās ir tulkots arī kā "pievilcīgs". Pēkšņi tajā, kas bija tikai pilnība, ienāk negatīvs elements.

1Moz grāmata atklāj Dievu ka pretstatu "viltīgam". Dievs nepārprotami skaidri runā par to, ko Viņš sagaidīja no pāra Ēdenes dārzā. No Dieva pavēles 1Moz 2:16, 17 mēs zinām, ka Viņš iecēla vienu noteikumu, kam viņiem bija jāpaklausā, un tas bija – neēst no aizliegtā koka.

Lai arī ko mēs varam vēl mācīties no šī stāsta, viens ir skaidrs: Ādams un Ieva bija radīti kā morāli brīvas būtnes, kā būtnes, kas bija spējīgas izvēlēties starp paklausību un nepaklausību. Tāpēc jau no paša sākuma, pat nekritušā pasaulē, mēs varam redzēt cilvēka brīvās gribas realitāti.

1Moz 3:1–6 izpēti vārdus, ko čūska izmanto un ko Ieva pēc tam atkārtoto. Ko jūs varat pamanīt informācijā, ko čūska piedāvā Ievai? Ko jūs varat pamanīt tajā, kā Ieva pēc tam izturas pret labā un ļaunā atzišanas koku? _____

1Moz 2:17 Kungs teica Ādamam, ka tad, ja viņš ēdīs no koka, viņš "noteikti mirs". Kad Ieva 1Moz 3:3 atkārtoto pavēli, viņa to nepasaka tik stingri, izlaižot vārdu "noteikti". 1Moz 3:4 čūska ieliek šo vārdu atpakaļ, bet pilnīgi pretēji tam, ko Dievs bija teicis. Šķiet, ka, lai gan Ievas skolotājs bija Dievs Ēdenes dārzā, viņa nebija uztvērusi nopietni to, ko viņai vajadzēja, kā mēs varam spriest no valodas, ko viņa izmanto.

Iztrūkstošā vēsts

Kā mēs vakar redzējām, neskatoties uz Dieva skaidro pavēli, leva pat ar savu valodu parādīja, ka viņa nepiešķir pārāk lielu nozīmi tam, kas viņai tika mācīts. Kaut arī viņa saprata pareizi, ko Kungs viņai teica, viņa acīmredzot to neuztvēra pietiekami nopietni. Nav iespējams pārspilēt viņas rīcības sekas.

Kad leva satika čūska, viņa atkārtoja (bet ne precīzi) čūska to, ko Dievs bija teicis attiecībā uz kokiem dārzā (1Moz 3:2, 3). Protams, šī vēsts čūska nebija nekas jauns. Čūska zināja pavēli un tāpēc bija labi sagatavota to sagrozīt, tādējādi izmantojot savā labā levas vientiesību.

Izpētiet 1Moz 3:4–6. Ko bez Dieva teiktā noliegšanas čūska vēl teica, kas guva panākumus pie levas? Kādus principus tā izmantoja savā labā? _____

Kad čūska viņai pastāstīja, ka daļa no vēsts nav pareiza, leva varēja iet apspriesties ar Dievu. Tas bija Ēdenes izglītības skaistums. Šo abu skolēnu iespēja satikties ar savu Vareno Skolotāju noteikti stāv ārpus mūsu saprašanas robežām. Tomēr tā vietā, lai bēgtu no čūskas un meklētu dievišķu palīdzību, leva pieņēma čūskas vēsti. Tas, ka viņa pieņēma čūskas izmaiņot vēsti, prasa zināmas šaubas no levas puses par Dievu un to, ko Viņš viņiem bija teicis.

Vienlaikus Ādams pats nonāk grūtā situācijā. “Ādams saprata, ka viņa dzīvesbiedre bija pārkāpusi Dieva pavēli, neņemot vērā vienīgo aizliegumu, kas viņiem bija uzlikts, lai pārbaudītu viņu uzticību un mīlestību. Viņa prātā notika milzīga cīņa. Viņš raudāja, ka bija ļāvis levai neatrasties viņam blakus. Bet tagad tas bija izdarīts. Viņam bija jātiek šķirtam no viņas, kuras sabiedrība bija bijis viņa prieks. Kā lai viņš tā dzīvo?” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 56. lpp.) Lai gan viņš zināja, kas ir pareizi un kas ir nepareizi, diemžēl arī viņa izvēle bija kļūda.

Padomā par šeit atklāto maldinošo paradoksu: čūska teica, ka, ja viņi ēdīs no koka, tad būs “kā Dievs” (1Moz 3:5). Bet vai 1Moz 1:27 nesaka, ka viņi jau bija līdzīgi Dievam? Ko tas mums māca par to, cik viegli mēs varam tikt piekrāpti un kāpēc ticība un paklausība ir mūsu vienīgā aizsardzība, pat ja mums ir vislabākā izglītība, kāda bija Ādamam un levai? _____

Atgūt to, kas pazaudēts

Kad Ādams un Ieva izvēlējās sekot čūskas vēstij, viņi kopā ar citām nepatīkamām sekām piedzīvoja arī izraidīšanu no Dieva klases telpas. Padomā, ko Ādams un Ieva zaudēja sava grēka dēļ. Ja mēs izprotam viņu krišanu, mēs varam labāk saprast izglītības mērķi tagadējā laikmetā. Neskatoties uz viņu izraidījumu, dzīve nepilnīgā pasaulē izvirzīja jaunu audzināšanas mērķi.

Ja izglītība pirms grēkā krišanas bija Dieva veids, kā iepazīstināt Ādamu un Ievu ar Viņu, Viņa raksturu, Viņa labestību un mīlestību, tad izglītības darbam pēc viņu izraidīšanas vajadzēja palīdzēt iepazīstināt cilvēci ar visu to no jauna, kā arī no jauna radīt mūsos Dieva līdzību. Neskatoties uz viņu fizisko atšķiršanu no Dieva klātbūtnes, Dieva bērni vēl joprojām var iepazīt Viņu, Viņa labestību un Viņa mīlestību. Ar lūgšanas, kalpošanas un Viņa Vārda pētīšanas palīdzību mēs varam nonākt tuvāk savam Dievam, kā to darīja Ādams un Ieva Ēdenē.

Labā vēsts ir, ka, pateicoties Jēzum un glābšanas plānam, viss nav zaudēts. Mums ir glābšanas un atjaunošanas cerība. Lielai daļai kristīgās izglītības vajadzētu norādīt skolēniem uz Jēzu un ko Viņš ir izdarījis mūsu labā, kā arī uz atjaunošanu, ko Viņš piedāvā.

Izlasi 2Pēt 1:3–11. Zinot, kas tika zaudēts, kad cilvēki atstāja dārzu, šie panti var kļūt par iedrošinājumu, ka daudz ko var atgūt. Ko Pēteris rakstīja, kas mums ir jādara, lai mēģinātu atjaunot Dieva līdzību savā dzīvē? _____

Ar Jēzus starpniecību mums ir dotas “visas lietas, kas vajadzīgas dzīvībai un dievbijībai” (NKJV). Kāds apsoliņums! Kas tas varētu būt? Pēteris nosauc tās: ticība, tikums, zināšanas, paškontrolē, neatlaidība utt. Ievērojiet arī, ka starp Pētera pieminētajiem ir arī zināšanas. Šī doma, protams, vada pie izglītības. Patiesa izglītība vadīs pie patiesām zināšanām, Kristus atziņas, un tāpēc mēs ne tikai kļūsim līdzīgi Viņam, bet mēs arī varēsim dalīties savās zināšanās par Viņu ar citiem.

Būdi padomā par faktu, ka aizliegtais koks bija “labā un ļaunā atzīšanas” koks. Ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, kāpēc ne visas zināšanas ir labas? Kā saprast atšķirību starp labām un sliktām zināšanām? _____

Autoritātes nicinātāji

Skolās daļu skolēnu vienkārši sauc par apdāvinātiem. Viņiem gandrīz nekas nav jādara, lai dabūtu izcilas atzīmes. Viņi ātri uztver materiālu. Šķiet, ka zināšanas viņiem “pielīp”. 2Pēt 1. un 2. nodaļā tomēr ir skaidri parādīts, ka mūsu izglītībai Kristū ir līdzīgas pieredzes iespējas it visiem, kas tam nododas.

Iedrošinošie vārdi 2Pēt 1. nodaļā ir pretēji brīdinājumam 2Pēt 2. nodaļā.

Izlasi 2Pēt 2:1–17. Kādus spēcīgus un nosodošus vārdus viņš šeit pasaka? Kāda liela cerība mums vienlaikus ir apsoluta šī asā brīdinājuma un nosodījuma vidū? _____

Ievēro, ko Pēteris raksta 10. pantā par tiem, kas nicina autoritātes. Kāds ass rājiens arī mūsu laika realitātei! Mums kā draudzei ir jāstrādā pie atsevišķu līmeņu autoritāšu pieņemšanas (sk. Ebr 13:7, 17, 24), un mēs esam aicināti pakļauties un paklausīt tām, vismaz tik lielā mērā, lai paši paliktu uzticīgi Kungam.

Tomēr visu šo skarbo nosodījumu vidū Pēteris piedāvā pretstatu (9. pantā). Viņš saka, ka, lai gan Dievs spēj izraidīt tos, kas izvēlas krāpšanu, “Kungs prot izglābt dievbijīgos no kārdinājuma”. Vai tas ir iespējams, ka daļa no mūsu izglītības kristietībā ir ne tikai saistīta ar izvairīšanos no kārdināšanām, bet arī mācīšanās daudzos veidos, ka Dievs var atbrīvot mūs no tām un to arī dara, kā arī palīdz mums sargāties no tiem, kas “kas paslepen ienesis aplamas posta mācības” (2Pēt 2:1)? Un arī, tā kā autoritāšu nicināšana ir tā nosodīta, vai mūsu kristīgajai izglītībai nevajadzētu sastāvēt arī no tā, ka mēs mācāmies pareizo veidu, kā izprast autoritātes, kā pakļauties un paklausīt “tiem, kas pār jums valda” (Ebr 13:7, NKJV)?

Lai gan mēs nevaram teikt, ka Ādams un Ieva nicināja autoritātes, beigās viņi izvēlējās paklausīt šai autoritātei. Viņu pārkāpumu tik sliktu padarīja tas, ka viņi to darīja, atsaucoties uz acīmredzamu pretrunu tam, ko autoritāte, pats Dievs, bija viņiem teicis, – Dievs, kas bija arī tik daudz darījis viņu labā.

Pakavējies vairāk pie autoritātes jautājuma, ne tikai draudzē vai ģimenē, bet vispār dzīvē. Kāpēc ir tik svarīgi gan pareizi izlietot autoritāti, gan arī atbilstoši tai pakļauties? Līdzdaliet savas atbildes Bībeles izpētes grupā. _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Svētais pāris nebija tikai kā bērni Dieva tēvišķajā aizgādībā, bet arī skolēni, kas saņēma mācības no sava visu zinošā Radītāja. Viņus apmeklēja eņģeļi, un tie varēja satikties ar Radītāju, jo to starpā vēl nebija nostājušās nekādas ēnas. Viņos kūsāja dzīvības koka sniegtā enerģija, un to prāta spējas bija tikai nedaudz mazākas nekā eņģeļiem. Redzamās pasaules noslēpumi – un tās Būtnes“(.) brīnumu pilnie darbi (..)”, kas pilnīga savā gudrībā, (Īj. 37:16) – sniedza neizsmeļamas pamācību un prieka iespējas. Likumus un dabas norises, kas pētnieku prātus nodarbinājušas sešus gadu tūkstošus, viņiem izskaidroja pats bezgalīgi varenais Celtnieks un visu lietu Uzturētājs. Viņi sarunājās ar lapām, puķēm un kokiem un ielūkojās ikvienas dzīvības noslēpumā. Ar katru dzīvo radījumu, sākot no varenā levitāna, kas rotaļājās ūdenī, un beidzot arniecīgāko kukainīti, kas lidinājās saules staros, Ādamam bija tuva saskare. Katram viņš bija devis savu nosaukumu un pazina tā raksturu un ierašas. Debesu godība, neskaitāmās pasaules savos riņķojumos (Īj. 37:16), gaismas un skaņu noslēpumi, diena un nakts – tas viss bija mūsu pirmo vecāku studiju lauks. Uz katras lapiņas mežā, uz katra akmens kalnā, uz katras mirdzošās zvaigznes, uz zemes, gaisā un pie debesīm, visur viņi redzēja Dieva parakstu. Radībā pastāvošā kārtība un brīnišķā saskaņa tiem stāstīja par bezgalīgo gudrību un varenību. Viņi pastāvīgi atklāja kaut ko īpašu, kas to sirdi pildīja ar dziļāku mīlestību un izraisīja jaunas pateicības izjūtas.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 50., 51. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ja Dievs sākotnēji bija paredzējis, ka skola/darbs būs iespēja cilvēkiem satikties ar Viņu un Viņa radību, vai mēs savā darbā mūsdienās vēl joprojām esam saskaņā ar Dieva nodomu? Kā mēs varam labāk iepazīt Dievu ar sava darba (algota, izglītības, brīvprātīgā, kalpošanas u.c. darba) palīdzību?

2. Pārdomājot sātana meistarību Ēdenes dārzā, ir viegli kļūt satrauktam mūsu pašu cilvēcīgā vājuma dēļ. Ādams un leva zināja, ka Dievs ir tuvu, un tomēr viņi pieņēma čūskas puspatiesību. Kā mēs, kam ir atņemta iespēja būt fiziski tuvu Dievam, vēl joprojām varam atrast spēku no Viņa, kas palīdzētu mums uzvarēt kārdināšanas?

3. Pārrunājiet autoritātes jautājumu un to, kāpēc ir tik svarīgi paklausīt autoritātēm. Kas notiek, kad autoritātes tiek nomelnotas? Kā pret autoritātēm var izturēties ļaunprātīgi, un kā mēs reaģējam, kad tas notiek?

ĢIMENE

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 3:1–15, 2kor 4:6, Lk 1:26–38, Mt 1:18–24, Ef 4:15, 1Jņ 3:18, 5Moz 6.

ATMIŅAS PANTS:

“Mans bērns, paklausī savai tēvai un mācībai un nepamet savas mātes mācību” (Sak 1:8).

Mēs, cilvēki, visu laiku (ideālajā variantā) mācāmies. Patiesībā dzīve pati ir skola. “No seniem laikiem Israēla ticīgie ļaudis lielu vērību pievērsa jaunatnes audzināšanai. Kungs bija noteicis, ka bērni jau no mazām dienām jāiepazīstina ar Viņa laipnību un varenību, kas sevišķi atklājas Viņa likumos un Israēla vēsturē. Atvērtajam prātam bija jāpasniedz dziesmas, lūgšanas un mācības no Rakstiem. Tēviem un mātēm vajadzēja mācīt bērnus, ka Dieva likumi ir Viņa rakstura atklāsme un ka viņiem, savās sirdīs uzņemot bauslības principus, prātā un dvēselē izveidosies Dieva attēls. Lielu daļu pamācību tie saņēma mutvārdos, taču jaunieši mācījās arī lasīt ebreju rakstus, un tiem pētīšanai bija pieejami Vecās Derības pergamentu ruļļi.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 69. lpp.)

Cilvēces vēsturē izglītība galvenokārt tika iegūta mājās, īpaši dzīves agrīnajos gados. Ko Bībele saka par izglītību ģimenē un kādu principu mēs no tā varam paņemt sev, lai arī kāda būtu mūsu ģimenes situācija?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 10. oktobrī.

Pirmā ģimene

Bībeles pirmajās lappusēs mums nav atklāts daudz detaļu – patiesībā nevienas – par to, kāda bija ģimenes audzināšanas sistēma cilvēces iesākumā, lai gan mēs varam būt droši, ka toreiz izglītība tika nodrošināta pašā ģimenē.

“Ēdenē iedibinātās audzināšanas sistēmas centrs bija ģimene. Ādams bija ‘Dieva dēls’ (Lk 3:38), un Visaugstākā bērni saņēma pamācības no sava Tēva. Viņiem bija ģimenes skola vispatiesākajā nozīmē.” (Elena Vaita “Audzināšana”, 33. lpp.)

Lai gan mēs precīzi nezīnām, kas tika mācīts, mēs varam būt droši, ka tas bija saistīts ar radības brīnumiem un – pēc grēka krišanas – ar glābšanas plānu.

Ko šie panti māca, un kāpēc tie noteikti bija daļa no izglītības, ko Ādams un Ieva sniedza saviem bērniem? 1Moz 1.–2. nod., 1Moz 3:1–15, 2kor 4:6, Lk 10:27, Gal 3:11, Atkl 22:12.

“Izglītības sistēma, kas tika izveidota pasaules sākumā, bija paraugs cilvēkiem visos vēlākajos laikmetos. Kā šo principu ilustrācija tika izveidota paraugskola Ēdenē, mūsu vecāku pirmajās mājās.” (Elena Vaita “Audzināšana”, 20. lpp.)

Kristīgā izglītība ir veltīta ģimeņu un draudzes locekļu izglītošanai doktrīnās, pielūgsmē, pamācībās, sadraudzībā, evaņģelizācijā un kalpošanā. Mājas ir tur, kur tu kalpo ģimenes locekļiem ar Dieva mīlestību un apsoliņumiem. Tās ir tur, kur bērnus iepazīstina ar Jēzu kā ar viņu Kungu un Glābēju, un tur, kur Bībele ir paaugstināta kā Dieva Vārds. Ģimene ir tur, kur jūs rādāt, kādas ir veselīgas attiecības ar mūsu Debesu Tēvu.

1Moz 4:1–4 gan Kains, gan Ābels nes upuri Kungam. Mēs droši varam uzskatīt, ka viņi bija mācījušies par upuru nozīmi un svarīgumu – ka tā bija daļa no viņu ģimenes izglītības glābšanas plāna jautājumā. Protams, stāsts parāda, ka laba izglītība ne vienmēr vada pie tāda iznākuma, uz kādu cilvēks bija cerējis.

Lai arī kāda ir situācija tavās mājās, kādas izvēles tu vari izdarīt, lai tā būtu vide, kur tiek mācīta un izdzīvota patiesība? _____

Jēzus bērnība

Par Jēzus bērnību Raksti sniedz mums ļoti maz detaļu. Liela daļa no šiem gadiem paliek noslēpums. Tomēr mums kaut kas ir atklāts par Viņa laicīgo vecāku, Marijas un Jāzepsa, raksturu; un tas, ko varam uzzināt par viņiem, palīdzēs mums kaut ko uzzināt par Jēzus bērnību un agrīno audzināšanu.

Ko šie panti mums māca par Mariju un Jāzepsu, un kā viņi var palīdzēt mums saprast, kā vecāki audzināja Jēzu?

Lk 1:26–38 _____

Lk 1:46–55 _____

Mt 1:18–24 _____

Šajos pantos mēs varam redzēt, ka gan Marija, gan Jāzeps bija uzticīgi jūdi, kas centās dzīvot paklausībā likumiem un Dieva baušļiem. Un patiešām – kad Kungs nāca pie šiem cilvēkiem un pastāstīja, kas ar viņiem notiks, Jāzeps un Marija uzticīgi darīja visu, ko viņiem lika.

“Jēzus izglītību neieguva sinagogas skolās. Viņa pirmā šīs zemes skolotāja bija māte. No viņas lūpām un no praviešu Rakstiem Viņš iepazinās ar Debesu vērtībām. Vārdus, ar kuriem Viņš pats reiz bija uzrunājis Mozu un Israēlu, tagad Viņam mācīja māte. Pagāja bērnība; Jēzus jau sasniedza jaunekļa gadus, tomēr Viņš netiecās apmeklēt rabīnu skolas. Viņam nevajadzēja iegūt izglītību no tādiem avotiem, jo pats Dievs bija Viņa skolotājs.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 70. lpp.)

Nav šaubu, ka Marija un Jāzeps bija labi un uzticami skolotāji Bērnām, kā to atklāj Lk 2:41–50 uzrakstītais stāsts, tomēr viņi daudz ko nesaprata par savu dēlu, jo Jēzum bija zināšanas un gudrība, ko Viņam bija nodevis tikai Kungs.

Izlasī vēlreiz augstākminēto Elenas Vaitas citātu. Kā mēs varam aptvert to, ko viņa raksta, proti, ka Viņš mācījās pie Savas mātes kājām vārdus, ko Viņš pats reiz bija runājis? Ko tas mums stāsta par to, cik pārsteidzoša ir Dieva mīlestība? Kā mums, grēcīgām būtnēm, vajadzētu atsaukties uz šo mīlestību? _____

Komunikācija

Vispatiesākajā ziņā izglītība jebkurā līmenī ir komunikācija. Skolotājs ir tas, kam ir zināšanas, gudrība, informācija, fakti un viss pārējais, kas jānodod skolēnam. Kādam, kam ir zināšanas, ir jāspēj tās nodot citiem; citādi kāds labums no tā, ko viņš zina, vismaz mācīšanas ziņā?

Savukārt citā ziņā labas mācīšanas prasmes nav tikai spēja nodot zināšanas. Svarīgs ir arī viss attiecību veidošanas process. "Ir tikai dažas dāvanas, ko paties skolotājs var nodot saviem skolēniem, kas ir tik vērtīgas kā viņa sadraudzības dāvana. Tā ir patiesība gan par vīriešiem, gan par sievietēm un vēl daudz vairāk par jauniešiem un bērniem, kurus mēs varam izprast, kad mēs nonākam saskarsmē, iejūtības vadīti, un mums tie ir jāizprot, lai sniegtu vislielāko labumu." (Elena Vaita "Audzināšana", 212. lpp.)

Citiem vārdiem sakot, laba mācīšana darbojas arī emocionālā un personīgā līmenī. Ģimenes skolā tas ir ļoti svarīgi. Starp skolēnu un skolotāju jāizveidojas labām attiecībām.

Attiecības tiek izveidotas un pilnveidotas ar komunikācijas palīdzību. Ja kristieši nesažinās ar Dievu, lasot Bībeli un lūdzot, viņu attiecības ar Dievu neaug. Lai augtu žēlastībā un Kristus atziņā, ģimenēm nepieciešama dievišķa vadība.

Izlasi uzskaitītos pantus. Ko mēs varam no tiem mācīties par to, kā veidot stipras ģimenes attiecības (vai jebkura cita veida attiecības)? Ps37:7–9; Sak 10:31, 32; Sak 27:17; Ef 4:15; 1Jņ 3:18; Tit 3:1, 2; Jēk 4:11. _____

Atvēlot laiku, lai sētu pareizās komunikācijas sēklas, mēs ne tikai sagatavosim ģimenes locekļus personīgām attiecībām ar Kristu, bet arī palīdzēsīm pilnveidot savstarpējās attiecības ģimenes lokā. Tas atvērs komunikācijas kanālu, par ko jūs priecāsit, ka esat izveidojuši, kad jūsu bērni sasniegs pubertāti un kļūs par pieaugušajiem. Pat ja jums nav bērnu, principi, kas atrodami šajos pantos, var noderēt visu veidu attiecībās.

Padomājiet arī par to, kāpēc svarīgs ir ne tikai tas, ko mēs sakām, bet arī kā mēs to pasakām. Ko tu esi iemācījies no situācijām, kurās tas, kā tu kaut ko pateici, sagrāva tavu vārdu ietekmi, kaut arī tavi vārdi bija pareizi? _____

Vecāku loma

“Tēvi, nekaitinait savus bērnus, bet audzinait un pamācait tos būt paklausīgiem Tam Kungam” (Ef 6:4).

“Kam piešķirta augsti tikumīga sieva, tas lai apzinās, ka viņa ir cildenāka nekā visdārgākā perle” (Sak 31:10).

Vecākiem ir brīnišķīga atbildība. Tēvs ir ģimenes galva, un ģimene ir draudzes, skolas un sabiedrības bērnistaba. Ja tēvs ir vājš, bezatbildīgs un nekompetents, tad ģimene, draudze, skola un sabiedrība cietīs sekas. Tēviem ir jāparāda Gara auglis – “mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība” (Gal 5:22, 23).

Mātēm, iespējams, ir vissvarīgākā loma sabiedrībā. Viņām ir vislielākā ietekme uz savu bērnu raksturu veidošanu un mājas gaisotnes un rakstura nostiprināšanu. Tēviem vajadzētu darīt visu, ko spēj, lai kopā ar mātēm strādātu bērnu audzināšanā.

Ko tēvi un mātes var mācīties no šiem pantiem? Ef 5:22, 23, 25, 26; 1kor 11:3; 2kor 6:14; Rm 13:13, 14; 2Pēt 1:5–7; Fil 4:8.

Kristīgiem vecākiem ir morāls pienākums ar savu uzvedību nodrošināt bibelisku Kristus un draudzes paraugu. Laulības attiecības ir līdzība Kristus attiecībām ar draudzi. Ja vecāki atsakās vadīt savus bērnus vai arī viņi to dara tirāniskā veidā, tad viņi saviem bērniem un pasaulei veido nepareizu Kristus attēlu. Dievs pavēl visiem kristīgajiem vecākiem čakli mācīt savus bērnus (sk. 5Moz 6:7). Vecākiem ir atbildība mācīt saviem bērniem mīlēt Kungu no visas savas sirds. Viņiem ir jāpāņāca bīties Kungu, kā arī pilnīgu un mīlošu nodošanas un pakļaušanas Viņam.

5Moz 6:7 Israēla bērniem ir dotas īpašas pamācības bērnu audzināšanā attiecībā uz lielajām lietām, ko Kungs ir darījis Viņa ļaužu labā. Lai arī cik lielisks bija stāsts, kas vecākiem bija jāstāsta saviem bērniem, mums, kas dzīvojam pēc Kristus krusta, ir daudz labāks stāsts, ko stāstīt, vai ne?

Tādējādi dziedināšana vai apmācība, kas mums ir jāsniedz, ir pastāvīgs profilaktisks process, kurā mums “jāielej” savos bērnos Dieva patiesība un viņi jāsaņatavo viņu pašu attiecībām ar Kristu.

Tomēr mums visiem ir dota brīvās gribas svētā dāvana. Galu galā, kad bērni kļūs pieauguši, viņiem pašiem būs jāatbild par sevi Dieva priekšā.

Lai viņi neaizmirstu

Pirms Israēla bērniem bija jāieiet apsolītajā zemē, Mozus atkal tos uzrunāja, atsaucot atmiņā brīnišķīgos veidus, kā Kungs viņus bija vadījis. Mozus brīdināja atkal un atkal neaizmirst, ko Kungs bija darījis viņu labā. Daudzos veidos Piektā Mozus grāmata bija Mozus pēdējā griba un testaments. Lai gan rakstīta pirms tūkstošiem gadu attiecīgajā kultūrā un dzīves situācijā, kas radikāli atšķirās no jeb kā, ko mēs piedzīvojam mūsdienās, tās principi attiecas arī uz mums.

Izlasi 5Moz 6. nodaļu. Ko mēs varam mācīties no šīs nodaļas par kristīgās izglītības principiem? Kam vajadzētu būt centrā visam, ko mēs mācām, ne tikai saviem bērniem, bet ikvienam, kas nezina par Dievu un Viņa lielo glābšanas darbu? Kādi vēl brīdinājumi ir atrodami šajos pantos? _____

Centrā visam, kas viņiem bija jāamāca saviem bērniem, bija Dieva brīnišķīgais darbs viņu vidū. Cik skaidrs arī bija brīdinājums, kas viņiem bija dots, – neaizmirst visu, ko Dievs viņu labā bija darījis!

Protams, ja vecākiem ir pirmā un galvenā loma integrēt Bībeles mācību savu bērnu dzīvē, tad viņiem ir atbildība organizēt un veidot pašiem savas dzīves tādā veidā, lai viņiem būtu atbilstošas zināšanas un kopā ar bērniem pavadītais laiks.

“Bērna pirmā skolotāja ir māte. Vislielākās uzņēmības un visstraujākās augšanas laikā viņu izglītība lielā mērā ir viņas rokās.” (Elena Vaita “Audzināšana”, 275. lpp.)

Šis ir svarīgs laiks, kad vecāki liecina saviem bērniem par Dieva mīlestību un apsolījumiem. Ieļojot regulāru laiku, kad personīgi mācīt Dieva gudrību un apsolījumus saviem bērniem, ģimene tiks ietekmēta pozitīvā veidā arī nākamajās paaudzēs.

Izlasi šo pantu: “Un atgādini tos saviem bērniem un runā tos sēžot savā namā un pa ceļu ejot, guloties un ceļoties” (5Moz 6:7). Kas šeit ir pateikts, un ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, cik svarīgi ir vienmēr paturēt šo realitāti par Kungu ne tikai savā, bet arī savu bērnu priekšā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Audzināšana” nodaļu “Sagatavošana” (275.–282. lpp.), “Sadarbība” (283.–286. lpp.), kā arī nodaļu “Disciplinēšana” (287.–297. lpp.).

“Uz tēviem, kā arī uz mātēm gulstas atbildība bērnu agrīnai, kā arī vēlākai apmācībai, un prasība pēc abu vecāku rūpīgas un pamatīgas sagatavošanās ir visneatliekamākā. Pirms uzņemties tēva un mātes lomu, vīriešiem un sievietēm vajadzētu iepazīties ar fiziskās attīstības likumiem .., viņiem vajadzētu arī saprast prāta attīstības likumus un morālo audzināšanu.” (Elena Vaita “Audzināšana”, 276. lpp.)

“Sadarbības darbam vajadzētu sākties ar pašiem tēviem un mātēm mājas dzīvē. Bērna apmācībā viņiem ir kopēja atbildība, un viņiem vajadzētu pastāvīgi pūlēties, lai varētu strādāt kopā. Lai viņi nodod sevi Dievam, meklē palīdzību no Viņa, lai atbalstītu cits citu. [...] Vecāki, kas sniedz šādu apmācību, nebūs tie, kas tiks atrasti, kritizējot skolotāju. Viņi jūt, ka gan viņu bērnu intereses, gan taisnīgums pret skolu prasa, lai viņi, cik vien iespējams, varētu atbalstīt un godāt tos, kas dalās ar viņiem šajā atbildībā.” (Elena Vaita “Audzināšana”, 283. lpp.)

JĀUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Neatkarīgi no tā, vai mums ir vai nav bērni, mēs visi dzīvojam kādā mājsaimniecībā un mēs visi mijiedarbojamies ar citiem. Ko jūs šonedēļ esat iemācījušies, kas var palīdzēt jums mijiedarboties ar citiem vai pat liecināt citiem tur, kur jūs dzīvojat vai viesojaties?

2. Mēs sliecamies uzskatīt izglītību par labu lietu (galu galā kurš gan varētu būt pret izglītību?). Bet vai tas tā vienmēr ir? Kādi varētu būt piemēri, kur izglītība ir sabojāta un padarīta par kaut ko sliktu? Ko mēs varam mācīties no šiem negatīvajiem piemēriem, kas var palīdzēt mums padarīt izglītību par kaut ko labu?

3. Kā teikts trešdienas tēmā, mums visiem ir dota brīvās gribas dāvana. Kad bērni kļūs par jauniešiem vai jau nobriedušiem pieaugušajiem, agrāk vai vēlāk viņi pieņems paši savus lēmumus par Dievu, par ko viņiem ir mācīts bērnībā. Kāpēc visiem vecākiem – un ikvienam citam, kas cenšas liecināt citiem un skaidrot evaņģēliju, – vienmēr vajadzētu paturēt prātā šo svarīgo patiesību par brīvo gribu?

LIKUMS KĀ SKOLOTĀJS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

5Moz 6:5; 5Moz 31:9–27; Rm 3:19–23; Atkl 12:17; 14:12; Mk 6:25–27; Ebr 5:8.

ATMIŅAS PANTS:

“Mīli Kungu, savu Dievu, ar visu sirdi, visu dvēseli un visu spēku” (5Moz 6:5).

Brīdinot galatiešus pret burta kalpību, Pāvils rakstīja: “Ja bauslībai būtu dots spēks darīt dzīvu, tad patiešām taisnība nāktu no bauslības” (Gal 3:21). Protams, ja kāds likums varētu “darīt dzīvu”, tad tas būtu Dieva likums. Tomēr Pāvila doma ir, ka mums kā grēciniekiem pat Dieva likums nevar dot dzīvību. Kāpēc? “Bet Raksti visu ir ieslēguši grēka varā, lai apsolījums tiktu dots ticīgajiem ticībā uz Jēzu Kristu” (Gal 3:22).

Ja likums tomēr nevar dot grēciniekiem dzīvību, kāds ir tā nolūks, ja ne parādīt mūsu vajadzību pēc žēlastības? Vai tad likumam ir tikai negatīva funkcija – tikai parādīt mūsu grēkus?

Nē, likums ir domāts arī tāpēc, lai norādītu mums uz dzīvības ceļu, kas ir atrodams tikai Jēzū. Tādai arī ir jābūt patiesai izglītībai, norādot uz dzīvi, kas pilna žēlastības, ticības un paklausības Kristum. Tieši tāpēc šajā nedēļā mēs pētīsim Dieva likuma lomu visā kristīgās audzināšanas jautājumā. To darot, mēs ieraudzīsim, ka likums, lai gan tas nevar mūs glābt, tomēr var mācīt mums par ticību, žēlastību un par Dieva mīlestību pret kritušo cilvēci.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 17. oktobrī.

Mīlēt un būties Dievu

Piektā Mozus grāmata satur Mozus pēdējos vārdus Israēlam jaunas paaudzes priekšā, kas beidzot ieies Apsolītajā zemē. Bet, pirms tas notiek, Mozum ir daži ļoti skaidri vārdi un pamācības, ko viņiem teikt.

Izlasi 5Moz 31:9–13. Ko nozīmē būties Kungu? _____

Veidi, kā Dievs nodeva Israēlam savu likumu, bija mērķtiecīgi izvēlēti. Viņš ir nodrošinājis visu, lai Viņa likumi netiktu aizmirsti. Dievs ir pacietīgs skolotājs. Viņš māca un atkārtoti, sūta praviešus un izmanto Savus kalpus, lai nodotu Savu vēsti. Un Viņš to darīja atkal un atkal. Patiešām, vai lielākā daļa Vecās Derības rakstu nav par Dieva centieniem iemācīt Saviem ļaudīm iet pa dzīvības ceļu?

Ievēro šajos pantos, kā Mozus uzsver to, cik svarīgi ir nākamajām paaudzēm iepazīt likumu. Mozus to apraksta kā divu soļu procesu. Vispirms bērni dzirdēs likumu, un tad viņi “mācīsies būties Kunga” (5Moz 31:13).

Vispirms viņi mācās uzklaut, pēc tam – būties Dievu. Tas ir, likuma mācīšanās neietver to, ka bijība būs dabisks iznākums likuma zināšanai. Dievbijības process ir jāmācās. Mozus netieši norāda, ka zināšanas un bijība ir process, nevis tūlītēja cēloņu un sekū sakarība.

Ko tad nozīmē “būties Dievu”, ja cilvēkiem ir arī pateikts: “Mīli Kungu, savu Dievu, ar visu sirdi, visu dvēseli un visu spēku” (5Moz 6:5)? Varbūt mēs to varam salīdzināt ar to, ka bērns mīl un tajā pašā laikā arī bīstas savu tēvu – priekšzīmīgu tēvu, kas atklāj savu mīlestību un rūpes, pierādot, ka viņš runā to, ko domā, un viņš domā to, ko runā. Ar šādu tēvu, ja tu rīkosies nepareizi, tad arī cietīsi nepareizās rīcības sekas. Jā, mēs varam mīlēt un būties Dievu vienlaicīgi, un mums pat tas ir jādara. Tās nav pretrunīgas idejas. Jo vairāk mēs mācāmies par Dievu, jo vairāk mēs sākam Viņu mīlēt Viņa labestības dēļ. Un tomēr – jo vairāk mēs uzzinām par Dievu, jo vairāk mēs varam Viņu arī būties, jo mēs redzam, cik Viņš ir svēts un taisns un cik grēcīgi un netaisni salīdzinājumā ar Viņu esam mēs, kā arī to, ka tikai žēlastības dēļ mēs netiekam iznīcināti.

Kā tu saproti, ko nozīmē mīlēt Dievu un būties Viņu vienlaicīgi? _____

Liecība pret tevi

Kad Mozus uzzina, ka viņš drīz mirs, viņš dziļi apzinās situāciju, kādu viņš atstās aiz sevis. Viņš zina, ka pēc viņa nāves israēlieši ieies apsolītajā Kānaānas zemē. Viņš arī zina, ka viņi kļūs dumpīgi ilgi gaidītā galamērķa sasniegšanas dēļ.

Izlasi 5Moz 31:14–27. Kādus sagatavošanas darbus Mozus veic pirms savas nāves? Kādas bija Mozus galvenās bažas, un kā viņš runā par šī bažām? _____

Mozus tonis šeit atgādina skolotāju, kas gatavo aizvietotāju. Viņš zina, ka viņa skolēni ir slukti uzvedušies viņa klātbūtnē klasē. Viņš nav tik aklus, lai domātu, ka viņi nesacelsies, viņam aizejot. Viņš pamāca levītus, kas nesa derības šķirstu, nolikt bauslības grāmatu blakus šķirstam, lai tā būtu par “liecību”. Mozus nenodod savam vietniekam vienkārši stundas plānu. Viņš nodod liecību. Mozus runā par bauslības grāmatu tā, it kā tā būtu dzīva būtne ar spēku norāt cilvēku sirdis.

Padomā par likumu kā par “liecību pret” viņiem. Kā mēs saprotam šo domu arī Jaunajā Derībā? Sk. Rm 3:19–23. Tas ir, kā likums norāda uz mūsu vajadzību pēc žēlastības?

5Moz 31. nodaļā Dievs liek Mozum pierakstīt dziesmu, ko Viņš tam bija iemācījis. Mozum tad jāamāca šī dziesma israēliešiem, lai, kā apliecināts 19. pantā, tā “man .. ir liecība pret Israēla dēliem”. Mēs atkal redzam Dieva priekšrakstus personificētus. Dziesmu, kad tā tiek dziedāta, arī ir vieglāk līdzdalīt un izplatīt. Ja liecība ir dziesma, tai ir spēja likt cilvēkiem raudzīties uz sevi un redzēt, ko tā par tiem stāsta.

Pat tad, ja mēs cenšamies paklausīt Dieva likumam ar visu savu Dieva doto spēku, kādos veidos Viņa likums darbojas kā “liecība pret” mums? Ko šī liecība mums māca par vajadzību pēc evaņģēlija mūsu katra dzīvē? _____

Lai jūs varētu piedzīvot labklājību

Viscaur Bībelē mēs dzirdam par to, kāds ir rezultāts tam, ja mēs zinām Dieva likumu un paklausām tam.

Izlasi Joz 1:7, 8. Ko Kungs teica Jozuam, un kā šeit atrodami principi attiecas uz mums?

Kungs saka Jozuam, viņam ieejot Kānaānas zemē: “Tikai esi stiprs un gana sīksts, pieraugi, ka tu pildi visu bauslību, ko esmu pavēlējis savam kalpam Mozum, nenovērsies no tās ne pa labi, ne pa kreisi, tad tev viss veiksies, lai kurp tu ietu” (Joz 1:7).

Šī norāde uz veiksmi kā blakus produktu paklausībai var šķist pretēja tam, kā mūsu pasaulē tiek mērīta veiksmē. Daudzi mūsdienās uzskata, ka veiksmes pazīmes ir inovācija, radošums un pašpaļāvība. Lai gūtu veiksmi kādā noteiktā industrijā, bieži vien ir vajadzīgs īpašs talants un risku uzņemšanās.

Tomēr Dieva acis veiksmēi ir vajadzīgs cits resursu komplekts.

Izlasi Atkl 12:17, 14:12, Rm 1:5, 16:26, Jēk 2:10–12. Ko šie panti pasaka mums par paklausību Dieva likumam? Tas ir, pat ja mēs netiekam glābti, paklausot Dieva likumam, kāpēc ir tik svarīgi, ka mēs to vienalga ievērojam? _____

Vecā Derība, Jaunā Derība – tam nav nozīmes. Mēs kā Bībelei ticoši kristieši esam aicināti paklausīt Dieva likumam. Likuma pārkāpšana, ko sauc arī par grēku, var radīt sāpes, ciešanas un mūžīgu nāvi. Kurš gan nav redzējis grēka jeb Dieva likuma pārkāpšanas sekas? Kā senais Israēls būtu piedzīvojis labklājību, paklausot Dieva likumam (kaut arī viņiem jebkurā gadījumā bija vajadzīga žēlastība), ar mums ir tieši tāpat. Tāpēc kristīgajā izglītībā mums kā centrālo kodolu tam, ko nozīmē dzīvot ticībā un uzticēties Dieva žēlastībai, vajadzētu paturēt Dieva likumu.

Kāda ir bijusi tava personīgā pieredze ar grēka sekām? Ko tu esi iemācījies tādu, ko varētu līdzdalīt citiem, lai viņi varētu nepieļaut tās pašas kļūdas? _____

Likuma ievērotāju pūles un cīņas

Ievērojot Dieva likumu, ir daudz ieguvumu, kā tas atklājas cilvēkos, kam Dievs ir ļāvis uzplaukt. Jozua cieši sekoja Dieva priekšrakstiem un labi vadīja Israēla tautu. Laiku pa laikam Kungs teica Israēlam: ja viņi paklausīs likumam, viņi piedzīvos labklājību.

Izlasi 2L 31:20, 21. Kādi bija galvenie iemesli šajos pantos, kāpēc Hiskija piedzīvoja labklājību?

Lai arī kādu izglītības ceļu mēs ietu, mums ir jāuzsver paklausības svarīgums. Tomēr mūsu skolēni nav muļķi. Viņi agri vai vēlu pamanīs skarbo faktu, ka daži cilvēki ir uzticīgi, mīloši un paklausīgi, bet – kas notiek? Arī viņus skar nelaimes! Kā to izskaidrot?

Patiesība ir tāda, ka mēs to nevaram. Mēs dzīvojam grēka, ļaunuma pasaulē, kurā plosās lielā cīņa, un neviens no mums nav imūns pret to.

Ko šie panti mums māca par šo grūto jautājumu? Mk 6:25–27, Īj 1. un 2. nod.; 2kor 11:23–29.

Bez šaubām, labi un uzticīgi cilvēki, likumam paklausīgi kristieši ne vienmēr ir piedzīvojuši labklājību, vismaz tādu, kā to saprot šī pasaule. Un arī šī var būt daļēji atbilde uz šo grūto jautājumu – jautājumu, kas, mācot par likuma svarīgumu, noteikti tiks uzdots. Ko tieši mēs domājam ar “labklājību”? Ko saka dziesminieks? “Laba ir diena tavos pagalmos, starp tūkstoš to izvēlos – sēdēt pie mana Dieva sliedīšņa nekā mājot neganto teltīs” (Ps 84:11). Nav šaubu, ka pēc pasaules standarta pat tie, kas ir uzticīgi Dievam un paklausīgi Viņa likumam, ne vienmēr “uzplaukst”, vismaz šobrīd ne. Mēs saviem skolēniem izdarīsim lāča pakalpojumu, ja apgalvosim pretējo.

Izlasi Ebr 11:13–16. Kā šie panti palīdz mums saprast, kāpēc tie, kas ir uzticīgi, šajā dzīvē vienalga piedzīvo ciešanas?

Jēzus, mūsu Paraugs

Jēzus Kristus, Dieva Dēls, dzīvoja vienīgo cilvēcīgo dzīvi pilnīgā paklausībā Tēvam, pilnīgā paklausībā Dieva likumam. Viņš to darīja, lai Viņš varētu būt ne tikai mūsu aizvietotājs, kas Viņš bija, bet arī mūsu paraugs, kas Viņš arī bija.

Izlasi šos pantus: Lk 2:51, 52; Fil 2:8; Ebr 5:8; Jņ 8:28, 29. Kā šie panti mums atgādina par Kristus paklausību visas dzīves laikā? _____

Varbūt to vislabāk ir pateicis Jāņa evaņģēlija autors: “Kas sakās paliekam Viņā, tam arī pienākas tā dzīvot, kā Viņš ir dzīvojis” (1Jņ 2:6). Kad mēs pievēršam savas acis Kristus dzīvei un Viņa kalpošanai uz zemes, ir viegli ieraudzīt, kā Viņš ar Savu paklausību iepriecināja Tēvu. Kristus piepildīja pravietojumu, un Viņš Savas dzīves laikā paaugstināja Dieva likumu.

Tieši tāpat, kā Dievs teica, lai Mozus pieraksta Viņa likumu, lai tas būtu par liecību Israēlam, Kristus bija dzīvs liecības iemiesojums Saviem apustuļiem, mācekļiem, grēciniekiem un svētajiem. Tā vietā, lai mums būtu tikai noteikumu saraksts, ko ievērot, mums ir arī Jēzus paraugs, cilvēks ar miesu un asinīm, kam sekot.

Vai mums kā skolotājiem ir iespējams atklāt saviem skolēniem labāku paraugu par Jēzu un to, kā Viņš paklausīja Tēvam?

Tā sauktā ticība Kristum, kas cilvēkus it kā atbrīvo no pienākuma paklausīt Dievam, nav ticība, bet vienkārši iedomā. “Jo no žēlastības jūs esat pestīti ticībā.” “Tāpat arī ticība, ja tai nav darbu, tā ir pati par sevi nedzīva” (Ef 2:8; Jēk 2:17). Jēzus pirms nākšanas uz šo zemi sacīja par sevi: “Man ir prieks dzīvot pēc Tava prāta, mans Dievs, un Tavi likumi ir ierakstīti dziļi manā sirdī” (Ps 40:9). Un tieši pirms atgriešanās Debesīs Viņš paskaidroja: “Es esmu turējis sava Tēva baušļus un palieku Viņa mīlestībā” (Jņ 15:10). Raksti saka: “No tā mēs noprotam, ka esam Viņu atzinuši, ja turam Viņa baušļus... Kas teicas paliekam Viņā, tam pienākas arī pašam tā dzīvot, kā Viņš ir dzīvojis” (1Jņ 2:3,6).

Ko tu vari darīt, lai labāk sekotu Kristus paraugam visas dzīves jomās un tādējādi būtu labāks skolotājs arī citiem? Lai gan tā ir sena un nodrāzta patiesība, kāpēc tas, ko mēs darām, – mūsu darbi – runā daudz skaļāk par to, ko mēs sakām? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Mīlestība, visas radības un glābšanas pamats, ir patiesas audzināšanas pamats. Tas ir skaidri atklāts likumā, ko Dievs ir devis kā dzīves vadoni. Pirmais un lielākais baušlis ir: “Un tas atbildēja un sacīja: ‘Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas savas sirds, ar visu savu dvēseli, ar visu savu spēku un ar visu savu prātu un savu tuvāko kā sevi pašu” (Lk 10:27). Mīlēt Viņu, bezgalīgo, visu zinošo, ar visu savu spēku, prātu un no visas sirds nozīmē augstāko katras spējas attīstību. Tas nozīmē visā būtībā – ķermenī, prātā, kā arī dvēselē – atjaunotu Dieva līdzību.

“Otrs tam līdzīgs ir: tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu” (Mt 22:39). Mīlestības likums aicina uz miesas, prāta un dvēseles nodošanu kalpošanā Dievam un līdzcilvēkiem. Šī kalpošana, darot mūs par svētību citiem, atnes vislielākās svētības arī mums pašiem. Visas patiesas attīstības pamatā ir nesavtīgums. Pateicoties nesavtīgai kalpošanai, mēs iegūstam katras spējas augstāko izglītību. Arvien pilnīgāk mēs kļūstam par dievišķās dabas līdzdalībniekiem. Mēs esam sagatavoti Debesīm, jo mēs uzņemam Debesis savā sirdī.” (Elena Vaita “Audzināšana”, 16. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Mums tāpat kā Israēlam senatnē ir jābīstas un jāmīl Dievs vienlaikus (Mt 22 37, Atkl 14:7). Grupā pārrunājiet vairāk, kā mēs varam darīt šos abus. Atbildiet arī uz jautājumu: kāpēc abi šie baušļi nerunā viens otram pretī?

2. Kāda ir atšķirība starp standarta noteikšanu un likumu izveidošanu? Pēc tavas pieredzes, vai adventisms ir vairāk nobažījies par augstu standartu noteikšanu savā ticīgo kopienā vai par likumu veidošanu, kas apvieno šo kopienas? Ko Raksti saka par augstu standartu noteikšanu sev? Savai ģimenei? Savai draudzei?

3. Kā mēs varam iegūt pareizo līdzsvaru, parādot to, cik svarīgi ir paklausīt Dieva likumam, vienlaikus parādot, kāpēc šī paklausība nav mūsu glābšanas avots?

4. Izlasi Ps 119 un ievēro, cik reizes ir pieminēta paklausība, brīvība, likumi, noteikumi un pavēles. Ko autors vēlas pateikt par šīm tēmām?

KUNGA ACIS: BĪBELES PASAULES REDZĒJUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Sak 15:3; ģj 12:7–10; Ef 6:12; Atkl 20:5, 6; Jņ 1:1–14; Mk 12:9–31.

ATMIŅAS PANTS:

“Tā Kunga acis ir visur, un tās noraugās kā uz ļaunajiem, tā arī uz rimtajiem” (Sak 15:3).

Poļu dzejnieka Česlava Miloša dzejolis sākas ar to, ka viņš apdzejo savus iedomātos dzīvniekus: runājošus trušus, runājošas vāveres un tamlīdzīgi. Tiem “ir tikpat daudz kopīga ar reāliem dzīvniekiem,” viņš raksta, “cik mūsu izpratnei par pasauli ar reālo pasauli”. Dzejoli viņš noslēdz ar vārdiem: “Padomā par šo un nodrebi.”

“Nodrebēt” varbūt ir pārāk skarbs vārds, bet tā ir patiesība, ka tik daudz no tā, ko cilvēki domā par pasauli, varētu būt pilnīgi nepareizi. Piemēram, gandrīz 2000 gadus daudzi pasaules gudrākie un vislabāk izglītotie cilvēki domāja, ka zeme nekustīgi atrodas Visuma centrā. Mūsdienās daudzi visgudrākie un vislabāk izglītotie cilvēki domā, ka cilvēks ir attīstījies no primitīvām dzīvības formām.

Kā cilvēki mēs nekad neskatāmies uz pasauli no neitrālas pozīcijas. Mēs to vienmēr un tikai redzam caur filtriem, kas ietekmē to, kā mēs skaidrojam un saprotam pasauli ap mums. Šo filtru sauc par pasaules uzskatu, un tas ir tik svarīgi, ka mēs mācām saviem jauniešiem un pat vecākajiem draudzes locekļiem Bībeles pasaules redzējumu.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 24. oktobrī.

Kunga acis

Kāds Oksfordas universitātes profesors izteica teoriju, ka ne mēs, ne pasaule un ne arī kaut kas no tā, kas ir ap mums, nav reāls. Patiesībā mēs esam digitāli, citplanētiešu radīti radījumi ar ļoti spēcīgiem datoriem.

Lai gan šī ir interesanta teorija, tā izceļ virspusē svarīgu jautājumu: kāda ir realitātes būtība?

Ir divas ļoti plašas iespējamās atbildes, pat ja tikai viena no tām ir saprātīga. Pirmā ir, ka universs – un viss, kas ir tajā, ieskaitot mūs, – vienkārši ir. Nevienš to nav radījis, nevienš to nav veidojis. Tas vienkārši ir šeit. Tas vienkārši ir brutāls fakts. Nav dieva, nav dievu, nav nekā dievišķa. Realitāte ir tīri materiāla, tīri naturāla. Kā kāds teica pirms 2500 gadiem (šī nav jauna ideja), ir tikai “atomi un tukšums”.

Cits skatījums ir, ka universu radījusi kāda dievišķa būtne (vai būtnes). Tas patiešām šķiet loģiskāk, saprātīgāk, jēgpilnāk nekā doma, ka universs vienkārši ir, bez kāda paskaidrojuma. Šis viedoklis ietver naturālo pasauli, “atomu un tukšuma” pasauli, bet nebeidzas ar to. Tas norāda uz realitāti, kas ir daudz plašāka, dziļāka un daudzšķautņaināka nekā ateistiski materiālistiskais skatījums, kas tik bieži tiek skandēts mūsdienās.

Ko šie panti saka par idejām, kas ir izskanējušas šodienas tēmā? Ps 53:1, Sak 15:3, Jņ 3:16, Jes 45:21, Lk 1:26–35. _____

Jebkuras kristīgas izglītības centrā ir ne tikai Dieva realitāte, bet arī raksturs, kāds Viņš ir – tuvs Dievs, kas mīl mūs un sadarbojas ar mums. Viņš ir brīnumu Dievs, kas, lai arī izmanto dabas likumus, nav piesaistīts šiem likumiem un var pārkāpt šos likumus, kad Viņš vēlas (piemēram, Jēzus ieņemšana). Šī skatījuma mācīšana ir īpaši noderīga mūsdienās, jo liela daļa intelektuālās pasaules, kļūdaini apgalvojot, ka zinātne to atbalsta, atklāti un nepieklājīgā veidā māca savu ateistisko un naturālistisko pasaules skatījumu.

Padomājiet, cik šaurs un ierobežots ir ateistiskais pasaules skatījums pretstatā Bībeles skatījumam, kas (kā augstāk minēts) ietver dabas pasauli, bet nav tajā ierobežots. Kāpēc beigās Bībeles pasaules skatījums vienkārši ir loģiskāks un saprātīgāks nekā šis ateistiskais sāncensis? _____

Leibnica jautājums

Pirms daudziem gadiem vācu domātājs un rakstnieks, vārdā Gotfrīds Vilhelms Leibnics, uzdeva jautājumu, kas, iespējams, ir vissvarīgākais un fundamentālākais jautājums, kāds vien iespējams: “Kāpēc ir kaut kas, nevis nekas?”

Kā šie jautājumi atbild uz Leibnica jautājumu? 1Moz 1:1, Jņ 1:1–4; 2Moz 20:8–11, Atkl 14:6, 7; Īj 12:7–10. _____

Ir pārsteidzoši, ka Bībelē vienkārši kā pati par sevi saprotama un pieņemta ir Dieva eksistence. 1Moz 1:1 nesākas ar virkni loģisku argumentu (lai gan tādu ir daudz) par Dieva eksistenci. Tā vienkārši pieņem Viņa eksistenci (sk. arī 2Moz 3:13, 14), un, sākot ar Dievu kā Radītāju, tās lappusēs tiek atklāta visa pieejamā patiesība.

Radišanas doktrīna ir fundamentāla arī jebkurai kristīgai izglītībai. Viss, kam mēs kā kristieši ticam, balstās uz sešu dienu radišanas doktrīnu. Bībele nesākas ar informāciju par salīdzināšanu vai par likumu, vai par krustu, augšāmcelšanos un Kristus otro nākšanu.

Nē, tā sākas ar informāciju par Dievu kā Radītāju, jo neviena no šīm citām mācībām nav jēgpilna ārpus realitātes par Dievu kā mūsu Radītāju.

Tāpēc Bībeles pasaules uzskatam ir jāuzsver radišanas doktrīnas svarīgums. Šis uzsvars kļūst ļoti svarīgs arī tāpēc, ka mācība ir piedzīvojusi pilnu frontālo uzbrukumu zinātnes vārdā. Evolūcija – mācība, ka miljardiem gadu laikā no grūdieniem lēni un nejauši attīstījusies dzīvība, – ir iznīcinājusi ticību Bībelei miljoniem cilvēku. Ir grūti iedomāties mācību, kas būtu vēl pretējāka Bībelei un kristīgajai mācībai kopumā. Tāpēc ideja, ka evolūcija kaut kā var tikt saskaņota ar Bībeles radišanas mācību, ir pat sliktāka nekā ateistiskā evolūcija. Tas nav iespējams, neliekot par izsmieklu Bībeli un kristīgo ticību kopumā.

Dievs lūdz mūs katru nedēļu pavadīt vienu septīto daļu no savas dzīves, lai pieminētu sešu dienu radišanu, – tas ir kas tāds, ko Viņš neprasa saistībā ar nevienu citu mācību. Ko tam vajadzētu stāstīt mums par to, cik fundamentāla un svarīga šī doktrīna ir kristīgajā pasaules skatījumā? _____

Bībeles pasaules uzskats

Kā teikts ievadā, neviens no mums neskatās uz pasauli no neitrālas pozīcijas. Piemēram, ateists skatās uz varavīksni debesīs un neredz neko citu kā tikai dabas fenomenu. Tam nav nekādas citas nozīmes, kā tikai tā, ko cilvēks nolemj tai piešķirt. Turpretī kristietis, kas raugās uz to no Bībeles pasaules skatījuma, redz ne tikai dabas fenomenu, kurā mijiedarbojas ūdens un gaisma, bet arī apstiprinājumu Dieva apsolījumam neiznīcināt pasauli plūdus (1Moz 9:13–16). “Ak, cik liela ir Dieva pretimnākšana un mīlestība uz maldīgajiem radījumiem, ka Viņš par savu derības zīmi ar cilvēkiem līcis padebešos šo krāšņo varavīksni! [...] Dieva nodoms bija, ka tad, kad vēlākās paaudzes jautās par krāšņās varavīksnes nozīmi, kas apņems debesis, vecāki bērniem varētu atbildēt, atkārtojot stāstu par grēku plūdiem un sakot, ka Visvarenais līcis varavīksni padebešos par zīmi, ka ūdens nekad vairs zemi nepārplūdinās.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 106. lpp.)

Septītās dienas adventistiem Bībele ir ticības pamats. Tā māca pasaules skatījumu jeb “filtru”, caur kuru mums jāredz un jāsaprot pasaule, kas var būt ļoti mulsinoša un sarežģīta. Raksti rada veidni, lai palīdzētu mums labāk saprast realitāti, kuras daļa mēs paši arī esam, un tā mūs bieži samulsina un apmiglo prātu.

Kādas patiesības ir atrodamas šajos pantos, kas var palīdzēt mums labāk saprast realitāti, kurā mēs atrodamies? Ef 6:12; Mk 13:7; Rm 8:28; Māc 9:5; Atkl 20:5, 6. _____

Kā septītās dienas adventistiem mums vajadzētu stipri pieķerties Bībeles mācībai, jo tā ir Dieva atklātā patiesība, kas mums paskaidro daudzas lietas par pasauli, ko citādi mēs nezinātu un nesaprastu. Tāpēc visai kristīgajai izglītībai vajadzētu būt iesakņotai un pamatotai Dieva Vārdā, un jebkurai citai mācībai, kas ir tai pretēja, ir jātiek atmestai.

Kādas ir dažas Bībeles mācības, kas ir pretrunā tam, kam cilvēki tic? Kāpēc šai atšķirībai vajadzētu mācīt mums to, cik svarīgi ir stingri pieķerties Dieva Vārdam? _____

Pielūdziet Pestītāju

Lai arī cik svarīga mūsu ticībai ir radīšanas doktrīna, tā nepastāv viena pati, īpaši Jaunajā Derībā. Tā bieži nāk kopā un ir cieši saistīta ar mācību par glābšanu. Un tāpēc, atklāti runājot, kritušajā pasaulē, kur ir grēks un nāve, ar radīšanu vien nepietiek. Mēs dzīvojam, mēs cīnāmies, mēs ciešam (tas notiek ar mums visiem), un kas pēc tam? Mēs nomirstam ne svinīgāk kā tie dzīvnieki, kas tiek sabraukti uz šosejas.

Vai tas ir jauki?

Tāpēc tikpat svarīga mūsu pasaules skatījumam ir arī mācība par glābšanu – un tas nozīmē, ka visas mūsu ticības centrā ir Jēzus Kristus, krustā sists un augšāmcēlies.

Izlasi Jņ 1:1–14. Ko šie panti mums stāsta par to, kas bija Jēzus un ko Viņš ir izdarījis mūsu labā? _____

Izlasīsim arī pirmā eņģeļa vēsti: “Un es redzēju citu eņģeli laižamies debesu vidū; tam bija mūžīgs evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām; viņš sauca stiprā balsī: ‘Bīstieties Dieva un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda; pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus” (Atkl 14:6, 7). Ievēro, ka “mūžīgais evaņģēlijs” ir tiešā veidā saistīts ar Dievu kā Radītāju. Kad mēs saprotam, ka Dievs, kas mūs ir radījis, ir tas pats Dievs, kas cilvēka miesā nesa sodu par mūsu grēkiem, tad nav brīnums, ka esam aicināti Viņu pielūgt. Kāda vēl varētu būt mūsu reakcija, ja mēs saprotam, kāds patiesībā ir mūsu Dievs?

Šī iemesla dēļ Kristum, krustā sistajam, ir jāpaliek centrā visam, ko mēs mācām; tā ir mācība, kurā ir jāiekļauj arī otrā nākšana, jo Kristus pirmā nākšana bez otrās īstenībā neko labu mums nesola, vai ne tā? Balstoties uz Rakstiem, mēs varētu teikt, ka Kristus pirmā un otrā nākšana ir divas daļas no viena un tā paša notikuma – glābšanas plāna.

Pakavējies vairāk pie domas, kas izteikta Pirmajā Jāņa vēstulē, ka Tas, kurš visu radījis, “kas ir” (Jņ 1:3), bija Tas, kurš nomira pie krusta mūsu dēļ. Kāpēc pielūgsmei vajadzētu būt loģiskai un dabiskai reakcijai? _____

Dieva likums

Pirms vairākiem gadiem Francijas tauta debatēja par nāvessodu jautājumu: vai to vajadzētu atcelt? Tie, kas iestājās par atcelšanu, sazinājās ar slavenu franču rakstnieku un filosofu, vārdā Mišels Fuko, un palūdza viņu uzrakstīt rakstu viņiem par labu. Tas, ko viņš aizstāvēja, bija ne tikai nāvessoda atcelšana, bet arī visas cietumu sistēmas atcelšana, aicinot atbrīvot visus cietumniekus.

Kāpēc? Jo Mišelam Fuko visas ētikas sistēmas šķita tikai cilvēciski veidojumi, cilvēciskas idejas, kas izdomātas, lai kontrolētu ļaužu masas. Tāpēc, viņaprāt, šiem morāles kodeksiem nav patiesas leģitimitātes.

Lai arī cik ekstrēma ir viņa nostāja, tas, ko mēs šeit redzam, ir loģiskas sekas problēmai, kas patiesībā nemaz nav tik jauna. Mozus to risināja senajā Israēlā pirms tūkstošiem gadu. “Nedariet jūs tā, kā mēs to šodien darām: ikviens, kā tam šķiet pareizi esam” (5Moz 12:8, sk. arī Soģu 17:6, Sak 12:15).

Ja mums nevajadzētu darīt to, kas ir pareizi tikai mūsu pašu acīs, – citiem vārdiem, tā kā mēs paši neesam taisni, svēti un pietiekami objektīvi, lai zinātu, kas ir morāli pareizi –, tad kā mēs varam zināt, ko darīt? Atbilde, protams, ir: Kungs, kas radīja mūs, iedeva mums arī morāles kodeksu, pēc kā dzīvot. Varbūt mūsu acis neredz pareizi, bet Kunga acis vienmēr redz pareizi.

Ko šie panti māca mums par morālu uzvedību? 5Moz 6:5, Mk 12:29–31, Atkl 14:12. _

Ja mēs padarām glābšanu par mūsu kristīgā pasaules uzskata centru, tad (kā mēs redzējām pagājušajā nedēļā) Dieva likumam, desmit baušļiem, arī ir jābūt centrā. Galu galā no kā tad mēs esam glābti, ja ne no grēka, kas ir likuma pārkāpšana (Rm 3:20)? Evaņģēlijam nav jēgas ārpus Dieva likuma, kas ir viens no iemesliem, kāpēc likums mums vēl joprojām ir saistošs, neskatoties uz tā nespēju mūs glābt. (Tieši tāpēc mums ir vajadzīgs evaņģēlijs.)

Tāpēc visai septītās dienas adventistu izglītībai vajadzētu uzsvērt to, ko Elena Vaita nosauca par “likuma mūžīgumu” (“Lielā cīņa”, 63. lpp.), kas ietver sabatu. Ja izglītība ir ar nodomu, lai palīdzētu mūsos atjaunot Dieva līdzību šajā dzīvē, cik vien tas ir iespējams, tad pat pašā pamata līmenī Dieva likumam vajadzētu tikt ievērotam Kristus parauga gaismā kā ētikas un morāles kodeksam, kas parāda mums, kas patiesībā ir pareizi Dieva acīs.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Patiesais audzināšanas mērķis ir atjaunot Dieva līdzību dvēselē.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 595. lpp.) Paturot šo domu prātā, mēs varam saprast, kāpēc stabils kristīgais pasaules skatījums ir būtisks adventistu izglītībā. Galu galā, kā mēs iepriekš redzējām, izglītība pati par sevi ne vienmēr ir laba. Cilvēki var būt izglītoti, viņiem pat var būt augstākā izglītība – uzskatos un attieksmēs, kas ir pretrunā Bībelē atrodamajiem principiem. Tāpēc kā septītās dienas adventistiem mūsu izglītības sistēmai ir jābūt balstītai uz kristīgu pasaules skatījumu. Tas nozīmē, ka visas vispārīgās izglītības, zinātnes, vēstures, ētikas, kultūras un pārējās jomas jānāca no šīs perspektīvas, pretēji citām izglītības sistēmām, kas runā pretī vai vienkārši ignorē to. Kā teikts iepriekš, bet to ir vērts atkārtot: nav tādas perspektīvas kā neitrāla. Visa dzīve, visa realitāte tiek uzlūkota caur pasaules uzskatu filtriem, neatkarīgi no tā, cik konkrētais pasaules uzskats ir pārliciecināšs un sistemātisks. Tāpēc ir svarīgi, lai visas septītās dienas adventistu izglītības pamatā būtu Bībeles pasaules skatījums.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādus piemērus tu vari atcerēties no vēstures, kur visa izglītības sistēma bija (vai joprojām ir) ļoti destruktīva? Ko skolēniem tur mācīja, un kā mēs varam mācīties no viņu kļūdām? Kā mēs varam pasargāt savu izglītības sistēmu no šīm destruktīvajām ietekmēm?

2. Šīs nedēļas tēma apskatīja dažus galvenos punktus kristīgajā pasaules skatījumā: Dieva eksistenci, radīšanu, Bībeli, glābšanas plānu un Dieva likumu. Kādus svarīgus elementus vēl vajadzētu iekļaut jebkurā pilnīgā kristīgā pasaules skatījuma formulējumā?

3. Kāds 18. gadsimta domātājs reiz rakstīja: “Ak, sirdsapziņa! Sirdsapziņa! Tu, dievišķais instinkts, tu, nezinošo un gūstā esošo, bet tomēr brīvo un saprātīgo vadonis, – tu, nekļūdīgā labā un ļaunā noteicēja, kas liek cilvēkam līdzināties Dievībai.” Kas pareizs un kas nepareizs šajā formulējumā?

4. Izlasi vēlreiz Elenas Vaitas citātu: “Patiesas audzināšanas mērķis ir atjaunot Dieva līdzību dvēselē.” Ko tas nozīmē? Kā tas parāda mums, kāpēc adventistu izglītībai ir jābūt tik atšķirīgai no tā, kā pasaule skatās uz izglītību?

JĒZUS KĀ SKOLOTĀJU SKOLOTĀJS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ebr 1:1–4; 2kor 4:1–6; Jņ 1:14, 18; 14:1–14; Fil 2:1–11; 2kor 5:16–21.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo Dievs, kas ir sacījis, lai gaisma aust no tumsības, ir atspīdējis mūsu sirdīs, lai dotu Dieva godības atziņas gaismu Kristus vaigā” (2kor 4:6).

Evaņģēlists Billijs Greiems reiz stāstīja, kā viņš apmeklējis kareivjus vietējā slimnīcā viņu ģenerāļa pavadībā. Kāds jauns kareivis “bija tik izkropļots, ka viņš gulēja ar seju uz leju uz auduma un dzelzs veidojuma”. Kareivis izteica ģenerālim lūgumu: “Ser, ... es cīnījos par jums, bet nekad neesmu Jūs redzējis. Vai varu redzēt Jūsu seju?” Tā ģenerālis noietās zemē, palīda zem auduma un dzelzs veidojuma un runāja ar kareivi. Greihamam vērojot, kareivja asara noritēja uz ģenerāļa vaiga.

Jēzus dzimšanas brīdī cilvēce gulēja izkropļota un asiņojoša, vajadzībā pēc dziedinošas Dieva vīzijas. Tas bija tā, it kā cilvēce lūgtos: “Ak, Dievs, vai mēs varam redzēt Tavu seju?” Sūtot savu Dēlu uz šo planētu, Tēvs atsūtīja skolotāju Skolotāju misijā: parādīt cilvēcei Viņa seju. Kopš tā laika mums ir bijusi brīnišķīga priekštiesība uzlūkot “Dieva godības atziņas gaismu Kristus vaigā” (2kor 4:6).

Vērojot lielo Skolotāju nākam uz Zemi, ko mēs no Viņa varam mācīties?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 31. oktobrī.

Atklājot Tēvu

Kādas ir vissvarīgākās domas, ko apustulis izsaka par Jēzu Vēstules ebrejiem sākumā?
(Ebr 1:1–4) _____

Jaunās Derības autori atkārtoti uzsver nozīmīgu domu: Jēzus nāk uz zemi, lai parādītu cilvēkiem, kas ir Tēvs. Pagātnē Dieva atklāsme nāca pa fragmentiem ar praviešu starpniecību. Tomēr galīgā un pilnīgā Dieva atklāsme ir atnākusi Jēzū.

Tātad Jēzus ir “Viņa godības atspulgs” (Ebr 1:3). Kā grēcīgi cilvēki mēs nevaram izturēt pilnīgu Dieva godības atklāsmi. Jēzus kā iemiesots Dēls atspoguļo šo godību. Tā ir ietīta Kristus cilvēcībā, lai mēs spētu to redzēt un skaidri saprast Dieva raksturu.

Jēzus arī ir “būtības attēls” (Ebr 1:3). Šeit izmantotais jēdziens, grieķu valodas vārds “haractēr”, reizēm tiek izmantots attiecībā uz nospiedumu, ko zīmogs atstāj vaskā, vai attēlu, kas tiek uzspiests uz monētas. Tāpēc Jēzus ir “precīzs Dieva būtības nospiedums” (Ebr 1:3, NRSV).

Ja mēs vēlamies pazīt Tēvu, mums ir uzmanīgi jāieklausās tajā, ko lielais Skolotājs par Viņu saka. Un mums ir arī jāvēro lielais Skolotājs. Tēvs ir redzams Dēlā.

Salīdzini Ebr 1:1–4 ar 2kor 4:1–6. Kas ir Jēzus 2kor 4:1–6, un ko mēs no Viņa mācāmies?

Mācot citiem par Dievu, Pāvils un viņa līdzstrādnieki cenšas kopēt paša Jēzus mācīšanas programmu par Tēvu. Kā “Dieva attēls” (2kor 4:4) Jēzus ir atnesis mums zināšanas par Dievu Tēvu. Līdzīgi Pāvils izvairās no krāpšanas un Dieva Vārda izkropļošanas un tā vietā skaidri atklāj patiesību (2kor 4:2).

Tieši tāpat kā Dievs pie radīšanas izmantoja gaismu, lai iznīcinātu tumsu, Viņš ir devis mums Savu Dēlu Jēzu, lai iznīcinātu maldīgus uzskatus par Viņu un parādītu patiesību par Dievu. “Jēzus sejā” mēs gūstam visskaidrākās zināšanas par Dievu (2kor 4:6).

Jēzus precīzi atspoguļoja Tēvu, ko arī mēs tiekam mudināti darīt, jo esam aicināti “atdarināt Dievu kā Viņa mīļie bērni” (Ef 5:1). Ko tas nozīmē, un ko mēs varam mācīties no Jēzus par to, kā atdarināt Dievu? _____

Atklājot Tēvu (turpinājums)

Aizkustinošā sava evaņģēlija prologā (Jņ 1:1–18) Jānis runā par Jēzu kā par mūžīgo “Vārdu”. Jāņa apgalvojumi par Jēzu nav kautri vai ierobežoti. Tie ir drosmīgi un kosmiski savos apmēros. Jēzus eksistēja, pirms radās pasaule, – patiesībā kopš mūžības. Jēzus ir radīšanas īstenotājs (Jņ 1:2, 3). Viņš ir “visu cilvēku gaisma” (Jņ 1:4, NRSV), un, kā Vārds nāca pasaulē, tā Viņš “apgaismo ikvienu cilvēku” (Jņ 1:9).

Kas, saskaņā ar Jāņa rakstīto, ir rezultāts tam, ka Kristus kļuva par cilvēku? Kādu gaismu Viņš kā Vārds nes? Kādas īpašības Viņam piemīt, kas ļauj Viņam to darīt? Jņ 1:14, 18. _

“Gaisma nāca, kad pasaules tumsa bija visdziļākā. [...] Taču cilvēcei bija viena cerība [...], lai Dieva atziņa pasaulē varētu tikt atjaunota. Kristus nāca atjaunot šīs zināšanas. Viņš nāca, lai nostumtu malā viltus mācības, ar kuru palīdzību tie, kas apgalvo, ka viņi pazīst Dievu, Viņu ir pārstāvējuši nepareizi. Viņš nāca parādīt Viņa likuma būtību, atklāt Savā raksturā svētuma skaistumu.” (Elena Vaita “Audzināšana”, 74.–76. lpp.)

Visam, ko Jēzus darīja Savā dzīvē virs zemes, bija viens vienīgs nolūks: “Atklāt Dievu, lai paceltu cilvēci.” (“Audzināšana”, 82. lpp.)

Jēzus pats saka: “Kas Mani ir redzējis, tas ir redzējis Tēvu” (Jņ 14:9). Kādos apstākļos Jēzus to teica? Kāpēc Viņš to teica? Jņ 14:1–14. _____

Ir kārdinoši kritizēt Filipa neveiklo apgalvojumu (Jņ 14:8). Pēc gadiem ilgas ciešas sadraudzības ar Jēzu viņš vēl joprojām nesaprot svarīgu iemiestošanās aspektu – ka Jēzus ir nācis, lai parādītu Tēva raksturu. Varbūt skolotāji mūsdienās var gūt mierinājumu no fakta, ka viens no lielā Skolotāja skolēniem bija ar tik sliktiem sasniegumiem! Filipa teiktais, iespējams, ir uzrakstīts ne tāpēc, lai dotu mums iemeslu viņu kritizēt, bet lai dotu mums iespēju pārbaudīt sevi. Cik ilgi tu esi staigājis ar Jēzu? Un vai mēs esam sapratuši Jēzu labāk nekā Filipus? “Kas ir Mani redzējis, tas ir redzējis Tēvu.”

Lasot lielā Skolotāja domas

Kādas bažas par kristīgo kopienu Filipos ir Pāvila sirdī, rakstot šo vēstuli viņiem? Fil 2:1–4; Fil 4:2, 3. _____

Fil 2:1–11 ir viena no dziļākajām rakstvietām visā Bībelē. Tā runā par Kristus eksistenci pirms visa, par Viņa dievišķumu, par Viņa iemiesošanos, cilvēciskumu, nāves pieņemšanu pie krusta. Tā apraksta grūtu, garu, lejupejošu ceļu, ko no Debesīm līdz Golgātai Jēzus apņēmas īstenot (Fil 2:5–8). Un tā apraksta, kā Tēvs paaugstina Jēzu līdz universālas pielūgsmes stāvoklim (Fil 2:9–11). Šajos pantos ir ietverta brīnišķīga patiesība.

Kā Pāvils iesāk Fil 2:5–11? Attiecībā uz kuriem no šeit izceltajiem Jēzus dzīves notikumiem, pēc tavām domām, viņš sagaida, lai ticīgie tos atspoguļotu savā dzīvē? Fil 2:6–11.

Pāvils cer, ka ticīgie Filipos, kam patika diskutēt, mācīsies no Jēzus un no Viņa iemiesošanās. Ja Jēzus varēja pieņemt cilvēka veidolu – “Sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs,” (Fil 2:7) – un pat pakļauties krustā sišanai, cik daudz vairāk viņiem vajadzētu pakļauties cits citam mīlestībā?

Mēs saņemam atgādinājumu, ka mums ir daudz jāmācās no skolotāju Skolotāja Jēzus. Mēs mācāmies no vēstīm, ko Viņš sniedzis Savas zemes kalpošanas laikā. Mēs mācāmies no brīnumiem, ko Viņš veic un no tā, kā Viņš izturas pret citiem. Mēs varam censties veidot attiecības ar citiem pēc Viņa lielās visžēlības parauga un kavējoties pie Viņa labprātības nomainīt Debesu godību pret siliti (kāda mācība mums!).

Turpretī pasaule pārāk bieži aicina mūs paaugstināt sevi, lielities ar saviem sasniegumiem. Silitē Betlēmē un no skolotāju Skolotāja mēs mācāmies citu mācību – ka Dieva lielais izglītības un glābšanas darbs ir paveikts, nevis paaugstinot sevi, bet pazemojot sevi Dieva priekšā un kļūstot par kalpiem citiem.

Kādu situāciju tu piedzīvo tagad, kurā sevis pazemošana varētu dot tev iespējmu atspoguļot Kristu citiem? _____

Lielais Skolotājs un izlīgšana

Cilvēku attiecības pārāk bieži izjūk. Mēs atsvešināmies cits no cita. Cilvēks, kas reiz bija tuvs mūsu draugs, ar laiku kļūst kāds, kam mēs neuzticamies. Tomēr šādas sarautas attiecības ir iespējams labot. Kad tas izdodas, mēs piedzīvojam brīnišķīgu izlīgumu. Tikai nedaudzas cilvēka pieredzes ir tik saldās kā šī.

Kādā ziņā izlīgšana atrodama Kristus iemiesošanās un Viņa kā lielā Skolotāja lomas centrā? 2kor 5:16–21. _____

Ja mēs jūtamies svētīti, kad tiek atjaunotas attiecības ar kādu citu cilvēku, cik lieliski mums vajadzētu justies, izlīgstot ar Dievu? Pāvils 2kor 5:16–21 skaidri pasaka, kurš ir izlīguma procesa virzītājs – Dievs Tēvs ir uzņēmis vadību, lai salabotu mūsu sarautās attiecības ar Viņu. Un Viņš ir paveicis šo izlīguma darbu “caur Kristu” (2kor 5:18). “Jo Dievs bija Kristū un salīdzināja pasauli ar Sevi” (2kor 5:19).

Tomēr mēs neesam vienkārši izlīguma prieka baudītāji. Mums ir jābūt ar skolotāju Skolotāja. Iemiesojoties Jēzus piedalījās izlīgšanas darbā. Un arī mēs esam aicināti piedalīties tajā. Dievs ir izlīdzis ar mums caur Kristu. Un tagad mums kopā ar Pāvilu ir dota “izlīgšanas kalpošana” (2kor 5:18, NKJV).

Kol 1:15–20 ir vēl kāds lielisks Jaunās Derības teksts par Kristus iemiesošanos. Lai gan bieži tā tiek uzskatīta par dziesmu, pirmajā daļā ir runāts par Kristus lomu radīšanā (Kol 1:15–17), bet pēdējā daļa pievēršas Kristus glābšanas lomai (Kol 1:18–20). Pateicoties Kristus kā Radītāja/Pestītāja lomai, Dievs visās lietās panāk izlīgšanu ar Sevi. Izlīgšanas darbs, ko Dievs paveic caur Kristu, ir kosmisks savos apmēros, ietekmējot “visu, nodibinot ar Viņa krusta asinīm visu starpā mieru – gan debesīs, gan virs zemes” (Kol 1:20).

Lai gan mēs nekad nebūsim kosmiskos apmēros skolotāju Skolotāja kā izlīgšanas vadītāja darbā, mēs esam aicināti piedalīties “izlīgšanas kalpošanā” savā personīgajā darbības laukā (2kor 5:18). Vai tas varētu būt bijis Jēzus prātā, kad Viņš lūdza: “Tāpat kā Tu Mani esi sūtījis pasaulē, arī Es viņus esmu sūtījis pasaulē” (Jņ 17:18)?

Kādos praktiskos veidos mēs varam atspoguļot Dieva kā izlīguma vadītāja lomu? Vai tu zini kādus cilvēkus, kuriem tu personīgi varētu palīdzēt izlīgt citam ar citu? _____

Lielā Skolotāja pirmie skolēni

Vienā brīdī viņi ir vienkāršu ganu grupa, kas rūpējas par vidēja lieluma aitu ganāmpulku mazas pilsētiņas pievārtē. Nākamajā brīdī viņi ir tie, kas redz eņģeļus nesam pārsteidzošu, brīnišķīgu, pasauli satricinošu ziņu. Šīs parādības motivēti, viņi meklē bērnu, ko eņģeļi ir pasludinājuši.

Iedomājies, ka tu stāvi kopā ar ganiem un raugies silitē. Ko tu redzi? Lk 2:8–20. ____

Mēs varam apbrīnot skolotāju Skolotāja pirmos skolēnus – Jāzepu, Mariju un ganus. Necilā Jēzus dzimšana neliecināja par to, ka noticis iemiesošanās brīnums – ka šī Zīdaiņa Personā Dievs ir kļuvis viens ar cilvēci. Tomēr ar vīziju, sapņu un eņģeļu palīdzību šie pirmie Viņa skolēni spēja dziļāk ieskatīties Jēzus piedzimšanas notikumā. Gani līdzdala pārējiem, kas ir šis zīdains, ka Viņš ir “Pestītājs, .. kas ir Kristus, Tas Kungs” (Lk 2:11, salīdzini ar Lk 2:17).

Kā austrumu gudrie reaģē uz ziņu par Jēzus dzimšanu? Kā reaģē Hērods? Mt 2:1–12.

Pirms Viņš ir izteicis Savu pirmo līdžību vai veicis Savu pirmo brīnumu, skolotāju Skolotājs ir pielūgsmes cienīgs, pateicoties tam, kas Viņš ir. Lai pilnībā novērtētu vēlāko Jēzus kā skolotāja kalpošanu, mums ir jāpievienojas šiem agrīnajiem skolniekiem – austrumu gudrajiem, viņu lielā Skolotāja pielūgsmē. Tas, kura mācības mēs apbrīnojam, ir vairāk nekā tikai gudrs Pedagogs.

Viņš ir Dievs, kas nācis, lai mājotu cilvēku vidū. Kristīgā izglītība sakņojas Kristus pielūgsmē. Kopā ar gudrajiem vīriem, ganiem un eņģeļiem mēs esam aicināti pielūgt Kristu, jaundzimušo Ķēniņu, – un zīdāinīti Jēzū ieraudzīt pašu Dievu.

Padomājiet, ko jautājumā par Dieva raksturu nozīmē Jēzus iemiesošanās. Visa universa Radītājs, kas ir tik liels, ka mēs nevaram to aptvert, – šis Dievs “pazemoja Sevi”, nākot pie nepateicīgajiem cilvēkiem, dzīvoja kā viens no viņiem un nomira pie krusta, nesdams sevī sodu par mūsu grēkiem. Kāpēc šī ir tik laba ziņa? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Audzināšana” nodaļu “Dieva sūtīts skolotājs” (73.–83. lpp.).

“Dieva sūtītajā Skolotājā savu centru atrod viss patiesais audzināšanas darbs. Par šo darbu mūsdienās, tikpat noteikti kā par darbu, ko Viņš iesāka pirms astoņpadsmit gadsimtiem, Glābējs runā šajos vārdos: ‘Es esmu Pirmais un Pēdējais un Dzīvais.’ (Atkl 1:17) ‘Es esmu Alfa un Omega, Sākums un Gals.’ (Atkl 21:6)

Šāda Skolotāja, šādas dievišķas audzināšanas iespējas klātbūtnē pats muļķīgākais būtu dzīties pēc izglītības ārpus Viņa – censties būt gudram ārpus Gudrības, būt patiesam, vienlaikus atmetot Patiesību, meklēt apgaismību ārpus Gaismas un eksistenci bez Dzīvības, novērsties no dzīvā ūdens Avota un cīnīties par caurām mucām, kas nespēj saturēt ūdeni.

Redzi, Viņš vēl joprojām aicina: ‘Ja kam slāpst, tas lai nāk pie Manis un dzer! Kas Man tic, kā rakstos sacīts, no viņa miesas plūdis dzīva ūdens straumes’ (Jņ 7:37, 38). ‘Bet, kas dzers no tā ūdens, ko Es tam došu, tam nemūžam vairs neslāps, bet ūdens, ko Es tam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžīgi dzīvībai’ (Atkl 4:14).” (Elena Vaita “Audzināšana”, 83. lpp.)

“Mīļais skolotāj, lai vislabāk sagatavotos savam darbam, es tev gribu norādīt uz skolotāju Skolotāja vārdiem, dzīvi un metodēm. Šeit ir tavs patiesais ideāls. Uzlūko to, kavējies pie tā, līdz dievišķā Skolotāja Gars iemājo tavā sirdī un dzīvē. Atspoguļojot kā spogulī Kunga godību, tu tiksī pārveidots pēc tās pašas līdzības (2kor 3:18). Šis ir noslēpums tavai ietekmei pār skolēniem. Atspoguļo Viņu.” (“Audzināšana”, 282. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādas vērtības un darbības būtu svarīgas kristīgiem skolotājiem un skolēniem, kas nopietni vēlas mācīties no lielā Skolotāja?

2. Kristīgiem vecākiem un skolotājiem ir augsts standarts – atspoguļot Dieva raksturu, kā tas ir atklāts iemiesotajā Jēzū. Ko mums vajadzētu darīt, kad neizdodas sasniegt šo augsto standartu?

3. Grupā pārrunājiet jautājumu ceturtdienas tēmas beigās. Ko Jēzus dzimšana, dzīve un nāve māca mums par Dieva raksturu? Kāpēc tam vajadzētu būtu mūsu mierinājumam, īpaši lielu pārbaudījumu laikā?

CITAS MĀCĪBAS NO LIELĀ SKOLOTĀJA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 3:1–11, Rm 5:11–19; 1Moz 28:10–17, Jņ 1:1–14, Mt 15:21–28, Mk 10:46–52.

ATMIŅAS PANTS:

“Un Jēzus tam sacīja: ‘Ej, tava ticība tev palīdzējusi! Un tūdaļ tas kļuva redzīgs un pa ceļu Viņam sekoja” (Mk 10:52).

Kurš no mums ir tāds, kas nekad nav bijis par sevi nokaunējies? Kurš no mums nav darījis kaut ko tādu, ko mums ir sāpīgi atcerēties un kas mums iedves šausmas, iedomājoties, ka citi to zina? Visdrīzāk mēs visi esam to piedzīvojuši, vai ne?

Tad iedomājieties, kā jutās Ādams un leva pēc aizliegtā koka augļa ēšanas. Vai kad Jēkabs piekrāpa savu tēvu, lai gūtu vecākā brāļa priekšrocības, un viņam bija jābēg no brāļa dusmām. Kā viņš varēja mierīgi naktīs gulēt! Un iedomājies, ka esi tā sieviete, kas pieķerta laulības pārkāpšanā (Jņ 8:4, NKJV). Arī Dāvids ir piedzīvojis kaunu, un Ps 32 ir rūgta atzišanās par to.

Protams, tas ir viens iemesls, kāpēc evaņģēlijs ir universāls un Kristus nāve bija visas cilvēces labā. Lai arī kādas ir atšķirības, tas mūs noteikti vieno – mūsu grēcīgums. Tāpēc kristīgajai izglītībai vajadzētu norādīt uz vienīgo mūsu bēdīgā stāvokļa risinājumu. Šajā nedēļā mēs runāsim par mūsu vienīgo risinājumu – mūsu lielo Skolotāju.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 7. novembrī.

Slēpšanās vietā

Izlasi 1Moz 3:1–11. Kāpēc Dievs jautāja Ādamam: “Kur tu esi?” _____

Parasti grēkākrišanas stāsti augli aino kā ābolu. Bet šajā pantā tas nav teikts. Tas bija vienkārši “koka auglis” (1Moz 3:3). Augļa veidam nav nozīmes. Ēst no šī koka bija aizliegts, jo koks bija kaut kam paredzēts. Tas bija domāts kārdinājumam nostumt Dievu malā un paziņot: “Es pats varu būt savas dzīves mēraukla. Es pats varu būt Dievs. Man ir augstāka autoritāte nekā Dieva Vārdam.”

Un, pavisam noteikti, kad čūska panāca, lai Ādams un leva apēd koka augli, viņu dzīves noslīdēja no ceļa. Un tad, kad viņi izjuta Dievu sev blakus, viņi centās paslēpties “aiz dārza kokiem” (1Moz 3:8).

Cik dīvaini, ka Dievs jautāja Ādamam: “Kur tu esi?” Viņš noteikti zināja, kur ir Ādams. Varbūt Kungs uzdeva jautājumu, lai palīdzētu viņiem apjaust viņu rīcības bēdīgo rezultātu.

Izlasi Rm 5:11–19, kur Pāvils daudzas reizes tiešā veidā sasaista Ādama izdarīto Ēdenē ar to, ko Jēzus paveica pie krusta. Ko tam vajadzētu mums stāstīt par Jēzus atnākšanu kā veidu, lai atceltu Ādama izdarīto? _____

Varētu teikt, ka glābšanas plāns ir Dieva reakcija uz Ādama un levas atbildi. Viņi slēpās no Dieva aiz kauna un vainas apziņas par savu grēku, un Dievs nāca viņus glābt. Mēs arī esam savā veidā izdarījuši to pašu, un Jēzus ir nācis mūs glābt. Līdz ar to arī mums var uzdot to pašu jautājumu: “Kur tu esi?!” Tas ir, kur tu esi – kādā grēkā un vainas apziņā, un attiecībā pret Jēzu un to, ko Viņš ir darījis, lai glābtu tevi no tā?

Lai arī ko vēl ietvertu kristīgā izglītība, kāpēc tai vajadzētu ietvert (pat uzsvērt) faktu, ka mūsu dabiskais stāvoklis ir slēpties no Dieva, un tad norādīt mums uz Jēzu kā risinājumu? _____

Bēgšana

Izlasi 1Moz 28:10–17. Kāds ir šī stāsta konteksts, un ko tas mums māca par Dieva žēlastību tiem, kas savā ziņā bēg no saviem grēkiem? _____

Savā rīcībā pret citiem ģimenes locekļiem Jēkabs ar mātes palīdzību bija iekritis ļaunā krāpšanā, un tagad viņam nācās par to samaksāt. Brālis izsaka vardarbības draudus pret viņu, un viņš kļūst par bēgli, kas dodas pie tēvoča uz Hāranu. Viss ir neskaidrs un biedējošs.

Kādu dienu Jēkabs velk kājas pa ceļa putekļiem, kad viņu pārsteidz tumsa. Viņš ir nekurienes vidū, virs galvas tikai debess jums. Atradis akmeni spilvena vietā, viņš iekrīt miegā. Bet neapzinātais stāvoklis miegā drīz tiek pārtraukts. Viņš redz slaveno sapni, un trepes, ko viņš redz, stiepjas no zemes līdz pat debesīm. Pa tām nokāpj un uzkāpj eņģeļi.

Tad viņš dzird balsi sakām: “Es esmu Kungs, Ābrahāma Dievs.” Tad balss atkārtos apsolījumus, kas Jēkabam jau ir zināmi no ģimenē stāstītā. Tava atvase kļūs liela. Tā būs svētība visām ģimenēm virs zemes. “Es esmu ar tevi,” balss turpina, “un Es tevi pasargāšu it visur, kur tu ej.. jo Es tevi neatstāšu, līdz kamēr izdarišu, ko Es esmu tev sacījis” (1Moz 28:15).

Elena Vaita rakstīja par to, kā Pāvils daudz vēlāk “redz Jēkaba vīzijas kāpnes, kas aino Kristu, kas ir savienojis zemi ar debesīm un mirstīgo cilvēku ar mūžīgo Dievu. Viņa ticība ir stiprināta, kad viņš atsauc prātā, kā sentēvi un pravieši paļāvās uz To, kas ir viņa atbalsts un mierinājums, un kam viņš atdod savu dzīvi”. “Apustuļu darbi”, 512. lpp.)

Jēkabs pamostas un viņš sev saka: “Tiešām, Tas Kungs ir šini vietā, bet es to nezināju.” (1Moz 28:16) Tas, kas šeit notika, ir “pārsteidzoši”. Viņš nekad neaizmirsīs šo vietu, un viņš piešķir tai nosaukumu. Tad viņš dod zvērestu palikt uzticīgs Dievam visu mūžu.

Ko mēs varam mācīties no šī stāsta par to, kā Dievs Kristū cenšas aizsniegt mūs, neskatoties uz mūsu grēkiem? Kāpēc kristīgai izglītībai ir jāsauglabā šis princips priekšplānā visam, ko tā māca? _____

Rabi Jēzus

No visiem Jaunās Derības nodaļu sākumiem neviens nav tik slavens kā šis: “Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs” (Jņ 1:1). Jāņa 1. nodaļa drīz aizved tevi pie neaizmirstama panta: “Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību kā Tēva vienpiedzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības.” (Jņ 1:14)

Izlasi Jņ 1:1–14. Ko šie panti stāsta par to, kas bija Jēzus un ko Viņš šeit dara? Ko tam vajadzētu mums stāstīt par Jēzu kā lielo Paraugskolotāju? _____

Tas pats Dievs, kas runāja dārzā ar Ādamu un levu, un ar Jēkabu nekurienes vidū, tagad parādās kā persona. Kā lasām Jaunajā Derībā, Dievs bija iemiesojies Jēzū. Pateicoties Jēzum, mēs varam uzzināt Dieva gribu un Dieva ceļu, jo Jēzus bija Dievs.

Nodaļa turpinās, stāstot par to, ka Jānis Kristītājs bija tik neatvairāms sludinātājs, ka pat reliģiskajiem vadītājiem no Jeruzālemes bija aizdomas, ka viņš varētu būt kaut kas īpašs. Bet viņš sagatavoja ceļu kādam, kas bija vēl lielāks par viņu. Kādam ļoti īpašam vajadzēja uzrasties, un viņš, Jānis Kristītājs, nebūs cienīgs tam “atraisīt kurpes siksnu” (Jņ 1:27).

Nākamajā dienā viņš ieraudzīja Jēzu un pasludināja, ka Viņš ir “Dieva Dēls”. Tajā dienā un arī vienu dienu vēlāk viņš nosauca Jēzu par “Dieva Jēru”.

Divi no Jāņa Kristītāja sekotājiem arī nolēma sekot Jēzum. Un, kad Jēzus jautāja, ko viņi meklē, tie nosauca Viņu par “Rabi” (kas tulkojumā nozīmē “skolotājs”) (Jņ 1:38).

Jēzus tāpat ir rabi, skolotājs, bet neviens cits skolotājs nav bijis Viņam līdzīgs, jo Viņš ir Dievs. Citiem vārdiem, Dievs atnāca pie cilvēkiem cilvēka izskatā, un šajā veidolā viņš darbojās kā rabi – skolotājs. Nav brīnums, ka Elena Vaita nosauca Jēzu par “vislielāko Skolotāju, kādu pasaule jebkad ir redzējusi” (“Signs of the Times”, 1886. gada 10. jūnijs). Galu galā šis Skolotājs bija Dievs.

Pārdomājot, kas bija Jēzus, kāpēc ir tikai loģiski mācīties no Viņa vislabāko veidu, kā mācīt garīgas patiesības? Ko mēs varam mācīties no Jēzus par to, kāpēc mācīšanā svarīgs ne tikai tas, ko mēs sakām, bet arī tas, ko mēs darām? _____

Sieviete atbild

Jēzus ir skolotāju Skolotājs. Dieva patiesais raksturs atspoguļojas Viņa mācībās un arī Viņa dzīvē. Viens evaņģēlija stāsts īpašs ar to, ka parāda – kad kāds runā ar Jēzu, Viņš klausās.

Izlasi stāstu, kurā Jēzus satiekas ar pagānu sievieti jeb kānaānieti no Tiras un Sidonas reģiona (Mt 15:21–28, Mk 7:24–30). Ievēro, ka Jēzus ļaudis izrāda neiecietību pret viņu un ka pat Jēzus, šķiet, viņu neievēro. Kā tu uztver sievietes pārdrošību? Ko šis stāsts māca mums par to, kā Jēzus mācīja cilvēkus? _____

Jēzus atradās netālu no Tiras un Sidonas. Viņš bija šķērsojis vietu, kur bija daudz svešinieku un valdīja liela etniskā spriedze. Grieķiski runājošie pilsētas iemītnieki raudzījās no augšas uz jūdu zemniekiem laukos, un jūdu zemnieki savukārt raudzījās no augšas uz viņiem.

Nesen Galilejas pārvaldnieks Hērods bija nogalinājis Jāni Kristītāju. Bet Jānis bija cilvēks, kam lielā mērā bija ar Jēzu kopīga vīzija, un nāvēssods likās neizbēgams. Jēzus nonāca tiešā sadursmē ar Savas misijas apdraudējumu.

Izjutis spriedzi, Jēzus iegāja kādā mājā, cerot, ka, kā Marks saka savā ziņojumā, neviens neuzzinās, ka Viņš ir tur (Mk 7:24). Bet sieviete Viņu atrada.

Tā laika un attiecīgā reģiona kultūrā sievietei nebija tiesību sevi aizstāvēt. Bez tam šī sieviete piederēja pie kultūras un etniskās grupas, kurai jūdiem nepietika laika, un tas radīja viņai vēl nevēlamākus apstākļus.

Bet sievietes meita bija slima. Viņa gribēja palīdzību, un viņa neatlaidīgi lūdza pēc tās. Jēzus atraidīja viņu. “Neklājas bērniem maizi atņemt un to nomest suņiem priekšā” (Mt 15:27). Viņas piezīme visu izmaina. Tā šķiet neatvairāma. Un Jēzus dziedina viņas bērnu.

“Lai tev notiek, kā tu gribi.” (Mt 15:28) Kā mēs saprotam šos vārdus? Kā mēs reaģējam, kad viss tomēr nenotiek tā, kā mēs vēlamies? _____

Skolēns, kurš saprot

Jēzus un Viņa sekotāji pagriežas Jeruzālemes virzienā. Lai gan Hērods bija noraizējies par Jāņa Kristītāja ietekmi, autoritātes, ieskaitot Hērodu, nebija tik satrauktas par Jēzu. Viņa sekotāji bija trūcīgi un neievērojami ļautiņi, kas izmisīgi cerēja uz kādu pārmaiņu.

Jēzus pāri visam gribēja atnest pasaulei cerību. Bet Viņš bija pārliecināts, ka tie, kam ir vislielākā vara un priekštiesības, darīs visu iespējamo, lai šo misiju neitralizētu. Viņi negribēja, ka Jēzus gūst panākumus.

Runājot par divpadsmit mācekļiem, kas veidoja Jēzus skolēnu iekšējo loku, šķiet, ka viņi dedzīgi vēlējās būt Jēzus pusē. Bet vienlaikus likās, ka viņi ir samulsuši – vai akli. Piemēram, Mk 8:31–33 Meistars izaicina Savus skolēnus ieraudzīt to, ko viņiem ir grūti ieraudzīt. Tas ir, daudzējādā ziņā viņi vēl joprojām bija garīgi akli pret to, kam patiesībā ir nozīme (sk. Mk 8:37).

Tas viss veido situāciju, kurā Jēzus sastop kādu.

Izlasi stāstu par Jēzu un aklā ubaga Bartimeja dziedināšanu (sk. k 10:46–52). Ievēro lielo žēlastību, kādu Jēzus parāda. Tad pārdomā, kā aklā vīra ilgas redzēt vada viņu pieņemt lēmumu sekot Jēzum ceļā uz Jeruzālemi. Kā tu domā, vai Marks iezīmē atšķirību starp Bartimeju un citiem mācekļiem? Kā šis stāsts izgaismo to, ko tev nozīmē būt Meistara pārstāvim?

Bartimejs gribēja skatīt zidaiņa matu cirtu un kviešu krāsu ražas laikā. Bet redzēšana ietvēra ko vairāk nekā tikai fizisku redzi. Šis stāsts, citiem vārdiem, ir par garīgu redzi. Tas ir par saprašanu, par tā notveršanu, kas patiesībā ir Meistars. Fiziskā redze ir viena lieta. Tā ir svarīga, un Jēzus to zina. Bet Jēzus arī zina, ka ikviena cilvēka visdziļākās ilgas ir jauna un labāka dzīve.

Izlasi Ebr 5:12–14. Ko tas mums māca par patiesu izglītību?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Ceļš pie Kristus” nodaļu “Mācekļības pārbaude” (57.–65. lpp.).

Elena Vaita cita starpā mums stāsta, ka tad, ja mēs patiesi atsauksimies Meistaram, “mēs ilgosimies nest Viņa līdzību, elpot Viņa garu, darīt Viņa gribu un iepriecināt Viņu visās lietās” (“Ceļš pie Kristus”, 58. lpp.). Jēzus Kristus sabiedrībā pienākums, viņa saka, “kļūst par prieku” (“Ceļš pie Kristus, 59. lpp). Izlasiet Bībelē Mt 5.–7. nodaļu. Tur ir uzrakstīta Kalna svētruna, viens no lielākajiem apkopojumiem tam, ko lielais Skolotājs gribēja, lai Viņa skolēni zinātu, un vadmotivs valstībai, ko Viņš nāca nodibināt.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā Dievs uzrunāja Ādamu un Ilevu, un arī Jēkabu, tā Jēzus uzrunā mūs. Viņš savienojas ar mums mūsu dziļākajās ilgās un liek mums (tāpat kā Viņš darīja ar Bartimeju) pārdomāt, kas mēs esam un uz kuriem ejam. Šajā gaismā padomājiet par to, kā mēs mācām Bībeli saviem bērniem un cits citam. Kāda ir atšķirība starp viduvēju Bībeles mācīšanu un tādu, kas ir neatvairāma, kas patiešām ienes pārmaiņas cilvēku dzīvē?

2. Vai jautājums, kur tu atrodi savā dzīves ceļojumā, ir tīri personīgs, vai arī tas ir tāds, ko tu vari pārrunāt ar cilvēkiem, kam uzticies? Kā doma par draudzi kā “Kristus miesu” (1kor 12:27) norāda, ka saruna ar citiem var būt viens veids, kā nonākt pie tā, ko Kristus grib, lai tu zini?

3. Mēs ceturtdien uzzinājām, ka, tiklīdz Bartimejs varēja, tiklīdz viņš bija izglābts no fiziskā (un garīgā) akluma, viņš sekoja Jēzum ceļā uz Jeruzālemi. Uz šī ceļa viņš katru dienu dzirdēja lielā Skolotāja gudrību. Nu, kā varam noprast, viņš gribēja nest Jēzus līdzību, elpot Viņa garu, darīt Viņa prātu. Kāpēc cilvēkam vajadzētu “priecāties”, kā tas rakstīts grāmatā “Ceļš pie Kristus”, sekojot tik augstam standartam, kādu Jēzus atklāja Kalna svētrunā?

4. Pārdomājiet vairāk jautājumu ceturtdienas pētījuma beigās. Kā mēs mācāmies atšķirt labu no ļauna? Kā mēs definējam, kas ir labs un kas ļauns? Kāpēc tas, ko mēs darām ar šīm zināšanām, varbūt ir pat vēl svarīgāks nekā pašas zināšanas?

PIELŪGSME IZGLĪTĪBĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Dan 3. nodaļa, Atkl 14:6–12, Ps 78:1–17, Jņ 4:7–26, 1L 16:1–36, Mk 7:1–13.

ATMIŅAS PANTS:

“Dodiet Tam Kungam Viņa Vārda godu! Atnesiet dāvanu upurus un nāciet Viņa vaiga priekšā. Zemojieties Tā Kunga priekšā un zemojieties svētā glītumā” (1L 16:29).

Pielūgsme ir daļa no cilvēces, daļa no cilvēka dabas, pat no kritušās cilvēka dabas. Nav šaubu, mēs esam radīti kā būtnes, kas no brīvas gribas, ko mums ir devis Dievs, pielūdz Kungu, jo mēs mīlam Viņu un zinām, ka Viņš ir pielūgsmes cienīgs. Šādai pielūgsmei pasaulē pirms grēkā krišanas vajadzēja būt vieglai un dabiskai, jo radībā, kas nebija grēka, nāves un iznīcības sabojāta un ko mēs, kas pazīstam tikai kritušo pasauli, varam tik tikko iedomāties, cilvēkiem bija iespēja satikt Dievu vaigu vaigā.

Lai gan dabiskā vajadzība pielūgt vēl joprojām mūsos ir, tāpat kā viss cits šajā pasaulē, tā ir grēka sagrozīta un sabojāta, kas nozīmē, ka cita starpā mēs kā pielūdzošas būtnes varam nonākt pie nepareizu lietu pielūgsmes vai pat nepielūgt Kungu tādā veidā, kā Viņš būtu jāpielūdz (piemēram, izlasi Mk 7:1–13, Jer 7:4).

Tātad, ja reiz pielūgsme ir tik centrāla kristīgajā pieredzē, kristīgajai izglītībai vajadzētu risināt arī pielūgsmes jautājumu, kas tieši ir šīs nedēļas tēma.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. novembrī.

Mēs visi kaut ko pielūdzam

Mūsos ir ilgas pielūgt – kaut kas tāds, ko Dievs sākotnēji ir ieaudis mūsos, bet kas kļuvis grēka piegružots tāpat kā viss cits. Ir skaidrs, ka sākumā mums bija paredzēts pielūgt tikai Viņu, kas vienīgais ir pielūgsmes cienīgs, mūsu Kungu un Radītāju. Bet kopš grēkā krišanas tas viss ir mainījies, pat lielā mērā.

Bet jā, visi cilvēki kaut ko pielūdz – kādu lietu, personu vai kaut ko citu. Tas palīdz izskaidrot, kāpēc visā cilvēces vēsturē un arī mūsdienās pielūgsmes ir aktuāla. Senajā Ēģiptē bija cilvēki, kas pielūdza faraonu. Citā laikā, citā zemē cilvēki pielūdza zivs statujas, daudzgalvainus dievus un citas iedomātas dievības. Citi pielūdza sauli, mēnesi un zvaigznes.

Mūsdienās daudzi cilvēki ir pārāk intelektīgi, lai zemosot vārdes statujas (bet tomēr ne Marijas statujas) priekšā, tomēr tas nebūt nenozīmē, ka cilvēki, pat ateisti, neko nepielūgtu: naudu, varu, seksu, paši sevi, rokzvaigznes, aktierus, politiķus. Jebkas, ko mēs mīlam visvairāk un kam mēs pievēršam vislielāko uzmanību, kā dēļ mēs dzīvojam, ir tas, ko mēs pielūdzam. Laicīgais autors Deivids Fosters Voliss (David Foster Wallace) brīdināja: ja tu pielūdz nepareizo, tas “apēdis tevi dzīvu”.

Ko stāsts par Daniēla 3. nodaļu māca mums par patiesas pielūgsmes svarīgumu? ____

Trīs ebreju puši otro bausli bija ņēmuši tieši tik nopietni, kā Dievs to bija gribējis. Galu galā tā ir daļa no desmit baušļiem, kopā ar aizliegumu slepkavot, zagt un tā tālāk. Pielūgsmes, pareiza pielūgsmes ir tik svarīga, ka patiesībā tā kļūs par centrālo jautājumu pēdējās dienās pirms Kristus otrās nākšanas. Tādējādi kristīgajai izglītībai ir jāietver visi pielūgsmes jautājumi: Kas tas ir? Kā mēs to darām? Kāpēc tas ir svarīgi? Un tieši ko mēs pielūdzam?

Izlasī Atkl 14:6–12. Ko šie panti māca mums par to, cik centrāls būs pielūgsmes jautājums pēdējā krīzē pirms Kristus atgriešanās? _____

Un pasludini tos saviem bērniem

Psalmiem Vecajā Derībā bija sava loma senā Israēla dzīvē. Tie tika skaitīti, dziedāti, bieži mūzikas instrumentu pavadībā, pielūgsmes laikā, īpaši publiskas pielūgsmes, kas Vecajā Derībā bija nozīmīgi tajā, kā cilvēki kopumā pielūdza. Israēls darbojās kā kopiena, un kā kopiena viņi kopā pielūdza.

Psalmi pamatā ir dzeja, dziesmu vārdi. Ebreju valodas vārds, kas tiek tulkots kā psalmi, ir “tehillim” un nozīmē “slavas dziesma”. Kad mēs dziedam slavu Dievam, lai arī ko mēs darītu, mēs pielūdzam Kungu.

Izlasi Ps 78:1–17. Kas ir būtiskā vēsts šajos pantos, un kā tas iederas audzināšanas un pielūgsmes jautājumā? _____

Ps 78:2 Asafs min, kā viņš līdzdalīs “tumšās senlaiku mīklas”. Vārds “tumšs” nenozīmē “ļauņu vēstošs”, bet drīzāk miglains, neskaidrs, gaistošs, kāda var kļūt vēsture, kad tās svarīgie notikumi izgaist arvien tālākā un tālākā pagātnē. Citos tulkojumos “tumšs” ir tulkots kā “noslēpumains” (NLV) vai “saldās senās patiesības” (Message). Šeit izteiktā doma ir, ka, lai arī ko vēl ietvēra izglītība Israēlā, tā mācīja bērniem stāstus par to, kā Kungs vadījis izredzēto tautu.

Aplūko Ps 78:6–17. Kādas bija specifiskās mācības, kas viņiem bija jā māca saviem bērniem? Kas bija šīs izglītības augstākais mērķis? _____

Viens no izglītības mērķiem, kā tas ir redzams minētajos pantos, ir tas, ka bērniem jā māca uzticēties Dievam un ievērot Viņa baušļus. Kā Atkl 14:12 atspoguļo to pašu domu, ko mēs varam izmantot mūsdienās? _____

Garā un patiesībā

Viens no visbrīnīšķīgākajiem ziņojumiem Jaunajā Derībā par to, kā Jēzus kalpoja salauztām dvēselēm, ir atrodams stāstā par Jēzu un sievieti pie akas.

Izlasi Jņ 4:7–26. Ko Jēzus saka par viņas pielūgsmi? Varbūt sākumā vajadzētu jautāt, kā viņi vispār nonāca līdz pielūgsmes jautājumam? _____

Lai gan viņa centās nomainīt tēmu, sākot runāt par pielūgsmi, Jēzus izmantoja viņas taktiku, lai sniegtu mums dažas dziļas patiesības par pielūgsmi un ko tā ietver. Varbūt vissvarīgākais mūsu tiešajiem nolūkiem ir tas, ko Viņš teica Jņ 4:24: “Dievs ir Gars, un, kas Viņu pielūdz, tiem To būs pielūgt garā un patiesībā.”

Patiesai Kunga pielūgsmei ir jābūt “garā”, tas ir, tai vajadzētu izrietēt no mīlestības uz Dievu, no mūsu personīgās Viņa pazišanas pieredzes. “Reliģija, kas nāk no Dieva, ir vienīgā reliģija, kas vada pie Dieva. Lai pareizi Viņam kalpotu, mums ir jābūt piedzimušiem no dievišķā Gara. Tas attīrīs sirdi un atjaunos prātu, sniedzot mums jaunu potenciālu Dievu mīlēt un iepazīt. Tas sniegs mums patiesu paklausību visām Viņa prasībām. Tā ir patiesa pielūgsmē. Tā ir Svētā Gara darba auglis.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 189. lpp.)

Vienlaikus pielūgsmei ir jānotiek “patiesībā”. Mums ir jābūt pareizām zināšanām par Dievu, par to, kas Viņš ir un ko Viņš no mums prasa. Citiem vārdiem, ir iesaistītas arī doktrīnas. (Cik svarīgi ir, piemēram, zināt, ka mēs pielūdzam Dievu, kas nededzina cilvēkus mūžīgi ellē.)

Tādējādi mēs šeit redzam divus pielūgsmes elementus: pieredzi, kas nāk no Dieva pazišanas un paklausīšanas Viņam, un objektīvas patiesības, kas mums par Dievu ir atklātas. Gars bez patiesības var novest pie sekla sentimentālisma, kas balstīts vairāk uz svārstīgām emocijām un nekā vairāk. Turpretī patiesība bez gara var novest pie nedzīva formālisma. Tāpēc mums ir vajadzīgi abi.

Kā tu censtos mācīt kādam pielūgt “garā un patiesībā”? Kādos gadījumos cilvēkam var būt vajadzīgs uzsvars vairāk uz vienu, nekā uz otru? _____

Svētuma skaistums

Izlasi 1L 16:1–36. Mēģini iztēloties šo ainu. Vai tu to iedomājies kā svinīgu, bijības pilnu, vai svētku noskaņās un priecīgu? Kā tie var būt abu kombinācija? Ko mēs no šīs ainas varam mācīties par pielūgsmi, un kā mums vajadzētu mācīt un pat piedzīvot pielūgsmi?

Pielūgsmes vieta bija telts, kur Dievs bija mājojis ar seno Israēlu un kur viņiem tika atklāts glābšanas plāns. Tāpēc pielūgsmes un šādas izglītības centrā ir jābūt Jēzum un glābšanas plānam, kas viss tika iepriekš atklāts telts kalpošanā. Lai arī ko vēl Dievs ir izdarījis mūsu labā, kas pelnījis slavu un pielūgsmi, tas viss neko nenozīmē bez mūžīgās dzīvības cerības, kas mums ir piedāvāta Viņa aizvietojošajā upura nāvē pie krusta.

Ievērojiet arī šo pantu “evanģelizācijas” motīvu: visai pasaulei bija jāuzzina par Israēla Dievu.

Aplūko 1L 16:29: “Dodiet Tam Kungam Viņa Vārda godu! Atnesiet dāvanu upurus un nāciet Viņa vaiga priekšā. Zemojieties Tā Kunga priekšā un zemojieties svētuma skaistumā” (NKJV). Svētuma skaistumā? Ko tas varētu nozīmēt? _____

Iesākumā padomā, cik neglīts, degradējošs, bojājošs ir grēks. Mums šodien arī grūti iedomāties, cik ļaunas, šausmīgas un degradējošas bija pielūgsmes prakses tautās, kas dzīvoja ap Israēlu. Šīs prakses cita starpā ietvēra arī bērnu upurēšanu. Nav šaubu, ka šīs lietas atspoguļoja to, kādi bija šo visu praktizējošie cilvēki.

Turpretī senajam Israēlam vajadzēja būt svētai tautai, kas nošķirta no ļauniem ieradumiem, kas ir ap viņiem. Viņiem bija jābūt svētiem savās sirdīs un prātos, un tieši tas viņu pielūgsmei piešķīra nozīmi un skaistumu Dieva priekšā. Atkal un atkal Vecās Derības pravieši vērsās pret tiem cilvēkiem, kas pielūdza Kungu, būdami iesaistīti noziegumos un viņu sirdīm esot tālu no Viņa.

Elkdievība izglītībā

Ap seno Israēlu dzīvoja ļoti reliģiskas tautas – tautas, kas bija tā nodevušās pielūgsmei un savu dievu nomierināšanai, ka viņi pat upurēja tiem savus personīgos bērnus. Tā taču ir nodošanās, vai ne?

Tā tad pielūgsmē, patiesā Dieva patiesa pielūgsmē, bija svarīga daļa, lai pasargātu ebrejus no iekrišanas elkdievībā un viltus pielūgsmē, kas valdīja ap viņiem. Un tomēr, neskatoties uz visiem brīdinājumiem, viņi vēl joprojām iekrita elkdievīgos rituālos, no kā viņi īpaši tika brīdināti.

Kā ir ar mums šajā laikā? Kāpēc patiesā Dieva pielūgsmē, atceroties visu, ko Viņš ir darījis mūsu labā, ir tik svarīga – īpaši piedzīvojot mūsdienu elkdievības briesmas?

Izlasi Mk 7:1–13. Kādu principu mēs atrodam 7.–9. pantā, ko varētu attiecināt uz mūsdienām kristīgās izglītības un viltus mācību briesmu kontekstā, kas varētu negatīvi ietekmēt mūsu ticības praksi? _____

Daudzas lielās intelektuālās idejas mūsdienu pasaulē ir balstītas uz naturālistisko realitātes skatījumu. Daudzas zinātnes disciplīnas, ko māca skolā mūsdienās, tiek pētītas no šīs perspektīvas, kas bieži nozīmē, ka tas, kas tiek mācīts, būs pretējs Rakstiem. Mēs varam būt kārdināti pielūgt idejas, kas tiek pieņemtas bez pierādījumiem, izvirzītas par teoriju un ieviestas praksē. Mēs varam dievināt arī filosofu, zinātnieku un matemātiķu spožos prātus, kas izplata šīs idejas. Problēma ir, ka bieži šīs idejas var nesaskanēt ar Rakstiem, tomēr, tā kā tās tiek pašreiz mācītas un uzskatītas par pareizām, cilvēki cenšas tās iekļaut kristīgajā izglītībā. Taču vienīgais ceļš, kā to izdarīt, ir pakļaut kompromisiem ticību, kas bieži nozīmē Rakstu sagrozīšanu un izkropļošanu, lai censtos Rakstos izteiktās domas saskaņot ar pašreizējām idejām.

Kādas ir dažas no šobrīd populārajām atziņām, kas nesaskan ar Rakstiem, un kā mēs kā draudze varam pasargāt sevi no to iekļaušanas savā izglītības sistēmā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Sirds ir visviltīgākā no visām lietām un ārkārtīgi ļauna. Reliģijas apliecinātāji nav labprātīgi dziļi sevi pārbaudīt, lai redzētu, vai viņi ir ticībā, un biedējošs ir fakts, ka daudzi balstās uz nepareizu cerību. Daži balstās uz vecu pieredzi, kas viņiem bija pirms daudziem gadiem. Bet, kad viņi nonāk šajā sirds pārmeklēšanas laikā, kad visiem vajadzētu būt ikdienas pieredzei, viņiem nav nekā, ko pateikt. Šķiet, viņi domā, ka patiesības apliecināšana vien viņus izglābs. Kad tiek atstāti grēki, ko Dievs ienīst, tad ienāk Jēzus un vakariņo kopā ar tevi un tu ar Viņu. Tad tu gūsi dievišķu spēku no Jēzus, un tu audz Viņā un vari ar svētu triumfu teikt: “Svētīts ir Dievs, kas dod mums uzvaru mūsu Kungā Jēzū Kristū.” Kungam būtu patīkamāk, ja remdenie reliģijas apliecinātāji nekad nebūtu nosaukuši Viņa vārdu. Viņi ir pastāvīgs slogs tiem, kas būtu uzticīgi Jēzus sekotāji. Viņi ir klupšanas akmens neticīgajiem, un ļaunie eņģeļi līksmo par viņiem, izsmejot Dieva eņģeļus ar savu izkropļoto virzienu. Tādi cilvēki ir lāsts Dieva lietai gan mūsu zemē, gan ārzemēs. Viņi tuvojas Dievam ar lūpām, bet sirdis ir tālu no Viņa.” (Elena Vaita “Spiritual Gifts” 2. sēj., 227. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. No Mk 7:1–13 mēs uzzinām, ka viltus pielūgsmes pamatā esošais stāvoklis ir sirds problēma. Dievs nepieņem pielūgsmi no mūsu lūpām, ja šī pielūgsmē nenāk no mūsu sirdīm. Kāpēc evanģēlijs un stāsts par Jēzus nāvi mūsu labā ir visspēcīgākais veids, lai atvērtu sirdis patiesai mīlestībai uz Dievu?

2. Pakavējies vairāk pie domas par Dieva pielūgsmi “sirdī un patiesībā”. Vai ir iespējams darīt vienu, bet nedarīt otru, vai arī patiesa pielūgsmē prasa abus? Ja jā, tad kāpēc?

3. Jā, mūsu sirdīm ir jābūt pareizā pusē, lai mēs patiesi pielūgtu Dievu, bet ko tas nozīmē? Vai tev ir jāgaida, kad tu būsi pilnībā savienots ar Kungu, tavai dzīvei esot pilnībā sakārtotai, lai varētu sākt Viņu pielūgt? Kā patiesa pielūgsmē var palīdzēt tavai sirdij nonākt pareizā stāvoklī Dieva priekšā?

IZGLĪTĪBA UN GLĀBŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 1:26, 27; Jes 11:1–9; 2Tīm 3:14–17; 1ķēn 4:29–34; Jņ 14:17; 1kor 2:1–16.

ATMIŅAS PANTS:

“Visi šie raksti ir Dieva iedvesti un ir noderīgi mācībai, vainas pierādīšanai, labošanai, audzināšanai taisnībā” (2Tīm 3:16).

Bībele ir ļoti garš stāsts par Dievu un Viņa ļaudīm. Reizēm tas tiek uzskatīts par mīlas stāstu, kas ir nogājis greizi, vismaz uz kādu laiku. Vai arī tas var būt stāsts par tēvu un Viņa dumpīgajiem bērniem, kas beigās atgriežas.

Bet šīs nedēļas tēmas nolūkiem mēs Bībeles stāstā atklāsim kādu citu tēmu, proti, par skolotāju un viņa skolēniem. Tie nepārtraukti izkrīt pārbaudījumos, bet skolmeistars pacietīgi turpina paskaidrot apgūstamo vielu vēl un vēl, līdz beidzot daži to apgūst.

Bībeles stāsts neatšķiras no cilvēku stāstiem, ko zinām tik labi – ar vienu izņēmumu. Dieva un Viņa ļaužu stāstam ir nodrošinātas labas beigas, tas sasniedz savu mērķi. Dievišķā žēlastība pret Viņa ļaudīm nodrošina šo iznākumu. Cilvēku atbildība šajās attiecībās bieži ir pārprasta, un tie, kas par tām ir domājuši kā par apgrūtinošām, no tām ir baidījušies. Bet faktiski Bībeles stāsts pamatā ir aicinājums iepazīt Dievu un saprast Viņa gribu. Patiešām, mācīšanās iepazīt Dievu ir mūsu galvenā reakcija uz Viņa žēlastību. Mēs nevaram to nopelnīt, bet mēs varam to iemācīties, un kas gan pēc savas būtības ir kristīgā izglītība, ja ne izglītība, kas mums māca par šo žēlastību?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. novembrī.

Dieva līdzība

Izlasi 1Moz 1:26, 27 un 1Moz 5:1, 3. Ko šie panti māca par to, kā Dievs sākumā radīja cilvēci un kas ar cilvēci notika pēc grēka? _____

Frāze “Dieva līdzība” ir saistījusi Bībeles skaidrotājus gadsimtiem ilgi. Kas ir šī līdzība, pēc kuras pirmie cilvēki tika radīti? Piemēram, vai tas nozīmē, ka Dievs skatījās spogulī un veidoja Savus jaunos radījumus, lai tie izskatītos pēc Viņa? Vai arī tas nozīmē, ka cilvēki ir līdzīgāki Dievam nekā visas citas dzīvības formas? Vai arī tas attiecas uz garīgo un intelektuālo līdzību un saderību starp Radītāju un Viņa radīto cilvēku? Raksti nesniedz precīzu šī izteiciena skaidrojumu, kaut arī zinātnieki ir Rakstos atraduši daudzus skaidrojumus, ko tas varētu nozīmēt. Tomēr mēs varam redzēt, ka pēc grēkā krišanas šī līdzība mainījās, tāpēc arī Elena Vaita rakstīja, ka izglītības mērķis ir atjaunot cilvēkā viņa Radītāja līdzību (“Audzināšana”, 14.–16. lpp.).

Kā izglītība var sasniegt šādu augstu mērķi?

Pirmkārt, mums jāatceras, ka Dievs mūs radīja, lai mums būtu attiecības ar Viņu, līdzīgi kā vecāki dara ar saviem bērniem. Viņš mūs radīja pēc Savas līdzības, tieši tāpat kā cilvēku vecākiem ir bērni pēc viņu līdzības (1Moz 5:1), lai Viņš varētu darīt mūs par Saviem bērniem, kas piederam Viņa ģimenei. Viņš var sazināties ar mums un veidot ar mums ilgtspējīgas attiecības. Dieva līdzība tāpēc ir vairāk “mentāla līdzība”, kas dara iespējamu divām būtnēm – vienai dievišķai, otram cilvēcīgai – satikties prāta līmenī. Tieši tas notiek izglītībā, vispirms mājās starp vecākiem un bērniem, vēlāk skolā, kad skolotāji turpina izglītības darbu. Dievs bija izdomājis izglītības procesu, ko mēs tik labi zinām, kad, radot atšķirību starp mums un daudzām citām dzīvības formām, Viņš radīja mūs pēc Savas līdzības, – Viņš to darīja, lai varētu mūs mācīt un mēs varētu no Viņa mācīties, līdz Viņa tēls (Viņa prāts) atspoguļojas mūsējā.

Glābšanas stāsts ir izglītības stāsts no radīšanas līdz iemiesošanai un no iemiesošanas līdz pārradīšanai. Dievs ir Skolotājs, un Debesis ir skola visos laikos (sk. E. Vaita “Audzināšana”, 301. lpp.). Kā šī doma ietekmē mūsu nodošanas kristīgajai izglītībai mājās, draudzē, skolā, universitātē un visā dzīvē? _____

Jēzus kā Skolotājs

Bībele izmanto daudzus terminus, lai aprakstītu Jēzu. Viņš ir Dieva Dēls, Mesija, Cilvēka Dēls, Glābējs, Pestītājs, Kungs, Dieva Jērs – tie ir tikai daži no Viņa apzīmējumiem. Bet tiem, kas Jēzu pazina vislabāk Viņa trīs un vairāk gadu publiskās kalpošanas laikā Jūdejā un Galilejā, Viņš bija skolotājs. Viņi sauca Viņu par “Meistaru” vai “Rabi”. Abi apzīmējumi nozīmē vienu un to pašu, proti, “Skolotāju”.

Tāpēc mācīšana un mācību darbs bija īpaši piemērots veids, kā Jēzus varēja īstenot Savu publisko kalpošanu. Zināmā mērā Viņa glābšanas darbs ir līdzīgs mācīšanas darbam. Bez tam to iepriekš paredzēja evaņģēlija pravietis.

Izlasi Jes 11:1–9. Ko šie panti atklāj par Jēzus kā skolotāja lomu? _____

Viens no pārsteidzošākajiem mesiāniskajiem pravietojumiem ir atrodams Jesajas 11. nodaļā. 1.–3. pants attēlo gaidāmo Mesiju kā tādu, kas nes zināšanas, padomu, gudrību un izpratni. Šie panti noslēdzas ar šo ievērojamo apsolījumu: “Zeme būs Tā Kunga atziņu pilna kā jūras dziļumi, kas līdz pašam dibenam ūdens strāvu pilni” (Jes 11:9). Varbūt tieši šīs Rakstu mācības iedvesmoja Eleni Vaitu savā grāmatā par audzināšanu uzrakstīt, ka izglītības un glābšanas darbs ir viens un tas pats (sk. “Audzināšana”, 30. lpp.).

Izlasi Jņ 3:1–3. Nikodēms nosauca Jēzu par rabi, un tālāk viņš nosauca Jēzus mācīšanas dāvanas par no Dieva nākušām to zīmju dēļ, ko Jēzus bija darījis, proti, Viņa brīnumu un dzīves uzskatu dēļ. Jēzus varbūt nepieņēma Viņam piešķirto titulu, taču Viņš pieņēma Savu mācīšanas dāvanu izcelsmi, kad Viņš atbildēja Nikodēmam, ka viņam ir jāpiedzimst no jauna, lai saprastu un ieietu Dieva valstībā. Tas nozīmē, ka autoritāte mācīt citus, pat Jēzus gadījumā, nāk no Dieva.

Pavisam noteikti mācīšana ir Dieva dāvana. Tā ir Dieva piešķirta, to pieņēma Jēzus, un, ka tā ir dievišķa autoritāte, atzīst tie, kuriem māca.

Kāda ir mūsu loma, ieraugot šī pravietojuma piepildījumu – ka Kunga atziņa ies pa visu plašo pasauli? _____

Mozus un pravieši

Izlasi 2Tim 3:14–17. Ko šie panti māca mums par Rakstu lomu kristīgajā izglītībā? _

Pirmās Bībeles daļas apzīmējums Tora reizēm tiek tulkots kā “likums”, daļēji tāpēc, ka šajās grāmatās ir daudz likumu. Bet Tora patiesībā nozīmē “mācīšana” vai “norādījumi”. Šī izpratne ļoti atšķiras no tās, ko daudzi domā, kas Bībelē ir “likums”, proti, noteikumi un regulējumi, kas mums ir jāievēro, lai paliktu Dieva žēlastībā. Bet tā nav, likums ir paredzēts kā mācību materiāls, kā dzīvot veiksmīgu un drošu dzīvi derības attiecībās ar Dievu, ko Viņš bija iecēlis, kad radīja mūs sākumā.

Nākamās divas ebreju Bībeles daļas ziņo par to, cik Dieva ļaudis labi tika galā ar šo izglītības materiālu, kā viņi dzīvoja saskaņā ar to (pirmie pravieši un vēstures grāmatas) un ko viņiem vajadzēja iemācīties no šī mācību materiāla (vēlākie pravieši). Pārējās Vecās Derības daļas (ebreju valodā sauktas par “rakstiem”) ir pilnas ar veiksmīgu un mazāk veiksmīgu skolotāju un skolēnu piemēriem, līdz ar viņu izglītības pieredzi. Veiksmīgi izglītības piemēri šajās grāmatās būtu Estere, Rute, Daniēls un Ījabs. Neveiksmīgi piemēri ir Ījaba četri draugi. Protams, Psalmu grāmata ir dziesmu grāmata, bet pat tajā ir vismaz trīs izglītojoši psalmi: Ps 1, 37 un 73.

Evaņģēlijos ir pilns ar materiāliem, kas paredzēti izglītojošiem nolūkiem, īpaši Jēzus līdzības. Daudzas Pāvila vēstules sākas ar spēcīgu evaņģēlija pasludināšanu, bet noslēdzas ar izglītības materiālu, praktiskām mācībām attiecībā uz kristiešu ikdienas dzīvi. Arī Atklāsmes grāmata ir pilna ar izglītojošu materiālu. Piemēram, Kristus draudzes nākotnes apraksts ir uzrakstīts grāmatā, ko var atvērt tikai Dieva Jērs – Jēzus, lielais Skolotājs (Atkl 5:1–5).

Daži varbūt domā, ka ne viss mācību materiāls Mozus grāmatās ir izmantojams mūsdienās, un tā tas arī ir. 5Moz 17:14–20 norādījumos ķēniņiem ir dažas ļoti konkrētas pamācības par to, kā izvēlēties cilvēku, ko iecelt par ķēniņu. Mūsdienās mēs, protams, nevienam draudzē neieceļam par ķēniņu. Kā mēs varam noteikt, kā pareizi attiecināt visus Rakstos atrodamos mācību materiālus uz mūsdienām? _____

Gudri vīri un sievas

Mūsdienās nepārprotami skaidri ir tādi vārdi kā skola, mācīšanās un izglītība, bet tie nav sastopami Bībelē. Viens vārds ir biežāk sastopams – gudrība/gudrs. Piemēram, Vecā Derība piemin gudrus vīrus un sievas (2Sam 14:2, Sak 16:23).

Izlasi 1ķēn 4:29–34. Ko tas māca mums par gudrības svarīgumu? _____

Ķēniņš Salamans ir izcelts kā ļoti gudrs vīrs, kas daudz runāja par dzīvnieku un augu dzīvi un izteica sakāmvārdus ar lielu gudrību un nozīmi kā izglītības pārstāvis (1ķēn 4:29–34). Sakāmvārdu grāmata un Mācītāja grāmata satur daudzas gudras pamācības par daudzām tēmām, kuru autors ir gan Salamans, gan citi gudrie skolotāji senajos laikos (Sak 1:1, 25:1, 30:1, 31:1).

Bībelē gudrība ir kaut kas līdzīgs mūsdienu izglītībai. Tā ir kaut kas tāds, ko cilvēks mācās no vecākiem un skolotājiem, īpaši bērnībā un jaunībā (Māc 12:1), bet patiesībā cilvēks uzkrāj gudrību visa mūža garumā. Otrkārt, gudrībām parasti ir arī praktiskā puse, piemēram, mācīties no skudrām, kas uzkrāj vasarā, lai būtu pietiekami ziemai (Sak 6:6–8).

Tomēr gudrība nav tikai praktiska, tai ir arī teorētiskā puse, jo tā sākas ar ticību Dievam un seko noteiktiem pamatprincipiem (Sak 1:7). Gudrība palīdz mums dzīvot atbildīgi un citiem par svētību, un tā palīdz arī pasargāt mūs no neveiksmēm. Visbeidzot, tieši tāpat kā izglītība mūsdienās, gudrība neatbild uz visiem jautājumiem, ko mēs izvīzām, bet tā padara mūs spējīgus būt apmierinātiem ar to, ko mēs zinām, vienlaikus turpinot pētīt to, ko vēl nezinām, un tas ir labs stāvoklis, kā mācīties iepazīt Dievu un uzticēties Viņa žēlastībai. Saskaņā ar Jer 18:18 gudra skolotāja loma ir nostādīta kā vienlīdzīga priesteru un praviešu lomai. Visi trīs nodod Dieva ļaudīm Viņa vēsti, norādījumu, izglītojošu padomu un īpašas Dieva vēsts veidā.

Kā mēs varam mācīties gudrību un tad nodot to tiem, kas nāk pēc mums? Kāpēc mums kā tautai ir tik svarīgi to darīt? _____

Izglītība agrīnajā draudzē

Viens no ievērojamiem izglītības principiem Rakstos parādās, kad Jēzus, lielais Skolotājs, atstāj Savus skolēnus jeb mācekļus. Tie bija pavadījuši ar Viņu trīssarpus gadus – aptuveni tikpat daudz laika mēs pavadām, iegūstot vidējo vai koledžas izglītību. Noslēdzoties kādam no šiem posmiem, skolēni bieži tiek uzskatīti par gataviem sākt dzīvot savu dzīvi.

Bet Jēzus zināja labāk, un tā Viņš nodrošināja Savus sekotājus ar tālāku izglītību Svētā Gara aizbildniecībā. Citviet šis skolotājs jeb vadonis ir nosaukts par Mierinātāju vai Aizstāvi (grieķu valodā “parakletos”), kas vienmēr tiks dots Jēzus sekotājiem (Jņ 14:16, 17). Viņš ir nosaukts par Patiesības Garu. Lai gan Svētais Gars nav nosaukts par pedagogu, Gara darbs noteikti ir izglītojošs, īpaši attiecībā uz patiesības meklēšanu un atrašanu.

Izlasi 1kor 2:1–16. Ko Pāvils pasaka, kas ir ļoti svarīgi izglītības kontekstā? _____

Pāvils sāk ar atgādinājumu Korintas draudzei, ka tad, kad viņš pirmo reizi atnāca ar viņiem runāt par Jēzu Kristu un Viņa krustā sišanu (1kor 2:2), netika mācīta nekāda gudrība, bija tikai evaņģēlija pasludināšana. Bet tas nebija viss (1kor 2:6), jo, kad šie jaunie kristieši nobrieda, apustulis atgriezās, lai mācītu viņiem gudrību, lietas, ko Dievs paslēpa, pirms sākās šī pasaule (1kor 2:7), pat dziļās Dieva lietas (1kor 2:10). Visa mācīšanās notiks Dieva Gara vadībā, Viņam savienojoties ar skolēnu garu.

Cik dziļš būs šis pētījums un cik ilgs mācīšanās process būtu pieejams tiem, kas ir Gara vadīti? Nodaļa noslēdzas ar pravieša Jesajas citātu: “Kas ir Tā Kunga Garam noteicis tā apjomu, un kas bijis Viņa padoma devējs?” (Jes 40:13). Pravietis, uzrunājot sava laika vienkāršos ļaudis, teiktu, ka neviens to nespēj. Bet Pāvils izlaboja šo uzskatu, izdarot secinājumu, ka “mums ir Kristus prāts,” ar to domājot, ka Gara piepildītiem kristiešiem ir pieeja pat Dieva prātam un līdz ar to jebkuram mācīšanās un izpratnes apjomam (1kor 2:10–13), kas nepieciešams, lai iepazītu taisnības ceļu.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Lielais misijas uzdevums (Mt 28:18–20) iekustināja ievērojamu reliģisku kustību visā pasaulē. Šeit daži apustuļi jeb misionāri (abi vārdi nozīmē vienu un to pašu – “tie, kas ir sūtīti”) devās pa visu pasauli un sapulcināja tos, kas gribēja mācīties, padarot viņus par mācekļiem, aicinot viņus ticēt Jēzum, kristot un turpinot mācīt viņiem visu, ko Jēzus bija pavēlējis. Jaunatgrieztie kristieši no visas pasaules, pārstāvot dažādas kultūras un runājot dažādās valodās, iznāca no kristību ūdeņiem, lai iestātos skolā un uzsāktu izglītību. Nav nekāds pārsteigums, ka viņiem vēl joprojām ir daudz jāmacās.

Iemesls, kāpēc kristieši vienmēr macās, ir ne tikai intelektuāla zinātkāre un vēlme apgūt zināšanas, bet drīzāk tas, ka kristīga dzīve un ticība ielaužas katrā ikdienas dzīves stūrītī. Ir tik daudz, ko mācīties. Tāpēc Jaunās Derības vēstules satur gan vēsti par Jēzu (reizēm Jaunā Derība to nosauc vārdā “kerygma” [kē-RIG-ma]), gan izglītošanos visā, kas kristiešiem ir jāmacās (reizēm Jaunajā Derībā nosaukta vārdā “didache” (did-ā-kei)). Labs pasludināšanas paraugs ir redzams 1kor 2:2, savukārt izglītošana sākas 1kor 4. nodaļā un turpinās visā pārējā vēstulē. Kas kristiešiem ir jāmacās?

Darbs, atpūta, sociālie jautājumi, sabiedriskās attiecības, draudze un pielūgsmē, ekonomika, filantropija, attiecības ar varām, padomdošana, ģimenes sistēmas, laulības attiecības un bērnu audzināšana, pārtika un tās gatavošana, apģērbs, pat novecošana un sagatavošanās mūža noslēgumam gan personīgajā, gan sabiedriskajā dzīvē. Būt kristietim nozīmē mācīties par šiem jautājumiem arvien vairāk un vairāk. To izpratne nenotiek dabiski. Tie ir jāapgūst.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Cik svarīgs izglītības darbs ir draudzes misijā?
2. Ko Elena Vaita domāja, rakstot: “Debesis ir skola” (“Audzināšana, 301. lpp.)?
3. Izlasiet vēlreiz 1kor 2:1–16. Ko Pāvils mums pastāsta par to, ko Dievs mums atklāj caur inspirāciju? Padomājiet par apgalvojumu, ka valdnieki un pasaules gudrība nekur neaizvedīs. Ja viņš to varēja teikt toreiz, ko mēs varam spriest arī par mūsu laikmeta “gudrību”?

IZGLĪTĪBA UN DRAUDZE

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lk 10:30–37, Mt 5:14–16, Lk 4:18–23, Jer 29:13, Mt 7:7, 1tes 2:6–8.

ATMIŅAS PANTS:

“Nedz arī sagaidīdami godu no cilvēkiem, ne no jums, ne no citiem. Lai gan mums kā Kristus apustuļiem būtu bijis iespējams sev prasīt sevišķu cieņu, bet mēs jūsu starpā esam bijuši saudzīgi kā māte, kas lolo savus bērnus. Tādas ir bijušas mūsu jūtas pret jums; mēs ar jums gribējām dalīties ne vien Dieva evaņģēlijā, bet arī savā dvēselē, jo tik mīļi jūs mums bijāt kļuvuši” (1tes 2:6–8).

Kopš agrīnajiem laikiem, kad uzticīgi ir pulcējušies, lai pielūgtu Dievu—sinagogās, mājās un draudzēs—, Bībele atklāj cilvēkus, kas ar Rakstu un pielūgsmes palīdzību ilgojas iepazīt Dievu un saprast Viņa gribu savā dzīvē. Bībele arī atkārtoti atklāj, ka draudze ir vieta, kur vajadzētu notikt nopietnām, aktuālām diskusijām un kur cilvēki var augt Dieva atziņā un izpratnē par Viņa gribu savā dzīvē.

Reizēm mums ir bail uzdot jautājumus. Tomēr Bībelē mēs bieži atrodam, ka jautājumi tika izmantoti, lai vestu cilvēkus pie skaidrākas izpratnes par Dievu. Līdzīgā veidā visā Bībelē ir izmantoti stāsti, lai radītu cilvēkiem iespējas pārdomāt savu nodošanos. Jēzus īpaši pievērsās šāda tipa izglītībai attiecībā uz Saviem mācekļiem un sekotājiem.

Ja draudzei ir jābūt izglītības iestādei, tai ir jānodrošina telpa, kur var notikt patiesi dialogs. Tieši tāpat kā mums skolā nepārtraukti teica, ka “nav stulbu jautājumu”, tā mums ir jārada draudzē droša vide katram cilvēkam, lai augtu žēlastībā un izpratnē par Dievu un viņa plānu katra dzīvē.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. novembrī.

Patiesa kristīga izglītība

Ir kāds stāsts par kādu rabi. Raudzīdamies miegainajos jauniešos, kas sēdēja viņa klasē, viņš jautāja: “Studenti, kā var zināt, ka ir beigusies nakts un sākusies diena?”

Vairāki studenti piesardzīgi pacēla savas rokas. “Rabi,” viens jautāja, “vai tas ir tad, kad var pateikt atšķirību starp vīģes koku un olīvu koku?”

“Nē.”

Kāds cits students pacēla roku: “Rabi, vai tas ir tad, kad var pateikt atšķirību starp aitu un kazu?”

Pēc tam, kad rabi bija noklausījies daudzas atbildes, viņš paziņoja: “Studenti, cilvēks zina, ka nakts ir beigusies un diena iesākusies tad, kad var paskatīties sejā kādam, ko nekad iepriekš neesi redzējis, un atzīt svešinieku par brāli vai māsu. Līdz tam brīdim nav svarīgi, cik gaiša ir diena, tā tik un tā ir nakts.”

Izlasī Lk 10:30–37. Kādu domu Jēzus gribēja ar šo stāstu pateikt? Ko tam vajadzētu stāstīt mums par to, kam ir jābūt jebkuras patiesas kristīgās izglītības daļai? _____

Mēs kā septītās dienas adventisti esam svētīti ar bagātīgu doktrināro gaismu un patiesību (mirušo stāvoklis, sabats, 1844. gads un tiesa, lielā cīņa – tās ir tikai dažas no mūsu mācībām), ko lielākā daļa kristīgās pasaules vēl joprojām nesaprot. Un tomēr, lai arī cik izšķirošas ir šīs patiesības, ko labu tās mums dod, ja mēs neesam laipni pret cilvēkiem, ja mēs esam aizspriedumaini pret citiem un ja mēs ļaujām savas vides kultūras un sociālajiem aizspriedumiem izraisīt to, ka mēs izturamies pret citiem kā pret zemākiem?

Ja neko vairāk, tad patiesai kristīgai izglītībai ir jāpanāk vismaz tas, ka mēs paceļamies pāri šim cilvēciskajam vajībām un ļaunumiem un ieraugām citus tā, kā Kristus viņus redz, kā būtnes, par kurām Viņš ir nomiris, kuru grēkus Viņš nesa pie krusta, par kurām Viņš samaksāja bezgalīgu cenu. Ja mēs paaugstināsim krustu tā, kā to vajadzētu, tad mēs ieraudzīsim katra cilvēka vērtību Dieva acīs un izturēsimies pret viņiem tā, kā viņi patiesi ir pelnījuši. Kristīgajai izglītībai ir jāiekļauj šī mācība, vai arī tā nav cienīga saukties par “kristīgu”.

Kādus aizspriedumus māca tava kultūra un sabiedrība, vai nu slēptā veidā, vai atklāti, pāri kuriem tev kā kristietim ir jāpaceļas? _____

Aicināti dzīvot kā gaisma

Visur, kur vien mēs raugāmies, izskatās, ka mūsu planēta griežas pati no sevis, mainot gaismu un tumsu. Tomēr mēs arī sastopam tumsu tuvāk sev, kad pārdomājam paši savu pieredzi šajā grūtajā un izaicinošajā pasaulē. Jo arī mēs saprotam šausmas, ko mums nes šī pasaule, mums cīnoties ar slimībām, atgūstoties pēc mīļotā cilvēka zaudējuma, vērojot ģimenes sadalītas un šķirtas, cīnoties atrast jēgu daudzziem ļaunumiem mūsu sabiedrībā un kultūrā.

Tomēr šī morālā bankrota un garīgās tumsas vidū, visu šo ārējo un iekšējo trokšņu vidū mēs dzirdam Jēzus vārdus katram no mums: “Jūs esat pasaules gaišums; pilsēta, kas stāv kalnā, nevar būt apslēpta. Sveci iededzinājis, neviens to neliek zem pūra, bet lukturī; tad tā spīd visiem, kas ir namā. Tāpat lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir debesīs” (Mt 5:14–16). Ko šie panti māca mums par to, kā mums ir jādzīvo un kā tas, ko mēs kā kristieši darām, ietekmē to, kā citi redz Dievu?

Kā Jēzus klausītāji tajā dienā, sēžot pie Galilejas jūras karstā saulē, saprata Viņa vārdus? Tie, kas dzird Viņa vārdus, zina visu par gaismu un tumsu. Viņiem noteikti bija daudz tumsas, no kā baidīties. Viņi dzīvoja Romas pakļautībā, militarizētā sabiedrībā, kas, neskatoties uz to, ka nebija telefonu, datoru un interneta, daudzējādā ziņā bija tikpat efektīva kā mūsējā un zināmā mērā pat vēl šausminošāka.

Romieši bija visur, atgādinot ļaužu pūlim kalna nogāzē, ka tie, kas radīs nekārtības, ātri nonāks pie mocītājiem – un pie kailas nāves pie romiešu krusta.

Un tomēr, šeit bija Jēzus, aicinot viņus dzīvot kā gaismai. Būt žēlsirdīgiem. Būt šķīstiem sirdī. Būt miera nesējiem. Kristīgajai izglītībai tāpēc ir jā māca mūsu skolēniem būt par gaismu pasaulē, būt spējīgiem izdarīt izvēles un pieņemt lēmumus, kas atklāj Dieva realitāti un labestību pret citiem.

Kādi ir veidi, kā mēs varam norādīt citiem uz Dieva realitāti un labestību? _____

Dzīvot kā mācekļiem

Ja draudze nopietni vēlas būt kristīgās izglītības spēks, tad mums noteikti ir jāsāk ar Jēzu. Jēzus aicināja mācekļus. Viņš tos apmācīja darīt misijas darbu, ejot kopā ar viņiem. Jēzus nodrošināja viņiem iespējas būt iesaistītiem cilvēku dzīvēs, par kuriem viņiem bija jā rūpējas un kas bija jāmīl. Katru dienu Jēzus izaicināja viņus ar Savu vīziju par to, kāda būs šī pasaule, kad cilvēki sāks izturēties cits pret citu kā pret brāļiem un māsām.

Izlasī Lk 4:18–23. Kāda ir Kristus vēsts jums visiem kā Viņa sekotājiem? _____

Trīs gadus mācekļi vēroja, kā Jēzus, viņu Skolotājs, parādīja dzīvē valstības ideālus, ko Viņš pasludināja Savā pirmajā svētrunā sinagogā Nācuretē. Piedošana, žēlastība un mīlestība gāja roku rokā ar vientulību, nodošanos un grūtībām. Ja bija kāda mācība, kas bija jāapgūst, tad tā bija tā, ka mācekļība nav nekas tāds, ko cilvēks var uzņemties pavirši. Tu esi māceklis uz mūžu – nevis tikai uz vienu dienu.

“Glābēja uzdevums mācekļiem .. ietver visus ticīgos līdz pat laika galam. [...] Visiem, pie kuriem ir nonākusi Debesu inspirācija, ir uzticēts evaņģēlijs. Visiem, kas saņēmu Kristus dzīvību, ir pavēlēts strādāt savu līdzcilvēku glābšanas labā. Draudze ir izveidota šim darbam, un visi, kas uzņemas tās svēto solījumu, ir līdz ar to solījuši būt par Kristus līdzstrādniekiem.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 822. lpp.)

Kā Jēzus mācekļiem mums ir jāpārlicinās, ka Jēzus vienmēr ir gan mūsu sadraudzības, gan mūsu pielūgsmes centrā. Ir labi atcerēties, ka Jēzus bija tas, kas iecēla mācekļību. Lai gan tā laika rabīni arī piesaistīja sekotājus, Jēzus bija tas, kas aicināja vīrus un sievas sekot Viņam. Rabīni nekad nevarēja iedomāties tik radikālu aicinājumu, kas teiktu, ka būt kopā ar Jēzu ir svarīgāk nekā visi viņu baušļi.

Kā Jēzus mācekļiem mums ne tikai ir jābūt cieņai pret visiem cilvēkiem, bet mēs arī strādāsim, lai nodrošinātu tādu vietu, kur visi cilvēki var augt un attīstīties.

Tāpēc visai kristīgajai izglītībai ir jāiekļauj šī misija, jēgas apziņa, ne tikai lai nopelnītu iztiku, bet lai darītu savā darbības jomā to, ko Jēzus aicina mūs darīt: sekot Viņa pēdās, kalpojot tiem, kas ir grūtībās, un līdzdalīt viņiem labo evaņģēlija vēsti.

Meklējot patiesību

Alberts Einšteins, kas bieži tiek uzskatīts par mūsdienu fizikas tēvu, rakstīja: “Svarīgi ir nepārtraukt jautāt. Zinātkārei ir savi eksistences iemesli. Cilvēks nevar atturēties no izbrīna, pārdomājot mūžības, dzīves, brīnišķīgās realitātes uzbūves mistērijas. Pietiek, ja cilvēks cenšas tikai aptvert nedaudz no šīs ikdienas mistērijas. Nekad nezaudējiet svēto zinātkāri.”

Mēs dzīvojam mistēriju pasaulē, vai ne? Mūsdienu zinātne ir parādījusi mums neiedomājamu sarežģītību, kas pastāv gandrīz katrā eksistences līmenī. Ja tas tā ir tikai ar fiziskām lietām, tad cik daudz vairāk ar garīgajām?

Ko šie panti māca mums par patiesības, par atbilžu meklēšanu? Jer 29:13, Mt 7:7, Apd 17:26, 27; Ps 25:5; Jņ 16:13; Jņ 17:17. _____

Bībele ir pilna ar stāstiem par zinātkāriem cilvēkiem, kas ir ļoti līdzīgi mums, kam ir jautājumi, bailes, cerības un prieki, cilvēkiem, kas savā veidā meklē patiesību, meklē atbildes uz dzīves visgrūtākajiem jautājumiem.

“Vēl es esmu novērojis zem saules tiesas vietu – tur valdīja netaisnība, un taisnības vietu – tur valdīja bezlikumība” (Māc 3:11). Ko Salamans šeit domā? Daži ebreju valodas vārdu “olam” tulko kā “mūžība” un citi kā “pagātnes un nākotnes apziņa”. Tātad saskaņā ar šo pantu Dievs ir ielicis cilvēka sirdī un prātā pagātnes un nākotnes apziņu, pašu mūžību. Tas ir, kā cilvēki mēs spējam domāt par tā saucamajiem “lielajiem dzīves jautājumiem” un mūsu eksistenci kopumā.

Protams, šeit galvenā loma ir Rakstiem. Kas mēs esam? Kāpēc mēs esam šeit? Kāpēc mums vajadzētu dzīvot? Kas notiek, kad mēs mirstam? Kāpēc ir ļaunums un ciešanas? Šie ir jautājumi, ko patiesības meklētāji ir uzdevuši kopš vēstures ziņojumu pirmsākumiem. Kāda priekštiesība un kāda atbildība spēt palīdzēt norādīt šiem meklētājiem uz dažām atbildēm! Kas gan ir kristīgā izglītība, ja ne norādīšana uz šīm atbildēm, kā tās atrodamas Dieva Vārdā?

Kāpēc Rakstiem vajadzētu būt galvenajai lomai, atbildot uz lielajiem dzīves jautājumiem? _____

Mūsu dzīves līdzdalīšana

Izlasi 1tes 2:6–8. Ko Pāvils pasaka šeit tādu, ko mēs varētu un ko mums vajadzētu atspoguļot savās skolās un draudzēs? _____

Dzīvojot sabiedrībā, kurā sabrūk kopiena, mēs dzīvojam laikmetā, kurā Bībeles izpratne par draudzi nekad nav bijusi nozīmīgāka. Kā mums atgādina Mt 18:20: “Jo, kur divi vai trīs ir sapulcējušies Manā Vārdā, tur Es esmu viņu vidū.” Jaunās Derības vīzija par draudzi un kopienu ir veidojusies galvenokārt ticīgo mājās. Šeit kopiena satikās mazās grupās, lūdza, dziedāja, svinēja Kunga vakarēdienu, mācījās un līdzdalīja Jēzus vārdus cits citam.

Šīs lūdzošās grupas arī kļuva par pirmajām draudzes skolām, tā kā šī bija vieta, kur jauni draudzes locekļi tika iepazīstināti ar Bībeli un ar jauno dzīvi, kas atrodama Jēzū. Pāvila raksti, tādi kā Rm 12:2 – “Un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi saprastu, kas ir Dieva griba: to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs” – norāda, ka draudze šo izglītības darbu uzņēmas ļoti nopietni.

Šie agrīnie ticīgie drīz atklāja, ka evaņģēliju vislabāk ir izdzīvot kopienā. Kopienā mums ir iemesls dziedāt skaļāk, lūgt dedzīgāk un būt gādīgākiem un līdzjūtīgākiem. Kad mēs dzirdam citus runājam par Dieva labestību, arī mēs izjūtam, cik Viņš ir bijis pret mums labs. Kad mēs dzirdam par citu cīņām un sāpēm, mēs izjūtam Dieva dziedināšanu paši savā dzīvē un mēs piedzīvojam jaunas ilgas būt Viņa žēlastības un dziedināšanas instrumentiem.

Šodienas pantos Pāvils apgalvo, ka Dieva evaņģēlijs ir viss: krusta spēks, Kunga augšāmcelšanās, Viņa atgriešanās apsolījums. Visā pasaulē vienkārši nav labāku ziņu, un Pāvils pavadīja savu dzīvi, nodevies izaicinājumam līdzdalīt Jēzus stāstu ar vislielāko godprātīgumu un nodošanu.

Tomēr Pāvils ierosina, ka evaņģēlija vēsti vislabāk var saprast un piedzīvot, ja dalāmieš ar savu pieredzi. Mēs nekad nedrīkstam aizmirst, ka cilvēki vēro mūsu dzīves un skatās, vai tās ilustrē žēlastības vēsti, kas ir atrodama Bībelē.

Padomā dziļāk, kā tu dzīvo, un jautā sev: kāda liecība es esmu tiem, kas dzīvo ap mani?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Kristus lika vilties cerībās uz pasaules varenību. Kalna svētrunā Viņš centās nojaukt visu, ko bija paveikusi nepareizā audzināšana, lai sniegtu klausītājiem pareizu izpratni par savu valstību un savu raksturu. Tomēr pret ļaužu maldiem Viņš nevērsās tieši. Viņš redzēja grēka dēļ pasaulē valdošo postu, bet necentās šo nožēlojamo stāvokli pēc iespējas spilgtāk attēlot saviem klausītājiem. Viņš mācīja kaut ko bezgalīgi pārāku par to, ko tie līdz šim bija pazinūši. Neapkarodams viņu idejas par Dieva valstību, Jēzus pasludināja noteikumus ieiešanai šajā valstībā, atstādams tiem iespēju pašiem spriest par tās būtību. Viņa mācītās patiesības šodien mums nav mazāk svarīgas kā milzīgajam ļaužu pulkam, kas Viņam sekoja toreiz. Mums tāpat kā viņiem nepieciešams apgūt Dieva valstības principus.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 299. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Roberts Luiss Stīvensons piedzima 1850. gadā Edinburgā, Skotijā. Stīvensons atceras, kā kādu nakti, kad viņa aukle lika viņu gulēt, viņš pieskrēja pie loga un redzēja aizraujošu skatu. Vīrs, kas iededza lampas, gāja no vienas gāzes lampas pie nākamās. Ar bērnišķīgu prieku viņš pasauca aukli pie sevis un teica: “Paskaties uz to vīru! Viņš taisa tumsā caurumus!” Kādu lomu Dievs tev ir iedevis, lai tu nestu savā kopienā gaismu un mīlestību? Ja neesi pārlicināts, aicini vairākus draudzes locekļus pārrunāt, ko jūs kopā varētu paveikt.

2. Ja draudzei ir jāsadarbojas ar Dievu, aizsniedzot pasauli, tad mums ir jāpieņem Jēzus vārdi un kalpošana. Pati iemiesošanās realitāte – kad Dievs nāk pie mums un dzīvo mūsu pasaulē, cīnās un smejas, un raud ar mums – atgādina mums, ka mēs esam aicināti rūpēties par tiem, kas ir ap mums. Kā mēs to darīsim? Kā jūs varētu iesaistīt savas draudzes jauniešus, lai viņi palīdzētu šajā darbā?

3. Padomā par atbildību, kāda mums ir kā septītās dienas adventistiem: mācīt citiem brīnišķīgās patiesības, kas mums ir dotas. Kā vietējai draudzei var būt galvenā loma, mācot šīs patiesības citiem? Vienlaikus kā draudze var būt droša vieta, kur pārrunāt šīs patiesības ar tiem, kas uzdod grūtus jautājumus par tām? Ko tu vari darīt, lai radītu vidi, kurā var tikt pārrunāti nopietni jautājumi?

4. Grupā pārrunājiet, kādi ir kultūras aizspriedumi sabiedrībā, kurā jūs dzīvojat. Kā jūsu draudze var mācīt citiem pacelties pāri šiem aizspriedumiem un tā vietā sekot Rakstu mācībām.

IZGLĪTĪBA MĀKSLĀ UN ZINĀTNĒS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rm 1:18–21; Ps 19:1–6, 96:9, 1Moz 3:6, 1Tim 6, Sak 1, lĶ 38.

ATMIŅAS PANTS:

“Debesis daudzina Dieva godu, un izplatījums izteic Viņa roku darbu” (Ps 19:2).

Izglītība ietver arī to, ko sauc par “mākslu un zinātni”. Bet, kad mēs mācāmies vai mācām mākslu vai zinātni no Bībeles perspektīvas, ko tas ietver? Vai mēs vienkārši piedāvājam izmeklētus Bībeles pantus, piemēram, kas attiecas uz kādu īpašu mūsdienu medicīnas aspektu vai mākslas vēsturi? To darot, mēs varam saistīt mūsu praktiskās nodarbības ar brīnišķīgo Dieva spēku, radot mūsu sarežģīto pasauli. Tomēr vienkārša Rakstu iekļaušana mācību grāmatas nodarbībā ir tikai neliela daļa no patiesas izglītības – no tādas izglītības, kas glābj un atpestī.

Lai šāda izglītība patiešām funkcionētu, mums ir vajadzīgs, lai Dieva Vārds sniegtu informāciju katras disciplīnas mācīšanai, sākot no humanitārajiem priekšmetiem līdz pat molekulārajai bioloģijai. Bet tā mēs varam pazaudēt no skata Dieva visvarenību, Viņa kā Radītāja un mūsu pasaules Uzturētāja suverenitāti. Mācoties ieraudzīt, ka Dievs raugās uz Savu radīto kā uz organisku un jēgpilnu, mēs sākam labāk saprast, kā varētu un vajadzētu mācīt noteiktas disciplīnas.

Šajā nedēļā mēs aplūkosim dažus principus, kas ir saistīti ar to, kā mēs varam mācīt mākslu un zinātni no kristīgā pasaules skatījuma un perspektīvas.

lepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 5. decembrī.

Tikai Kungs

Pierādījumi tam, ka ir dzīvs Dievs, ir atrodami visā Viņa radībā. Šis apgalvojums ir atkārtots tik bieži, ka tas ir kļuvis par klišeju. Ja mēs pārdomājam, piemēram, Dieva sirdi, radot šo pasauli, ko cilvēki ir sabojājuši, mēs varam nonākt tuvāk tam, kā vislabāk mācīt mākslu un zinātni.

Aplūkosim, piemēram, cilvēka augšanu grūtniecības laikā. Bioloģija māca, ka jauna, saprātīga cilvēka dzīvība rodas no vienas apaugļotas olas un izaug līdz pilnīgai gatavībai pēc deviņiem mēnešiem. Mīloša Radītāja pazīmes ir viscaur šajā ciklā. Mīloša Dieva laipnība ir redzama vietas izvēlē, kur auglis attīstās: tieši zem nepārtraukti pukstošās mātes sirds. Auglim pieaugot, aug arī mātes vēders, tieši viņai priekšā. Nākamā māmiņa vienmēr tur savu bērnu savā priekšā, tieši tāpat kā Debesu Tēvs vienmēr redz Savus bērnus.

Izlasi Rm 1:18–21, Ps 19:1–6 un Neh 9:6. Ko šie panti stāsta mums par Dieva kā mūsu Radītāja darbu? _____

Pat pēc 6000 grēka gadiem un tūkstošiem gadu pēc pasaulplašajiem postījumiem plūdos vēl joprojām eksistē ārkārtīgi spēcīgi pierādījumi ne tikai tam, ka Dievs ir mūsu Radītājs, bet arī Dieva kā mūsu Radītāja spēkam, mīlestībai un labvēlībai. Tie patiesībā ir tik spēcīgi, ka Pāvils Rm 1:18–21 saka, ka tie, kas atmet Dievu, lielajā tiesas dienā būs “bez aizbildinājuma”, jo par Viņu var pietiekami mācīties no tā, ko Viņš ir radījis. Citiem vārdiem, viņi nespēs aizbildināt nezināšanu!

Cik svarīgi, ka kristīgā izglītība mākslā un zinātnē vienmēr balstās uz pieņēmumu, ka Dievs ir visa pastāvošā Radītājs un Uzturētājs, īpaši dienā un laikā, kad cilvēki ir nonākuši drīzāk pie radības, nevis pie Radītāja pielūgsmes. Jebkura ideoloģija un pieņēmumi, kas noliedz vai izslēdz Dievu, var novest tikai pie maldiem. Pasaulīga izglītība vadās pēc pieņēmuma, ka Dieva nav. Kristīgajai izglītībai nav jāiekrit šajā slazdā, ne arī tai būtu slēptā veidā jādarbojas pēc principiem, kas balstīti uz pieņēmumu, ka Dieva nav. Cilvēki citādi neizbēgami nonāks maldos.

Padomā par neticamajiem brīnumiem un skaistumu mūsu pasaulē, pat pēc grēka. Kā mēs varam mācīties gūt cerību un mierinājumu no tā, īpaši personīgu pārbaudījumu un ciešanu laikā? _____

Svētuma skaistums

Ps 96:9 teikts: “Pielūdziet To Kungu savā svētajā rotā, lai dreb Viņa vaiga priekšā visa pasaule!” Kā mēs saprotam šo domu – “svētajā rotā”? Ko tam vajadzētu nozīmēt kristiešiem, un kā tam vajadzētu ietekmēt to, kā mēs mācām par mākslu un skaistumu, kas bieži vien ir ar to saistīts? _____

Lai gan saka, ka “katram skatītājam savs skaistums”, mēs nedrīkstam aizmirst, kas ir tas, kas radīja to, kas skatās (sk. Sak 20:12). Lai gan mums ir jābūt uzmanīgiem, lai nesāktu pielūgt pašu radību (sk. vakardienas pētījumu), no radības skaistuma mēs varam mācīties par Dievu un Viņa mīlestību uz skaistumu. Ja mūsu kritusi pasaule vēl joprojām izskatās tik skaista, kurš gan spēj iedomāties, kāda tā izskatījās pirms grēkā krišanas? Un tas māca mums, ka Dievs patiešām ir skaistuma Radītājs.

Mākslu un zinātņu pētīšana var vilkt mūs tuvāk Dieva sirdij un raksturam, un tai arī vajadzētu to darīt. Tā kā mēs esam daļa no paša Dieva mākslas darba un zinātniskā fenomena, mēs varam arī vairāk mācīties par savu identitāti Kristū.

“Dievs vēlas, lai Viņa bērni novērtē Viņa darbus un priecājas vienkāršā, mierpilnā skaistumā, ar ko Viņš ir apveltījis mūsu šīs zemes mājas. Viņš mil skaistumu, un pāri visam, kas ir ārēji pievilcīgs, Viņš mil rakstura skaistumu. Viņš gribētu, lai mēs izkopjam šķīstumu un vienkāršību, ziedu klusās, cēlās īpašības.” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus”, 85. lpp.)

Izlasi 1Moz 3:6. Ko tas māca mums par to, ka skaistums vien pats par sevi nav obligāti labs un svēts? Sk. arī Sak 6:25, 31:30. _____

Tāpat kā visā, ko Dievs ir darījis, mums ir ienaidnieks, kas skaistumu izkropļo un izmanto savā labā. Tam nevajadzētu būt pārsteigumam, ka svētums un svētuma koncepts var tikt izmantots arī pret mums. Tāpēc īpaši mākslās kristīgajai izglītībai, vadoties pēc Rakstiem, ir jāpalīdz mums mācīties būt piesardzīgiem, saprotot, ka ne viss, kas ir skaists, ir arī labs un svēts.

Kas ir dažas “skaistās” lietas, kas nav obligāti svētas un labas? Vai kas ir tās skaistās lietas, ko var padarīt par nesvētām un sliktām, atkarībā no apstākļiem? Kādu standartu mēs izmantojam, lai to atšķirtu? _____

Eksperti maldos

Mēs zinām, ka mūsu pasaulē ir liela daļa mākslas un filosofijas, kas negodina Dievu. Daudzi teiktu, ka kristiešiem nevajadzētu pat ieiet šajos plaši pazīstamajos mājokļos. Septītās dienas adventistiem ir rūpīgi jāpārdomā savs business atsevišķās nozarēs, atbalstot atsevišķas institūcijas un medijus.

1Tim 6. nodaļā mums ir doti skaidri norādījumi, no kādām nodarbēm mums vajadzētu izvairīties, bet mums ir arī dots plašs paskaidrojums. Izlasi 1Tim 6:9, 10. Kas ir tās nodarbes, no kurām Pāvils mūs brīdina? _____

Izlasi pārējo 1Tim 6. nodaļu. Kādas ir galvenās nodarbošanās, ko Pāvils apstiprina? _____

Ievēro 1Tim 6:20, kā Pāvils brīdina “no nepareizas tā dēvētās atziņas”. Lai gan viņam ir cits konteksts, princips vienlga ir attiecināms. Tas ir, padomājiet par jebkādu informāciju, jebkādu mācību vai ticības apliecību, ne tikai tagad, bet visā cilvēces vēsturē, kas bijusi nepareiza. Cilvēki patiešām var būt eksperti maldos.

Gandrīz 2000 gadus pasaules gudrākie cilvēki, eksperti, uzskatīja, ka zeme atrodas nekustīga universa centrā, bet visas zvaigznes un planētas riņķo ap to perfektos apļos. Lai atbalstītu šos uzskatus, tika izmantota ļoti sarežģīta matemātika un zinātne, lai gan tā, izrādījās, bija nepareiza gandrīz katrā niansē. Tāpēc mēs varētu teikt, ka šie cilvēki bija eksperti maldos un ka šī mācība noteikti bija “nepareizi dēvētā atziņa”.

Bioloģijas zinātne mūsdienās, piemēram, apstiprina pieņēmumu, ka dzīvība sākās pirms miljardiem gadu, nejauši, bez Dieva un bez mērķa. Balstoties uz šo pieņēmumu, radusies sarežģīta un sīki izstrādāta zinātniskā literatūra lielā skaitā. Kādu mācību mēs varam paņemt no šī par to, kā cilvēki var būt eksperti maldos? Kā tam, ka mēs to saprotam, vajadzētu kopumā ietekmēt kristīgo izglītību un īpaši zinātnes mācīšanu? _____

Muļķība un gudrība

Izlasi Sak 1. nodaļu. Ko tā mums māca par to, kādai vajadzētu būt patiesai kristīgai izglītībai? _____

Bībele uzskatāmi salīdzina muļķību ar gudrību. Sakāmvārdu grāmata atgādina mums par pārdrošas uzvedības briesmām un par biedrošanos ar muļķiem. Atšķirība ir skaidra: Dievs ilgojas, lai Viņa ļaudis meklē gudrību, vērtē to un lai tā tiem ir pārpilnībā.

Mākslas un zinātnes studenti izmanto savus talantus, lai iegūtu zināšanas un sasniegtu izcilību studijās. Šo disciplīnu skolotāji dara to pašu. Mēs varam sasniegt māksliniecisku spožumu un zinātnisku izcilību tāpēc, ka mums ir zināšanas un spējas.

Tomēr ko no kristīgās perspektīvas patiesībā nozīmē māksla un zinātne, ja tā nepārāda atšķirību starp pareizu un nepareizu, labu un ļaunu, patiesību un maldiem? Viss, kas cilvēkam ir jādara, piemēram, ir jāpalasa nedaudz par tādu cilvēku dzīvi, kas tiek uzskatīti par pasaules vislielākajiem māksliniekiem, lai redzētu, ka brīnišķīgs talants un prasmes nav vienlīdzīgas ar morālu un godīgu dzīvi. Lieli zinātnieki, kas iesaistīti bioloģisko vai ķīmisko masu iznīcināšanas ieroču radīšanā, varbūt ir augsti izglītoti, augsti apdāvināti, bet kādi ir viņu darba augļi? Kā jau iepriekš teikts, zināšanas pašas par sevi nav obligāti laba lieta.

Izlasi Sak 1:7. Kā šis pants atklāj, kas ir patiesas kristīgās izglītības atslēga? _____

Kāds ateists, Nobela prēmijas laureāts, cilvēks, kas pētījis universu un fiziskos spēkus, kas stāv aiz tā, raksta: "Jo neaptveramāks šķiet universs, jo arī bezjēdzīgāks tas liekas." Ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, ka zināšanas pašas par sevi var būt ne tikai bezjēdzīgas, bet, pat vēl ļaunāk, var novest pie rupjām kļūdām? _____

Kungs atbildēja Ījabam

Izlasi Īj 38. nodaļu. Ko tas māca mums par Dievu – ne tikai kā Radītāju, bet arī kā visas dzīvības uzturētāju? Kā šī svarīgā patiesība ietekmē to, kā mēs saprotam mākslu un zinātņi? _____

“Daudzi māca, ka matērijai piemīt vitāls spēks, –ka matērijai piešķirtas zināmas īpašības, kuras darbojas, pateicoties šai iekšējai enerģijai, un ka dabas norises notiek saskaņā ar noteiktiem likumiem, kuros pat Dievs nedrīkst iejaukties. Tā ir neīsta zinātne, kas nav savienojama ar Dieva Vārdu. Daba kalpo savam Radītājam. [...] Daba liecina par inteligenci, par noteiktu Esamību, par aktīvu Spēku, kas darbojas šajos likumos un caur tiem. Dabā pastāvīgi darbojas Tēvs un Dēls. Kristus saka: ‘Mans Tēvs aizvien vēl darbojas, tāpēc arī es darbojos’ (Jņ 5:17).” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 114. lpp.)

Diemžēl, kā teikts iepriekš, liela daļa zinātnes darbojas pēc ateistiskiem, materiālistiskiem pieņēmumiem. Tas nozīmē, ka zinātnieks varbūt sāk ar augstāko skaistumu, ar galējo sarežģītību, pat abiem kopā, un tomēr apgalvo, ka tas ir radies nejauši, bez kāda iepriekšēja nodoma.

Tas patiesībā ir tas, ko zinātne visu laiku apgalvo. Dzīvība virs zemes visā tās skaistumā un sarežģītībā – sākot no tauriņiem līdz cilvēkiem – tiek uzskatīta nekas vairāk kā tikai ķīmisku vielu rezultāts, kas pirms miljardiem gadu nejauši pārtapis primitīvās dzīvības formās un nejaušu mutāciju un dabiskās atlases rezultātā pārtapis visā, kas dzīvo, kustas un elpo mūsdienās.

Zinātne, kāda tā tagad ir izveidojusies, apgalvo, ka pati ideja par pārdabisku Radītāju ir “nezinātniska”, jo to nevar zinātniski pārbaudīt, un tāpēc tas ir uzskats, ko zinātne nevar pieņemt. Šis pieņēmums nav kaut kas tāds, ko pati zinātne māca (patiesībā zinātne, šķiet, māca tieši pretējo: viss pasaules skaistums un sarežģītība patiešām norāda uz Radītāju), bet tā ir filosofiska nostāja, ko disciplīnai ir uzspieduši paši zinātnieki.

Tomēr problēma ir, ka Raksti māca – Dievs ne tikai radija visu, bet Viņš arī uztur visu. Tas nozīmē, ka jebkurai patiesai kristīgai izglītībai zinātnē vajadzētu balstīties uz radikāli atšķirīgiem pieņēmumiem, ja salīdzinām ar tiem, kas kopumā ir mūsdienu zinātnes pamatā. Nenoliedzami, notiks sadursmes, īpaši jautājumā par pirmsākumiem.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Divi iemesli, kāpēc zinātne, kas tik daudz ko atklāj pareizi, ir tik kļūdaina attiecībā uz pirmsākumiem: pirmkārt, zinātnei, kas pēta dabas pasauli, atbildes ir jāmeklē tikai dabas pasaulē. Otrkārt, zinātne pieņem, ka dabas likumiem ir jāpaliek nemainīgiem. Tomēr tie abi ir nepareizi, ja runājam par izcelsmi.

Apskatīsim pirmo, kas prasa, lai notikumi dabā tiktu pamatoti ar cēloņiem dabā. Ja pētām orkānu izcelsmi, viss ir kārtībā, bet vēl sliktāk nekā bezjēdzīgs šis princips ir jautājumā par pirmsākumiem, kas sākas ar “iesākumā Dievs radīja debesis un zemi” (1Moz 1:1). Ko zinātne, kas noliedz pārdabisku izcelsmi, var mums iemācīt par izcelsmi, kas ir pilnībā pārdabiska?

Un kā ar dabas nemainību? Šķiet, tas ir diezgan pamatoti, ja neņem vērā, ka Rm 5:12 – “tātad, kā viena cilvēka vainas dēļ pasaulē ienācis grēks un ar grēku – nāve, tā visu cilvēku dzīvē ienākusi nāve, jo visi viņi ir grēkojuši” – norāda, ka dabiskā vide neturpinājās un bija būtiski atšķirīga no jebkā, ko tagad pēta zinātne. Pasaule, kurā nebija nāves, bija radikāli atšķirīga no jebkā, ko mēs pētām mūsdienās, un pieņēmums, ka apstākļi bija ļoti līdzīgi, arī novedīs maldos.

Līdz ar to zinātne kļūdās pirmsākumu jautājumā, jo tā noliedz divus svarīgus radīšanas aspektus: pārdabisko spēku, kas aiz tās stāv, un radikālo fizisko pārrāvumu starp sākotnējo dabu un to, kādu mēs pazīstam tagad.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet jautājumu par skaistumu. Kas ir skaistums? Kā mēs to definējam? Kā kristietis var definēt un saprast skaistumu citādi nekā nekristietis?

2. Kristus varēja atnākt uz zemi kā izcils zinātnieks, būt bagātīgi atalgots par Viņa pārsteidzošajiem pētījumiem. Viņš varēja iegūt visu iespējamo slavu kā mūziķis. Tā vietā Viņš nāca un mācījās kā pazemīgs amatnieks. Viņš bija klātesošs pie radīšanas, bet Viņš mācījās kā parasts cilvēks un paklausīgi izpildīja Savus pienākumus. Kādu iedrošinājumu tas dod mums, lai arī kur mēs atrastos savā izglītības vai profesionālajā ceļojumā?

3. Lai gan ne visi kristieši aicināti mācīt skolās, kristieši var mācīt citus ar vārdiem un darbiem, apzināti vai pilnībā neapzinoties. Kādus ieradumus šī iemesla dēļ kristietim vajadzētu izkopt gan kā Kristus skolēnam, gan kā pasaules izglītotajam?

KRISTIETIS UN DARBS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 3:19, 5Moz 16:15, 2Moz 25:10–30:38, Gal 5:22–26, Māc 9:10, 1kor 10:31.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad nu, mani mīļie brāļi, topiet pastāvīgi, nešaubīgi, pilnīgāki Tā Kunga darbā vienumēr, zinādami, ka jūsu darbs Tā Kunga lietās nav veltīgs” (1kor 15:58).

Darbs ir Dieva ideja. Ideālajā pasaulē pirms grēka Dievs deva Ādamam un Ievai uzdevumu rūpēties par dārzu (1Moz 2:15). Līdzīgi Radītājam, pēc kura līdzības viņi tika radīti, viņi bija nodarbināti radošā darbā un mīlošā kalpošanā. Tas ir, pat nekritušā pasaulē, pasaulē bez grēka un nāves, un ciešanām, cilvēkiem bija jābūt nodarbinātiem.

Šajā “starposmā” (pēc ideālās pasaules un pirms apsolītās) mēs esam aicināti uzskatīt darbu par vienu no Dieva svētībām. Jūdu vidū katram bērnam tika mācīts arods. Teica pat tā, ka tēvs, kas nemāca savam dēlam amatu, izaudzinās noziedznieku. Jēzus, Dieva Dēls, pavadīja daudzus gadus, darot Sava Tēva gribu godīgā darbā kā prasmīgs amatnieks, varbūt nodrošinot Nācaretes ļaudīm nepieciešamās mēbeles un lauksaimniecības darbarīkus (Mk 6:3). Tā arī bija daļa no apmācības, lai sagatavotu Viņu nākamajai kalpošanai. Apustulis Pāvils darīja Kunga darbu, strādājot pusotru gadu kopā ar Akvilu un Priskillu par telšu taisītāju tikpat noteikti kā tad, kad viņš piedalījās sabata pārrunās sinagogā (Apd 18:1–4, 2tes 3:8–12). Šajā nedēļā mēs aplūkosim jautājumu par darbu un tā lomu kristīgajā izglītībā.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 12. decembrī.

Daudzās darba šķautnes

“Tā es atzinu, ka cilvēkiem nav nekā labāka kā priecāties un labi justies savas dzīves laikā, pievienodams tam tomēr atzinumu, ka tā tomēr ir Dieva dāvana, ja cilvēks, neraugoties uz nepārtraukto sava mūža piepūli, tomēr ēd, dzer un nereti pat dzīvi arī bauda” (Māc 3:12, 13).

“Darbs” – tas ir stiprs vārds bez izpušķojumiem. Viena zilbe latviešu valodā, tomēr tam ir daudzas iespējamās nozīmes. Pēc vajadzības mēs strādājam, lai būtu ēdiens, ko likt galdā, lai samaksātu rēķinus un lai nedaudz ietaupītu grūtiem brīžiem. Zaudēt darbu bieži ir sliktāk nekā panest sliktus darba apstākļus.

Darbs var piešķirt cilvēkam pašvērtību. Darbs ir tas, par ko parasti stāsta, atbildot uz jautājumu “Ar ko tu nodarbojies?” vai pat “Kas tu esi?”. Daudzi pensionāri turpina strādāt nepilnu laiku tik ilgi, cik vien viņi spēj, vai nu par samaksu, vai arī vienkārši kā brīvprātīgie. Darbs nodrošina iemeslu, kāpēc no rīta vajadzētu celties. Iedod pusaudzim darbu, un nepilngadīgo noziedzībā būs par vienu kandidātu mazāk.

Izlasi 1Moz 3:19. Kāds šeit ir konteksts un ko tas mums stāsta par citu darba šķautni, vismaz daļai no cilvēkiem? _____

Pēkšņi darbs, kas tika dots pirms grēkā krišanas, mainās pēc grēka ienākšanas. Šī ir atsauce uz citu darba šķautni. Dažiem darbs nozīmē tikai grūtu ikdienas pienākumu, kas noslēgsies ar nāvi. Viņi strādā darbā, ko viņi nicina, cerot, ka veselība līdz pensijai izturēs. Citiem darbs var pilnīgi pārņemt dzīvi, kļūstot par eksistences jēgu, pat visaptverošu personīgās identitātes avotu. Bez darba šie cilvēki jūtas nomākti un zaudējuši virzienu, nepārlicināti par to, ko darīt un kur iet. Pensijas gados viņi var fiziski un psiholoģiski sabrukt, un bieži viņi nomirst priekšlaicīgi.

Kristiešiem ir jāmācās, kā strādāt Dievam. Darbs ir vairāk nekā tikai ekonomiska nepieciešamība. Cilvēks ir vairāk nekā tikai darba ņēmējs. Ja pareizi saprotam, cilvēka mūža darbs ir kalpošanas ceļš, kas pauž viņa attiecības ar Kungu. Daļa no skolotāja uzdevuma ir palīdzēt skolēniem atrast darbu, kur viņu prasmes un Dieva intereses sastopas ar pasaules vajadzību.

Ar ko tu nodarbojies? Tas ir, ko tu dari ar savu dzīvi, un kā tu vari vislabāk pagodināt ar to Kungu? _____

Darbs un svētība

Nodarbošanās jeb darbs ir jautājums par “darīšanu”. Pat tie, kam darbs ir vismentālākais, tomēr beigās dara kaut ko fizisku, pat ja tas nozīmē tikai datora taustiņu spiešanu.

Ko šie panti mums māca par darbu, izmantojot “rokas” kā simbolu?

5Moz 16:15 _____

Māc 9:10 _____

Sak 21:25 _____

Jer 1:16 _____

Dievs ir iedevis “mūsu rokām darbu”, lai mēs varētu rast prieku un piepildījumu (sk. Sak10:4, 12:14). Psiholoģijā “pašefektivitāte” apraksta ticību, ka katram cilvēkam ir spēja paveikt dzīvē kaut ko nozīmīgu. Pašefektivitāte nepalielinās, atkārtojot: “Es domāju, ka es varu! Es domāju, ka es varu!” Pašefektivitāte palielināsies, tikai patiešām kaut ko darot.

Lai gan “mūsu roku darbs” ir Dieva svētība mums (sk. Ps 90:17) un ļauj mums dzīvot jēgpilnu dzīvi, Dieva augstākais plāns ir, lai “mūsu roku darbs” ir par svētību citiem. Pāvils raksta, ka mums ir jāstrādā, darot kaut ko lietderīgu ar savām rokām, lai mums būtu, ar ko dalīties. Pāvils noteikti dzīvoja pēc šī principa: “Jūs paši zināt, ka šīs manas rokas kalpojušas manām vajadzībām un tiem, kas pie manis bija. Es jums visās lietās esmu rādījis, ka, tā strādājot, nākas gādāt par vājiem, pieminot Kunga Jēzus vārdu, jo Viņš pats sacījis: ‘Svētīgāk ir dot nekā ņemt’” (Apd 20:34, 35).

Nehemijas vienkāršajai lūgšanai vajadzētu būt arī mūsu lūgšanai: “Bet tagad stiprini manas rokas” (Neh 6:9).

Kāda ir tava attieksme pret savu darbu? Kā tu varētu izmantot savu darbu, lai būtu par lielāku svētību citiem? _____

Darbs un izcilība

Pāršķirsti 2Moz 25:10–30:38. Cik specifisks bija Dievs, kad Viņš lūdza Mozu uzslīet telti pielūgsmei? Ko tas mums stāsta par Dieva raksturu? _____

Kad Dievs lika Mozum celt telti “Viņam”, Mozus varēja teikt: “Nekādu problēmu, Kungs! Es esmu cēlis teltis, kopš esmu aizgājis no Ēģiptes pirms 40 gadiem. Tikai vienu mirklīti, un viss būs gatavs!” Jebkuram vīrietim, kas dzīvoja tā laika seminomadu midiāniešu kultūrā, uzcelt telti bija sākums. Viņš varēja to izdarīt ar aizsietām acīm, tikmēr domājot par citām, daudz svarīgākām tēmām. Tas, ko Mozus nebija gaidījis, bija ļoti detalizēts projekts (visādi citādi ļoti vienkāršai arhitektoniskai konstrukcijai) plus vēl garš saraksts ar to, kā to celt, arī par katru mēbeli iekšpusē, kā arī par priesteru drēbēm – gandrīz 150 norādījumi punktu pa punktam. Lai uzbūvētu vienkāršu galdu, Mozum bija jāievēro septiņu soļu montāžas procedūra (2Moz 25:23–30).

Pievēršanās detaļām, ko Dievs parādīja Viņa telts būvniecībā (kā arī vēlāk, sniedzot norādījumus par upurēšanas rituāliem), parāda, ka valda izcilības gars, ilgas radīt neko mazāku par meistardarbu. Materiāli bija visaugstākās kvalitātes, dizains bija nevainojams, darbam bija jābūt izcilam – vēsts bija skaidra: “Dievam nevīžīgs darbs nav pieņemams!”

Tomēr, kaut arī standarts likās augsts, pats Dievs bija tas, kas nodrošināja ne tikai impulsu, bet arī cilvēku resursus, lai to sasniegtu. 2Moz 31:1–6, 35:30–36:1 mēs lasām, ka Dievs pats deva cilvēkiem nepieciešamās prasmes. Šie vīri bija “Gara pilni”, kas sniedza viņiem spējas un zināšanas visa veida amatniecībā, tā ka telts būvniecība un tās iekārtojums noritēja tā, kā “Kungs bija pavēlējis” (2Moz 36:1, NRSV). Pie tam tiem pašiem diviem meistariem tika piešķirtas arī “spējas mācīt” (2Moz 35:34, NKJV), lai viņu zināšanas un prasmes turpinātos Israēla kopienā. Lai gan šie divi cilvēki stāstā ir izcelti kā Dieva izraudzīti vadītāji, citi cilvēki saņēma līdzīgas dāvanas un pievienojās darbam (2Moz 36:2).

Līdz ar to tas, ka mēs esam grēcīgi, krituši cilvēki, nav pietiekams attaisnojums, lai kādu uzdevumu veiktu ar kaut ko mazāku par galēju nodošanos. Dievs sagaida, lai mēs vienmēr darītu visu to labāko, noliekot savus talantus, prasmes, laiku un izglītību izmantošanai lielākam mērķim.

Darbs un garīgums

“Ja dzīvojam Garā, tad arī staigāsim Garā” (Gal 5:25). Cilvēka darbs un garīgums nav šķīrami. Kristietība nav drēbes, ko var uzvilkt un tad novilkt, kad mainās garastāvoklis vai ejot cauri dažādām dzīves fāzēm. Tā vietā kristietība rada jaunu cilvēku, kas atklājas katrā dzīves dimensijā, arī darbā.

Izlasi Gal 5:22–26. Kādas dāvanas, ko apraksta Pāvils, runā arī par tevi un tavu darbu?

Vārdnīca “The Expository Dictionary on New Testament” (Jaunās Derības vārdu skaidrojošā vārdnīca) apraksta “garīgu” cilvēku kā cilvēku, kas “parāda Gara augļus pats savā veidā”. No šī mēs varam secināt, ka, pateicoties mūsu savienībai ar Kristu, mēs, cilvēki, darbosimies kā ticīgie visos dzīves aspektos.

Kāds patients Floridas slimnīcā atradās uz nāves gultas, un viņa tuvākais draugs bija nomodā viņam blakus. Māsiņas nāca un gāja, rūpējoties par pacienta vajadzībām. Lai uzturētu sarunu, draugs jautāja medmāsām, kur viņas ir mācījušās. Daudzas atbildēja, ka viņas ir ieguvušas izglītību Floridas slimnīcas koledžā.

Tas atstāja uz draugu lielu ietekmi. Vēlāk viņš vairākas reizes apmeklēja Floridas slimnīcas koledžu, lai redzētu, kāda tā ir. Kāpēc? Jo viņš bija stāstījis cilvēkiem, ka medmāsas, kas ir mācījušās šajā skolā, viņam likās tādas, kas pastāvīgi sniedza vairāk maigas un mīlošas aprūpes viņa mirstošajam draugam nekā māsiņas, kas bija mācījušās citur. Tas ir, viņš varēja redzēt lielu atšķirību, ievērojot māsiņu attieksmi pret viņa mirstošo draugu.

Viņš uzdeva daudz jautājumu par koledžu un tās misiju un beigās uzdāvināja 100 000 dolāru, lai varētu apmācīt vairāk medmāsu, kādas viņš bija redzējis darbībā. Jā, garīgums ir dzīvesveids.

Kā tu parādi savu garīgumu savas dzīves ikdienas pienākumos? Kā tu domā, kāda veida iespaidu radi tu (jo galu galā arī tu atstāj kaut kādu iespaidu)? _____

Darbs un namturība

“Visu, ko tava roka spēj ar taviem spēkiem veikt, to dari” (Māc 9:10). Gudrākais no cilvēkiem izmanto šos vārdus, lai dotu padomu par namturību katrā dzīves aspektā.

Lūdzot izteikt domas par kristīgo namturību, daudzi ierobežo sevi ar domu par kristieša fiskālo atbildību. Lai gan nauda noteikti ir svarīgs namturības aspekts, attiecināt to tikai uz naudas jautājumu ir pārāk šauri. Organizāciju teorijā namturība attiecas uz vadības atbildību attīstīt un atbilstoši izmantot visus pieejamos resursus.

Kādi ir resursi draudzē, ar ko Dievs mūs ir svētījis? Pēteris skaidri apliecina, ka ikvienam cilvēkam ir Radītāja piešķirtas dāvanas, un viņš šādus apdāvinātus kristiešus sauc par “svētiem priesteriem” (1Pēt 2:5) ar atbildību pret Dievu par to, kā viņi pārvalda savas Dieva dotās dāvanas: naudu, laiku, enerģiju, talantus un citas.

Izlasi Māc 9:10 un 1kor 10:31. Kāda ir šajos pantos izteiktā vēsts par to, kā mums vajadzētu strādāt un kā mums vajadzētu mācīt cilvēkiem strādāt? _____

Viena no bieži sastopamajām dzīves lamatām mūsdienās ir tieksme sadalīt dzīvi atsevišķos aspektos. Ir cilvēka darba dzīve, ģimenes dzīve, garīgā dzīve un pat brīvā laika dzīve. Tieksme atdalīt šīs dzīves jomas tā, ka tās tikai mazliet vai pat nemaz nekrustojas, reizēm pat ir vēlama. Piemēram, nav labi nest darbu uz mājām, jo tas traucē ģimenei. Arī brīvā laika nodarbēm nevajadzētu samazināt laiku, ko mēs pavadām ar Dievu.

Tomēr šādus ierobežojumus nevajadzētu attiecināt uz to, kādai vajadzētu būt mūsu garīgās dzīves lomai visā mūsu eksistencē. Kristieša darbs izaug no sadraudzības un sadarbības ar Dievu. Darbs ir viens veids, kā mēs varam praktizēt Dieva klātbūtni. Mūsu reliģiskās dzīves sadalīšana, Dieva ierobežošana uz vienu dienu, vienu stundu vai pat vienu dzīves jomu nozīmē atnest Dieva klātbūtni citās jomās.

Divi jautājumi: vispirms jautā sev, vai tu sadali savu garīgo dzīvi. Pēc tam, ja tu to dari, kā tu vari mācīties ļaut garīgumam valdīt visā, ko tu dari? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

1Moz 3. nodaļa, Māc 2:18–23, Ef 6:5–8. Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Kārdināšana un krišana” (52.–62. lpp.).

Darbs – lāsts vai svētība? Šķiet, ka tas nāca kā daļa no grēka lāsta (1Moz 3:17). Rūpīgāka lasīšana atklāj, ka zeme bija tā, kas tika nolādēta, nevis darbs. Elena Vaita apliecina, ka Dievs bija paredzējis uzdevumu strādāt kā svētību: “Grūtību un smaga darba pilnā dzīve, kas turpmāk būs cilvēka liktenis, – tika piešķirta mīlestībā. Šādu skolu prasija grēks, lai cilvēks atkal iemācītos valdīt pār sevi, ierobežojot savas iekāres un kaislības. Tā bija daļa no Dieva lielā plāna, kas dziedinātu cilvēku no grēka pazemojošā un iznīcinošā iespaida.” (“Sentēvi un pravieši”, 60. lpp.) Varbūt mēs to esam padarījuši par lāstu ar monotonumu, pārstrādāšanos un tā lomas pārvērtēšanu savā dzīvē? Lai arī kāda būtu mūsu situācija, mums ir jāmācās nolikt darbu tā pareizajā vietā. Kristīgajai izglītībai ir jāpalīdz mums iemācīt cilvēkiem darba vērtību, vienlaikus nepadarot to par elku.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi Māc 2:18–24. Kā Salamans var uzskatīt darbu gan par svētību, gan par lāstu vienā un tajā pašā vietā Bībelē? Kādi ir netieši mājienu tekstā par to, kas rada atšķirību tajā, kas darbs mums kļūst?

2. Ar darba palīdzību mēs rūpējamies par savām ģimenēm. Kā mēs varam nodot pozitīvu attieksmi pret darbu saviem ģimenes locekļiem?

3. Robeža starp izcilību darbā un darbaholismu reizēm ir ļoti smalka. Kā mēs varam nepārkāpt šo robežu? Sk. Māc 2:23.

4. Pāvils ļoti skaidri apliecināja: “Jo, kad bijām pie jums, mēs noteicām jums: ja kas negrib strādāt, tam arī nebūs ēst” (2tes 3:10). Šis princips, protams, pasaka ļoti daudz. Kādas būtu dažas situācijas, uz kurām to nevarētu attiecināt? Tas ir, kāpēc mums ir jābūt drošiem, ka nepadarām to par dzelzs likumu, ko nekādā gadījumā nevar pārkāpt?

SABATS – PIEDZĪVOJOT DIEVA RAKSTURU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 1, 2; 2Moz 16:14–29; Jes 58:1–14; Mt 12:1–13; Lk 13:10–17.

ATMIŅAS PANTS:

“Un Viņš uz tiem sacīja: ‘Sabats ir celts cilvēka dēļ un ne cilvēks sabata dēļ. Tā nu Cilvēka Dēls ir kungs arī pār sabatu’” (Mk 2:27, 28).

Džodija bija vienīgā septītās dienas adventiste savā izglītības programmā, un viņas izvēle neapmeklēt dažus sabiedriskos pasākumus sabatā padarīja viņas ticību visiem redzamu.

Kādu dienu Geilija, viena no viņas draudzenēm, pasauca viņu. Geilijas vīrs brauca prom uz sešām nedēļām, un viņa jautāja Džodijai, vai viņa nevēlas pavadīt nākamos sešus piektdienas vakarus kopā ar viņu, jo viņa zināja, ka Džodija šajos vakaros tik un tā “neko” nedara.

Nākamās četras piektdienas viņas kopā ēda, muzicēja, dalījās kristīgajā pieredzē un kopumā baudīja viena otras sabiedrību. Piektajā nedēļas nogalē Geilija pastāstīja Džodijai, ka viņa bijusi pilsētā iepirkties un ieskatījusies savā pulkstenī. Ak, vai, viņa domāja. Drīz būs sabats! Viņa bija pēkšņi sapratusi, ka četru piektdienas vakaru laikā viņa bija piedzīvojusi kaut ko jaunu savā kristīgajā pieredzē. Viņa bija augusi, uzzinājusi vairāk pa Dievu un padziļinājusi savu ticību. Sabats bija jauna izglītības un personīgās izaugsmes iespēja.

Šis stāsts ir interesants ar to, ka mēs par sabatu varam domāt ne tikai kā par atpūtas dienu, bet arī kā izglītības līdzekli.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 19. decembrī.

Laiks būt izbrīnītam

Vai esat kādreiz brīnījušies, kāpēc Dievs ir izvēlējis mums dot divus harmoniskus radīšanas ziņojumus pirmajās divās Pirmās Mozus grāmatas nodaļās? 1Moz 1. nodaļa stāsta par radīšanas nedēļu un augošo zemes brīnumu, piešķirot vispirms formu un tad dzīvību, kas kulmināciju sasniedz vīrieša un sievietes radīšanā sestajā dienā. 1Moz 2. nodaļa aplūko to pašu ziņojumu, bet no citas perspektīvas, ar īpašu fokusu uz sesto dienu. Ādams nu ir centrā, un viss ir aprakstīts kā tāds, kas ir domāts viņam un sievietei: dārzs, upes un dzīvnieki.

Radīšana ir pārāk dziļa, lai būtu tikai viens ziņojums. Pirmkārt, mēs mācāmies par spēcīgo, māksliniecisko Radītāju, kuram ir absolūta skaistuma izjūta. Tad mēs satiekam attiecību Dievu, kas grib, lai cilvēki mīl un rūpējas cits par citu un arī pārējo radību.

Izlasī 1Moz 1. un 2. nodaļu un tad pārdomā, kā pirmais sabats (1Moz 2:1–3) sasaistās ar pirmo radīšanas stāstu un tālāk ar otro radīšanas ziņojumu. Kā tavi secinājumi palīdz tev saprast, kādas ir Dieva sabata svētības un ko varētu nozīmēt padarīt to svētu? _

Iedomājieties sevi kā Ādamu un levu pirmajā sabatā! Tā ir jūsu pirmā dzīvības diena, jūsu pirmā diena kopā ar dzīvesdraugu un pirmā diena ar Dievu. Kāda izglītības diena! Jūs sākat mācīties par Dievu, kas radīja tādu skaistumu. Jūs esat pārsteigti, redzot vienā brīdī ziloni un pēc tam vardi – viss ir tik unikāls! Jūs smaidāt, redzot žirafes vai bifeļa ķēmošanos. Jūs aplūstat neskaitāmo krāsu un formu apbrīnā, skaņu simfonijas aizgrābti, jūs tīksmināties par plašo prieka spektru garšās un smaržās un baudāt dažādu materiālu izpētes prieku. Pāri visam jūs sākat mācīties par attiecībām: atbildību, rūpēm, mīlestību. Jūs piedzīvojat to ar savu Radītāju. Jūs sākat to praktizēt attiecībā uz pārējo radību.

Pirmais sabats Ādamam un levai nebija pasīva pieredze. Tā bija Dieva radīta iespēja viņiem, lai pievērstos savam Radītājam un visam radītajam. Tas viņiem bija laiks, kad būt izbrīnītiem.

Uzskaiti dažādas izglītības iespējas, kādas bija Ādamam un levai šī pirmā sabata laikā. Kura no šīm iespējām vēl arvien būtu aktuāla mūsdienās, pat ja tas būtu citādā formā? Kā tās bagātina jūsu sabatus? _____

Laiks atklāt no jauna

Kad Mozum lūdza izvest israēliešus no Ēģiptes, ir skaidrs, ka liela daļa bija zaudējusi savu kā Dieva bērnu apziņu. Viņiem bija no jauna jāatklāj, kas ir Dievs, kas prasa viņu pielūgsmi un dod viņiem tik daudz apsolījumu par brīnišķīgu nākotni. Sabats ir galvenā mācīšanās pieredze viņu jaunatklājumu ceļojumā. Tas kļūst arī par skaidru signālu citām tautām, kas norāda uz īpašām attiecībām starp Dievu un šo tautu. Mannas piedzīvojums ir simbols tam, kā Dievs izglīto israēliešus.

Kādas mācības, ko israēliešiem mācīties, atrodamas 2Moz 16:14–29? _____

Dievs nodrošina israēliešiem brīnumu ar mannu, katru dienu dodot viņiem pietiekami daudz ēdiena. Ja Viņš tiem būtu devis vairāk par to, tad viņi būtu varējuši aizmirst, kas ir Devējs. Viņš katru dienu veica kādu brīnumu viņu labā, un viņi redzēja Dieva rūpes. Tomēr sabbatā situācija bija citāda, tieši tāpat kā pašai dienai bija jābūt īpašai. Saistībā ar sabbatu tika veikti divi brīnumi: divkāršs ēdiena daudzums piektdienā, un ēdiens pa nakti nesabojājās. Tas ļāva israēliešiem sabbatā brīnīties par Dievu, kas bija viņu atbrīvojis, un no jauna atklāt, ko nozīmēja būt Dieva ļaudīm.

Israēliešiem bija jāēd šī manna 40 gadus (2Moz 16:35). Dievs arī liek Mozum saglabāt par piemiņu gomeru mannas, lai tā atgādinātu israēliešiem, kā Viņš tos baroja tuksnesī (2Moz 16:32, 33). Tas būtu arī atgādinājums par īpašu pieredzi sabata dienā. Zināmi arī citi gadījumi, kad Dievs skaidri atklāja israēliešiem, ka sabats ir īpašs.

Sabats bija veids, kā Dievs palīdzēja israēliešiem no jauna atklāt savu identitāti un savu Dievu. No viņiem prasīja paklausību un ievērot sabbatu kā svētu, bet šīs prasības mērķis bija dziļākas izpratnes attīstīšana par Radītāja raksturu un ilgtspējīgu apsolījuma attiecību veidošanu.

Tu sarunājies ar pusaudzi, kas uzskata sabbatu par "garlaicīgu". Viņš ievēro to tikai tāpēc, ka Bībele un vecāki saka, ka tā ir jādara. Ko tu viņam ierosinātu, lai palīdzētu viņam no jauna atklāt sabbatu kā pozitīvas mācīšanās pieredzi? _____

Laiks mācīties prioritātes

Israēliešu pieredzes ar Dievu kāpumi un kritumi bija cieši saistīti ar to, kā viņi izturējās pret sabbatu. Dievs uzskatīja viņu nevēlēšanos ievērot sabbatu kā zīmi tam, ka Viņa klātbūtne viņu dzīvē ir nevēlama (Jer 17:19–27). Savukārt atjaunota nodošanās sabbatam bija daļa no atmodas – signāls, ka prioritātes ir sakārtotas pareizi. Jesajas 58. nodaļa parāda interesantu kontrastu.

Izlasi Jes 58:1–14. Ko Dievs pasaka Saviem ļaudīm tādu, kas ir aktuāls arī mums? __

Israēlieši sevi uzskata par Dieva sekotājiem – savā pielūgsmē, gavēšanā –, bet tas, kā viņi dzīvo savu dzīvi pēc tam, kad pielūgsmē ir beigusies, parāda, ka viņi vienkārši cenšas pareizi uzvesties, viņiem nav nopietnas sirds nodošanās Dieva likumam. Jesaja turpina 58. nodaļā atklāt, ko Dievs sagaida no Saviem ļaudīm.

Tas vēl nav viss. Izlasi Jes 58:13, 14. Kāpēc Dievs pievēršas sabbatam šīs nodaļas beigās? Praviētis šeit brīdinājumam izmanto frāzes, kas ir līdzīgas tām, kas atrodamas pārējās nodaļās – “nedari .. pēc savas patikas”, neizlieto “saviem ceļiem”, izvairies no “sava veikala nokārtošanas un tukšām valodām”. Citiem vārdiem, sabats nav laiks, kad izpildīt pielūgsmes rutīnu, vienlaikus domājot savas paša domas un dzīvojot dzīvi, kas neatbilst pielūgsmei. Sabbatam ir jābūt “priekam”, un tas “jātur godā”. Pārējās nodaļas kontekstā sabats ir prieks par Dieva rakstura un nodomu mācīšanos un šī rakstura un nodomu izdzīvošanu mūsu attiecībās ar citiem. Zināt sabata ievērošanas un pielūgsmes formu ir par maz. Mācībām ir jāietekmē dzīve. Sabats ir laiks mācīties prioritātes un izdzīvot tās.

Vai tu priecājies par sabbatu? Ja nē, ko tu vari darīt, lai to mainītu? Vai esi iemācījies “turēt godā” sabbatu? Pārrunājiet ar pārējiem Bībeles izpētes grupas dalībniekiem, ko tas varētu nozīmēt. Esiet tik praktiski, cik vien iespējams. _____

Laiks atrast līdzsvaru

Jēzus respektēja un paaugstināja Dieva likumu (Mt 5:17, 18). Tomēr Jēzus arī uzdeva jautājumus reliģiskajiem vadītājiem par to, kā viņi skaidro likumu. Nevieni no Viņa izaicinājumiem pastāvošajai iekārtai nebija draudīgāks par to, kā Viņš ievēroja sabatu. Sinagogas izmantoja sabatu kā izglītības iespēju – Tora tika lasīta un skaidrota. Rakstu mācītāji un farizeji zināja likuma burtu. Tomēr Jēzus gāja daudz tālāk tajā, kā Viņš Savus sekotājus izglītoja sabata dienā.

Izlasi Mt 12:1–13 un Lk 13:10–17. Ko Jēzus ar šiem notikumiem mācīja tā laika cilvēkiem un mums? _____

Ciņa ap Jēzus dziedināšanu sabatā noveda pie svarīgām garīgām debatēm par grēka dabu, sabata nozīmi, attiecībām starp Jēzu un Tēvu un Jēzus autoritātes būtību.

Jēzus attieksme pret sabatu ir labi apkopota mūsu atmiņas pantā šai nedēļai: “Un Viņš uz tiem sacīja: ‘Sabats ir celts cilvēka dēļ un ne cilvēks sabata dēļ. Tā nu Cilvēka Dēls ir kungs arī pār sabatu’” (Mk 2:27, 28). Viņš gribēja uzsvērt, ka sabatam nevajadzētu būt nastai. Tas bija “radīts” kā unikāla iespēja cilvēkiem mācīties par Dieva raksturu, kas sabatu bija radījis, kā arī mācīties piedzīvot un pienācīgi novērtēt Viņa radību.

Uzdodot ar Savu rīcību jautājumus, Jēzus lika Saviem mācekļiem, jūdu vadītājiem un ļaužu masām domāt dziļāk par Rakstiem un to, ko nozīmē viņu ticība un viņu Dievs. Jebkuram no mums ir viegli iekrist noteikumos un regulējumos, kas paši par sevi var nebūt slikti, bet kļūst par pašmērķi, nevis līdzekli mērķa sasniegšanai, un šim mērķim vajadzētu būt tā Dieva rakstura iepazīšanai, kam mēs kalpojam. Tas vada mūs uzticīgā paklausībā Viņam, balstoties uz mūsu uzticību Kristus taisnības nopelnam mūsu labā.

Kā ir ar tavu paša sabata ievērošanu? Vai esi to pārvērtis par dienu, kurā drīkst vai nedrīkst kaut ko darīt, nevis par laiku, kad patiesi dusēt Kungā un iepazīt Viņu labāk? Ja jā, kā tu vari to izmainīt, lai kļūtu vairāk par to, par ko Dievs vēlas, lai tu kļūtu? _

Laiks sadraudzībai

Jēzus rādīja priekšzīmi Saviem mācekļiem, ik nedēļu apmeklējot sinagogu. Pēc Viņa augšāmcelšanās viņi turpināja šo ieradumu, kā to darīja arī citi Jēzus sekotāji. Sinagoga kļuva par vienu no galvenajām apustuļu tikšanās vietām, kur uzdot jautājumus saistībā ar augšāmcelšanos un sabatu, kas nodrošināja kopienai lielas iespējas pulcēties kopā un mācīties. Galu galā Jēzus bija ebreju Mesija, – Mesija, par ko bija pravietots Vecajā Derībā, kas sinagogā tika lasīta katru sabatu. Kas gan būtu labāka vieta ticīgajiem, kur stāstīt par Jēzu, ja ne sinagoga, īpaši gadījumos, kad viņi liecināja jūdiem un citiem, kas “bijās Dievu” (Apd 13:16, 26)?

Aplūko šos pantus. Ko tie stāsta mums par to, kā Jēzus sekotāji liecināja publiskās vietās? Lasot šos pantus, padomā par to, kur viņi runāja, kam viņi runāja, kas tika pateikts un kādi bija rezultāti: Apd 13:14–45; Apd 16:13, 14; Apd 17:1–5, Apd 18:4. _____

Apustuļu liecība bija gan personīga, gan uz Rakstiem balstīta. Pāvils runāja par Israēla vēsturi, sākot ar “mūsu tēviem” (Apd 13:17) Ēģiptē, un izskrēja cauri viņu vēsturei no apmesšanās līdz soģiem, ķēniņiem, līdz Dāvidam, no kā viņš meistarīgi pārgāja pie Jēzus.

Pāvils tāpat citi parādīja, kā viņu personīgā pieredze un izpratne ieguva jēgu Rakstu kontekstā. Viņi atklāja informāciju, viņi debatēja un diskutēja. Personīgās liecības un Rakstu apvienojums, kas tika nodots sludinot, mācot un diskutējot, bija ļoti spēcīgs. Kā parāda Bībeles panti, daži no reliģiskajiem vadītājiem apskauda apustuļu autoritāti un no tās izrietošo varu, kāda viņiem bija pār cilvēkiem – gan jūdiem, gan pagāniem.

Septītās dienas adventistu draudzei arī ir spēcīga vēsture, kas balstās uz iedrošinošām liecībām un Rakstu skaidrojumiem gan sludinot, gan mācot un līdzdalot. Sabatskolas un dievkalpojuma (sludināšanas) un citu sabata sanāksmju (jauniešu tikšanās, piemēram) apvienojums ir spēcīgs formālās izglītības pamats septītās dienas adventistu pielūgsmē. Lai gan tas būtu jāpapildina ar citām mācīšanās pieredzēm, tā ir būtiska sabata izglītības pieredze.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Sabats” (281.–289. lpp.).

“Neviena cita jūdiem uzticēta institūcija tos nespēja tādā mērā atšķirt no apkārtējām tautām kā sabats. Dievs vēlējās, lai šīs dienas ievērošana tos darītu par Viņa pielūdzējiem. Tam vajadzētu būt par zīmi, ka viņi atteikušies no kalpošanas elkiem, un tiem ir savienība ar patieso Dievu. Bet, lai varētu turēt svētu sabatu, cilvēkiem pašiem jābūt svētiem. Ticībā tiem jāklūst par Kristus taisnības dalībniekiem. Kad Israēlam tika dota pavēle: “Piemini sabata dienu, ka tu to svētī!” Kungs tiem arī sacīja: “Jums būs būt svētiem ļaudīm Manā priekšā.” (2. Moz. 20:8; 22:30) Vienīgi tā sabats israēliešus varēja izcelt kā Dieva pielūdzējus.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 283. lpp.)

“Sabats ir Kristus spēka zīme darīt mūs svētus. [...] Kā Viņa svētdarošā spēka zīme sabats ir dots visiem, kas caur Kristu kļūst par daļu no Dieva Israēla.” (“Laikmetu ilgas”, 288., 289. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Septītās dienas adventisti bieži pavada laiku, pārdomājot, ko nav pieņemami darīt sabatā. Izdomājiet jautājumus, kas palīdzētu sabata ievērotājiem pievērsties ideāliem, kas pārrunāti šajā tēmā un kas uzsver sabatu kā izglītojošu pieredzi. Piemēram: “Ko es daru sabatā, kas palīdz man vairāk mācīties par Dieva raksturu?”

2. Pārdomājiet augstāk minētos Elenas Vaitas citātus. Tie ierosina, ka sabata ievērošana nav tikai formalitāte, kas atšķir sabata ievērotājus no citiem sabiedrības pārstāvjiem. Kādi ir cilvēki, kas ir “Kristus taisnības līdzdalībnieki” un kas ir darīti “svēti”? Kas tam kopīgs ar sabatu?

3. Kā jūs varat bagātināt savu sabata pieredzi? Nosakiet trīs mērķus, kam pievērsties, ko jūs nākamo 12 mēnešu laikā gribētu iemācīties, ievērojot sabatu.

DEBESIS, IZGLĪTĪBA UN MĀCĪŠANĀS VISĀ MŪŽĪBĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ 3:16, 1Jņ 5:13, 1Tim 1:16, 1kor 13:12, Cah 13:6.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet tā ir, kā rakstīts: ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl” (1kor 2:9).

Kāds dzejnieks, baidīdamies no nāves, jautāja, kā cilvēks var dzīvot, “nezinot skaidri, kas ir viņa pirmsākumi, kas ir nāve, kāds liktenis, kāda apziņa sagaida pēc kapa?” Viņš radīja šo dzeju, nosaucot to par “Institūtu, lai sagatavotos viņsaulei” jeb IPH (*Institute of Preparation for the Hereafter*). Tomēr kā cilvēks var sagatavoties pēcnāves dzīvei, ja viņš pat nezina, kas tajā ar cilvēku notiks?

Par laimi, Bībele sniedz mums lielisku ieskatu Debesu un Jaunās Zemes jautājumā, kā arī tajā, kā visā mūžībā notiks dzīvošana un mācīšanās. Kā mēs redzējam šajā ceturksnī, IPH ir šeit un tagad, šajā dzīvē, un visai mūsu izglītībai – lai arī kas tā būtu par nozari – vajadzētu sagatavot mūs šai “viņsaulei”.

Galū gal, jebkura skola var nodot daudz labas informācijas, daudz labu, praktisku un noderīgu zināšanu. Bet kas labs no tā, ja cilvēks iegūst visas šīs zināšanas, bet zaudē mūžīgo dzīvību? Šajā nedēļā mēs aplūkosim, ko inspirācija mums stāsta par augstāko augstskolu, par skolu, kas turpinās mūžīgi un kur mēs mācīsimies un augsim visā mūžībā. Šajā viņsaules skolā mēs mācīsimies lietas, ko tagadējā pasaulē mēs pat nevaram sākt iztēloties.

lepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 26. decembrī.

Mirušo liktenis

1600. gados franču rakstnieks Blēzs Paskāls apcerēja cilvēces stāvokli. Viens viņam bija ļoti skaidrs: vienalga, cik ilgi cilvēks dzīvo (un toreiz viņi nedzīvoja nemaz tik ilgi), un vienalga, cik laba ir bijusi šī cilvēka dzīve (un dzīve toreiz nemaz nebija tik izcila), agri vai vēl cilvēks mirst.

Bez tam, lai arī kas notiktu pēc nāves, tas būs ilgāks laiks, bezgalīgi ilgāk par īso dzīves laiku šeit, pirms nāves. Tādējādi Paskālam visloģiskākais, ko cilvēks varētu uzzināt vai ko viņam vajadzētu uzzināt, ir tas, kāds liktenis sagaida mirušos, un viņš bija pārsteigts par to, ka cilvēki satraucas par tādām lietām kā “darba zaudējums vai par kaut kādu iedomātu ievainojumu viņa pašcieņai”, tomēr nepievērš uzmanību jautājumam, kas notiek pēc tam, kad cilvēks mirst.

Paskāla teiktajam ir nozīme. Un tas, bez šaubām, ir iemesls, kāpēc Bībele daudz laika velta, lai runātu par apsolījumu, kas sagaida tos, kas atraduši glābšanu Jēzū, par apsolījumu, kas viņus sagaidīs nākotnē.

Izlasi šos pantus. Kāda cerība mums šeit ir piedāvāta? Jņ 6:54, Jņ 3:16, 1Jņ 5:13, 1Tim 1:16, Jņ 4:14, Jņ 6:40, Jūdās 1:21, Tit 3:7. _____

Krusta gaismā mūžīgā dzīvība iegūst daudz lielāku jēgu. Krusta gaismā nekam citam nav nozīmes, kā tikai mūžīgajai dzīvībai. Universa Radītājs, kas “pasauli radījis” (Ebr 1:2), kurā mēs “dzīvojam, kustamies un esam” (Apd 17:28), Viņš, Dievs, iemiesojās cilvēka miesā un šajā miesā nomira... kāpēc? Lai mēs varētu beigās sapūt kā uz ceļa notriekti dzīvnieki?

Tieši tāpēc Jaunā Derība ir piesātināta ar mūžīgās dzīvības apsolījumiem, jo tikai mūžība garantē izlīdzināšanu. Miljoniem, pat miljardiem gadu varētu nesaturēt pietiekami daudz labu mirkļu, lai izlīdzinātu slikto. Tikai mūžība var līdzsvarot visu, jo bezgalīgais ir vairāk nekā mirstīgais.

Paskālam bija taisnība: salīdzinot ar to, kas ir gaidāms, mūsu laiks šeit ir tik ierobežots. Cik muļķīgi būtu nesagatavoties mūžībai, kas mūs sagaida.

Ko tu teiktu kādam, kas parāda pilnīgu vienaldzību pret to, kas notiek pēc nāves? Kā tu vari palīdzēt šim cilvēkam ieraudzīt, cik neloģisks patiesībā ir šāda attieksme? _____

Jauna eksistence

“Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis” (Atkl 21:4). Ko tas stāsta mums par to, cik atšķirīga no šīs pasaules būs mūsu jaunā eksistence, kurā nebūs vairs nāves, ciešanu un sāpju?

Kāds kristietis sarunājās ar kādu paziņu par evaņģēlija cerību, par mūžīgās dzīvības apsolījumu Jēzū Kristū. Cilvēks uz visu reaģēja negatīvi. “Mūžīgā dzīvība?” viņš nodrebota teica. “Kāda šausmīga doma! Mūsu 70–80 gadi man ir pietiekami slikti. Kurš gan gribētu to izstiept visas mūžības garumā? Tā būtu elle.”

Šis cilvēks runāja pareizi, izņemot to, ka viņš nesaprata, ka mūžīgās dzīvības apsolījums nav vienkārši šīs dzīves turpinājums. Kurš gan to gribētu? Taču augstāk minētais pants liecina, ka vecās lietas būs aizgājušas un viss būs tapis jauns.

Ko šie panti stāsta mums par gaidāmo eksistenci?

2Pēt 3:10–13 _____

Atkl 21:1–6 _____

Svarīgais jautājums mums tajā visā ir: ko prasa piedalīšanās šajā jaunajā eksistencē? Kā mēs tur varam nokļūt? Kā mēs varam būt droši, ka būsīm daļa no tā? Kas mūsu dzīvē varētu stāvēt ceļā tam, lai mēs būtu daļa no tā, ko Dievs mums ir apsolījis Jēzū? _____

Tad mēs zināsim

“Debesis ir skola, tā ir pētījumu nozare, universs. Tās skolotājs ir Mūžīgais. Šīs skolas filiāle tika izveidota Ēdenē, un, kad glābšanas plāns būs pabeigts, izglītība atkal atsāksies Ēdenes skolā.” (Elena Vaita “Audzināšana”, 301. lpp.)

Ja tu esi kā lielākā daļa cilvēku, tad tev ir daudz jautājumu – jautājumi par grēku, ciešanām, slimību, nāvi, kāpēc notika tas un tas, kāpēc notika kaut kas cits.

Mums ir jautājumi arī par dabas pasauli un par tās noslēpumiem. Neskatoties uz pārsteidzošo progresu, ko ir panākusi zinātne, palīdzot mums vairāk izprast par pasauli un universu kopumā, mēs vēl tik daudz ko nespējam aptvert.

No vienkāršākajām dzīvības formām līdz debesīm, kas ir virs mūsu galvām, no subatomiskām daļiņām līdz riņņojošām galaktikām, kas ir izkaisītas kosmosā, mēs saskaramies ar realitāti, kas ir tik daudz lielāka un dziļāka, nekā mūsu prāti spēj aptvert, īpaši isajā laikā, kas mums ir šeit un tagad, lai pētītu šos brīnumus.

No otras puses, ja mums pētījumiem ir vesela mūžība, tad, bez šaubām, mums tiks atklāta liela daļa noslēpumu.

Ko šie panti stāsta mums par to, ko mēs mācīsimies, kad beidzot beigsies grēka, ciešanu un nāves epizode?

1kor 13:12 _____

1kor 4:5 _____

Ir apsolīts, ka mums tiks dota izpratne par to, kas tagad mums paliek aplēpts. Kāda brīnišķīga cerība, ka tad, kad mēs reiz redzēsim un sapratīsim lietas, kas tagad šķiet tik grūtas, mēs nespēsim neko citu kā tikai slavēt Dievu! Galvenais mums tagad ir turēties pie mūsu ticības, uzticēties Dieva apsolījumiem, dzīvot saskaņā ar to gaismu, kas mums ir, un izturēt līdz galam. Labā vēsts ir, ka mēs visu spējam “Tā spēkā, kas [mūs] dara stiprus” (Fil 4:13).

Kādi smagi jautājumi nospiež tavu sirdi? Kas tagad liekas nesaprotams? Kā mācīšanās uzticēties Dievam tajā, ko mēs saprotam, var palīdzēt mums jautājumos, ko pagaidām nesaprotam? _____

Skola viņšaulē

“Jo tagadējās grūtības, kas ir vieglas, dod mums neizsakāmi lielu mūžīgu godību, ja mēs neņemam vērā to, kas ir redzams, bet to, kas nav redzams. Jo redzamais ir laicīgs, bet neredzamais mūžīgs” (2kor 4:17, 18). Kādu cerību šie panti mums piedāvā? Kas varētu būt dažas no šīm neredzamajām mūžības lietām, ko mēs gaidām un kas mums ir apsolītas Jēzū? Sk. arī Atkl 21:1, 2; Atkl 2:7; Atkl 7:14–17. _____

Lai arī cik reāli ir apsolījumi, kas mums piedāvāti Jēzū, lai arī cik mums ir daudz labu iemeslu, lai tiem ticētu, paliek fakts, ka Bībele dod mums tikai netiešas norādes, acumirkīgus ieskatus tajā, kas mūs sagaida. Viens, par ko mēs varam būt droši, tomēr ir tas, ka tas būs lieliski, jo padomājiet tikai, cik lieliska būs dzīve ideālā pasaulē bez grēka postījumiem!

Visas mūsu sāpes, visas mūsu ciešanas, viss, ar ko mēs šeit cīnāmies, rodas no grēka un tā sekām. Kristus nāca, lai pārtrauktu to visu, un Viņš atjaunos zemi tādu, kādu Dievs to sākumā bija paredzējis, pirms ienāca grēks. Patiesībā tā būs labāka, jo visas godības vidū mēs uz mūžīgiem laikiem varēsim redzēt rētas Jēzus rokās un kājās, mūsu glābšanas maksu.

“Tad, kad priekšgars, kas aptumšo mūsu skatu, būs noņemts, un mūsu acis redzēs skaisto pasauli, kurā mēs tagad varam redzēt tikai acumirkīgus ieskatus kā caur mikroskopu, kad mēs raudzīsimies debesu godībā, kas tagad vērojama no attāluma caur teleskopu, kad grēka parazīts būs iznīcināts, visa zeme atklāsies ‘Kunga, mūsu Dieva skaistumā’, kāds plašs lauks tad pavērsies pētījumiem! Tur zinātnes students varēs lasīt radīšanas ziņojumus un neredzēs nevienu atgādinājumu par ļaunuma likumu. Viņš klausīsies dabas balsu radītajā mūzikā un nedzirdēs nevienu vaimanu vai ciešanu nokrāsu. Visā radītajā viņš ieraudzīs vienu rokrakstu – visā plašajā Visumā lieliem burtiem būs rakstīts Dieva vārds, un ne uz zemes, ne jūrā, ne debesīs nebūs palikusi neviena pēda no sliktā.” (Elena Vaita “Audzināšana”, 303. lpp.)

Mēģini iztēloties, kā tas būs – dzīvot mūžīgi pilnīgi jaunā pasaulē, kurā nav nekā, kas padara dzīvi grūtu. Kādu tu to iztēlojies? Ko tu īpaši gaidi? _____

Lielais Skolotājs

Kā mēs redzējām visā šajā ceturksnī, viens centrālais Kristus kalpošanas aspekts, dzīvojot virs zemes, bija skolotājs. Darbos un rīcībā Jēzus no Savas kalpošanas sākuma pastāvīgi mācīja Saviem sekotājiem patiesības par Sevi, par Tēvu, par glābšanu un par cerību, kas mūs sagaida (sk. Mt 5:2, Mk 4:2, Lk 19:47, Jņ 6:59).

Patiešām, viss, kas jums jādara, ir pāršķirstīt jebkuru evaņģēliju, un visā tajā jūs atradīsiet Jēzu kā skolotāju. Lai gan arī tagad ar Sava Vārda starpniecību Kungs turpina mūs mācīt, jaunajā pasaulē šī mācīšana turpināsies. Bet iedomājieties, cik tas būs atšķirīgi eksistencē, ko nav sabojājis grēks un visi ierobežojumi, ko tas mums uzliek.

“Un, ja viņam tad jautās: kas tās tev par rētām uz tavām krūtīm? – tad viņš atbildēs: tā mani sasita manu draugu namā” (Cah 13:6). Kā tu domā, par ko runā šis pants? _____

“Mūžības gadiem ritot, vēl vairāk atklāsies Dieva un Kristus godība. Jo vairāk mēs uzzinām par Dievu, jo vairāk mēs apbrīnojam Viņa raksturu. Kad Jēzus atklāj pestītājiem glābšanas bagātības un pārsteidzošos sasniegumus lielajā cīņā ar sātanu, viņu sirdis ietrīsas mīlestībā, un desmit tūkstoš reiz desmit tūkstoš balsis apvienojas varenā slavas dziesmā. [...] Lielā cīņā ir beigusies. Grēka un grēcinieku vairs nav. Viss Universs ir tīrs. Visā radībā pulsē vienota saskaņa un prieks. No Tā, kurš visu radījis, izplūst dzīvības, gaismas un prieka straumes pa visu bezgalīgo valstību. No mazākā atoma līdz lielākajai pasaulei gan dzīvā, gan nedzīvā radība neaizēnotā skaistumā un pilnīgā priekā apliecina, ka Dievs ir mīlestība.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 678. lpp.)

No visām pārsteidzošajām patiesībām, ko mēs mācīsimies visā mūžībā, nekas nebūs vēl aizraujošāks par Kristus upuri mūsu labā. Padomājiet, cik dziļam un bagātam tam ir jābūt, lai mēs to varētu pētīt visā mūžībā. Kā tu vari mācīties jau tagad labāk novērtēt to, ko Jēzus ir izdarījis mūsu labā pie krusta? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Audzināšana” nodaļu “Mūžības skola” un grāmatā “Lielā cīņa” nodaļu “Cīņa beigusies” (662.–678. lpp.).

“Lauva, no kuras mums ir jābīstas un jābaidās tagad, tad gulēs kopā ar jēru, un viss Jaunajā Zemē būs mierā un saskaņā. Jaunās Zemes koki būs taisni un diženi, bez deformācijām. [...] Lai viss, kas ir skaists mūsu zemes mājās, atgādina mums par kristāla upi un zaļajiem laukiem, līgojošiem kokiem un dzīvīgiem avotiem, spožām pilsētām un baltās drēbēs tērptiem dziedātājiem, par mūsu Debesu mājām – par to skaistuma pasauli, ko nevar uzzīmēt neviens mākslinieks un ko nevar aprakstīt neviena mirstīga mēle. Lai jūsu iztēle iedomājas izglābto mājas un atceras, ka tās būs daudz krāšņākas, nekā jūsu visspožākā iztēle spēj iztēloties.” (Elena Vaita “Heaven”, 133., 134. lpp.)

“Bailes uz nākotnes mantojumu raudzīties pārāk materiālistiski daudzus ir ierosinājušas izskaidrot garīgi tieši tās patiesības, kas mums uz Zemi liek skatīties kā uz savām mājām. Kristus saviem mācekļiem apliecināja, ka Viņš aiziet tiem sagatavot mājokļus Tēva namā. Tie, kas pieņem Dieva Vārda mācības, nedzīvos neziņā par šīm Debesu mājām. [...] Cilvēcīgā valoda nespēj attēlot taisno atalgojumu. Ar to iepazīties tikai tie, kas to redzēs. Ierobežotam prātam nav iespējams aptvert Dieva Paradīzes godību.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 674., 675. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pakavējieties vairāk pie Paskāla izteiktās domas par cilvēkiem, kas šķiet, nedomā par to, ko nesīs mūžība. Kā jūs domājat, kāpēc cilvēki tādi ir? Kāpēc šāda attieksme ir tik nesaprātīga?

2. Pakavējieties vairāk pie tā, kāpēc mūžīgās dzīvības cerība ir tik svarīga mūsu ticībai. Kāpēc mums bez tās patiešām nekā nav?

3. Padomājiet par visām pārsteidzošajām mistērijām, kas pastāv dabas pasaulē. Vai tā būtu bioloģija, ģeoloģija, astronomija, fizika, ķīmija, visās jomās viss izrādās daudz sarežģītāks, nekā cilvēks sākumā bija domājis. Zinātnieki, piemēram, nerunā vairs par “vienkāršajām dzīvības formām”, jo, kā izrādās, pat visvienkāršākās dzīvības formas galu galā nemaz nav tik vienkāršas. Katrs jauns atklājums, šķiet, rada vēl vairāk jautājumu. Kā tas viss palīdz mums saprast, cik daudz mēs mācīsimies “mūžības skolā”?

SATURS

Audzināšana Ēdenes dārzā _____	5
Ģimene _____	12
Likums kā skolotājs _____	19
Kunga acis: Bībeles pasaules redzējums _____	26
Jēzus kā skolotāju Skolotājs _____	33
Citas mācības no lielā Skolotāja _____	40
Pielūgsme izglītībā _____	47
Izglītība un glābšana _____	54
Izglītība un draudze _____	61
Izglītība mākslā un zinātnēs _____	68
Kristietis un darbs _____	75
Sabats – piedzīvojot Dieva raksturu _____	82
Debesis, izglītība un mācīšanās visā mūžībā _____	89